

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MELISSA KANTOR

belki bir gün

Hayatlarının en güzel senesi olacaktı...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

DE
X

belki
bir
gün

Belki Bir Gün

Özgün adı: *Maybe One Day*

© 2014, Melissa Kantor

Yazan: Melissa Kantor

Çeviri: Çiçek Ağgez

Yayına hazırlayan: Bahar Ulukan

Kapak tasarımı: Eda Ayhangil

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Harper Collins Children's Books ile yapılan anlaşmayla, Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı / İstanbul 2016

ISBN: 978-605-09-3776-3

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:3 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

MELISSA KANTOR

belki
bir
gün

— Becky Helfer'a —

“...sevgi ölüm kadar güçlüdür...”
Ezgiler Ezgisi

giriş

Lise ikiye geçmeden önceki yaz

“Size iyi bir haber vermediğimin farkındayım,” dedi Bayan Daniels devasa ahşap masasının ardından Olivia ile bana bakarak.

Ağladığımı görmesine kesinlikle izin vermeyecektim. Dudağımı ısıtırıp arkasındaki duvara gözlerimi diktim.

Duvar balerin fotoğraflarıyla doluydu... Sahnede, ince ince işlenmiş tütülerle; tozluk ve kesik tişörtlerle barın üstüne eğilmiş halde; makyaj masalarının başında, aynaların çevresindeki ışıklar çevrelerinde hare yaratırken kendi yansımalarına içli içli bakarlar. Her birinin altına bir not düşülmüş ve imza atılmıştı, imzaların ilk harfleri geri kalanını gölgede bırakıyordu. Tıpkı bale grubu söz konusu olduğunda baş balerinlerin yaptığı gibi. Benim kadar uzun süredir dans ediyorsanız, hayatınız boyunca bale yaptıysanız Bayan Daniels’ın duvarındaki balerinlerin her birini Amerika Birleşik Devletleri başkanları kadar iyi bilmemeniz mümkün değildi.

Olivia’yla bir gün bizim de fotoğrafımızın Bayan Daniels’ın duvarına asılacağını hayal ederdik.

Ama belli ki böyle bir şey gerçekleşmeyecekti.

Bayan Daniels yoğunlaştırılmış yaz kursunun son dersinin hemen ardından bizi odasına çağırmıştı ve şimdi inci gibi defterinin tam ortasında tüm ağırlığıyla duran gümüş kalemiyle oynayarak oturuyordu. Bizi görmek istediğini söylediğinde bunun pek hayra alamet olmadığını tahmin edebiliyorduk; Bayan Daniels’la ders sonlarında görüşen kızlar hemen her defasında odasından ağlayarak uzaklaşıyorlardı. Bu sebeple bu yaz yeterince iyi performans sergilemediğimizi ve sonbaharda ders tekrarı yapacağımızı duymaya hazırlıklıydık.

Ama buna değil.

Bunu hayal dahi etmemiştik.

Göz ucuyla Olivia’nın çıplak kolunu görebiliyordum. Mayosunun askısı omzundan kaymıştı ve ben bakarken tekrar omzuna çekti. Ben de olsam aynısını yapardım. New York Bale Topluluğu* balerinleri olarak yıllardır okulda pasaklı görünmekten kaynaklanabilecek sorunlar hakkında uyarı alıyorduk fakat bir anda bu hareket gözüme delilik gibi göründü.

Artık pasaklı görünsek bile kimin umurundaydı ki?

Bayan Daniels ani bir hareketle kalemini çekmeceye kaldırıp saatine baktı.

Olivia boğazını temizledi. “Biz ikimiz de...” Sesi kısıldı, anı ağlamaya başlayacağını sandım ama yutkunup devam etti. “Zoe ve ben bu yaz çok çalıştık.”

“Bunun farkındayım,” dedi Bayan Daniels. “Ne yazık ki sıkı çalışma her zaman yeterli olmuyor.” Dilini dudaklarına değdirdi ve fark ettiğimi görünce tekrar içeri soktu.

* New York Ballet Company.

Olivia'yla ülkenin en rekabetçi bale okulu olan seçkin NYBT'de dokuz yaşından beri bale yapıyorduk. Kabul edildiğimiz sene, on iki kişilik kontenjan için sekiz yüz kız seçmelere katılmıştı. Lisedeki son senemizden önce ana bale grubuna girebilmek için seçmelere katılma planları yapmıştık. Kabul edilirse son senemizde NYBT'de tam zamanlı bale derslerine girebilmek için Wamasset Lisesi'ni bırakıp lise diplomamızı uzaktan eğitimle alacaktık. Manhattan'da bir apartman dairesi kiralayacak, şaşılaştıran bir Avrupa başkentleri turnesine çıkacaktık. *Dance Magazine*'de, *New York Times*'ta göz alıcı yorumlar... Moskova ve Paris'ten misafir baletlerle nefes kesici aşk hikâyeleri...

Küçük kızlar duvarlarına bizim posterlerimiz yapıştıracaktı.

“Bu haberi hazmetmenin zor olduğunun farkındayım, o sebeple açık ve net bir dille bildirdiğimden emin olmak istiyorum,” dedi Bayan Daniels bir bana bir Olivia'ya bakarak. “Sizin için artık NYBT'de yer yok.”

Bir şey söylemeye kalkışacak olsam hüngür hüngür ağlamaya başlardım. Beş sene boyunca pazartesi cumaya New Jersey'den Manhattan'a gelmiştik. Cumartesi sabahları diğer kızlar geç saatlere kadar uyur veya alışveriş yapar veya spora gider veya ödevlerini bitirir veya doğum günü partilerine katılırken biz şehre geri dönüp biraz daha bale yapmıştık.

Ve şu anda, okulun yöneticisine göre işimiz bitmişti.

Söylediği şeyin açık ve net *olmadığını* mı düşünüyordu gerçekten?

“Anlıyoruz.” Sesim titrerken birden Olivia'nın elimi

tuttuğunu hissettim. O dokunana kadar sandalyenin kolunu ne kadar sıkı kavradığımı fark etmemiştim.

Bir an gözlerimi Bayan Daniels'tan ayırıp yanımda oturan Olivia'ya baktım. Hâlâ karşıya bakıyordu ve gözlerimin önünde yüzü, dört yaşında tanıştığımız New Jersey'deki bale okulunun soyunma odasındaki Olivia'nın yüzüne dönüştü. "Bana yardım edebilir misin?" demişti upuzun sarı saçından kaymış saç tokasıyla yanıma gelirken.

Eh, ona *bu konuda* yardım edemeyeceğim ortadaydı.

Tekrar Bayan Daniels'a baktım. Süslü ipek şalını tutan bale ayakkabısı şekilli yaka iğnesini düzeltti. Dili tekrar ağzının kenarına gitti.

Sessizlik uzadı. Sonunda Bayan Daniels ayağa kalktı. Biz de peşinden.

"Bunu bir son değil de başlangıç olarak göreceğinizi ümit ediyorum." Küçük ve hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Bale, hayatınızda yeri olan bir şey. Ama yegâne şey değil."

Profesyonelce söylenmiş sözlerdi. Pürüzsüz. Her dönem Olivia ile benim gibi kızlarla konuşa konuşa mükemmelleştirmiş olmalıydı. Çok çalışmış kızlarla. Hatta çalışmaktan başka hiçbir şey yapmamış kızlarla. Her şeylerini baleye adanmış kızlarla. Ama asla yeterli olmayacak kızlarla.

Yarı kahkaha yarı hıçkırık gibi garip bir ses çıkardım. Kulağa boğuluyormuşum gibi gelmiş olmalıydı ki Livvie parmaklarını benimkilerin arasına soktu.

Bayan Daniels sesi umursamadan elini bana uzattı. Başka ne yapacağımı bilmediğimden boştaki elimle sık-

tım ve bej halıda hiç ses çıkarmayan bale ayakkabılarımla odanın kapısına doğru yürüdüm.

“Yolunuz açık olsun,” dedi Bayan Daniels. “Arayı soğutmayın.”

“Teşekkürler, Bayan Daniels,” dedi Olivia, istemsizce mayo askısını düzeltirken. Sonra peşimden o da çıktı ve kapıyı arkamızdan kapadı.

Birbirimize baktık. İkimiz de konuşmuyorduk.

Bundan daha kötü bir şey olamaz, diye düşünüyordum ve Olivia'nın kocaman açılmış yeşil gözlerine bakarken onun da aynısını düşündüğünü biliyordum. Hayatımız boyunca başımıza bundan daha kötü bir şey gelemez.

1. Bölüm

sonbahar,

lise sona bir kala

Okulun ilk günü olduğundan oraya bizi Olivia'nın ağabeyi Jake götürdü ve otoparkta boş bir yere girerken, galiba doğduğundan beri Jake'le çıkmaya çalışan fazlasıyla coşkulu bir ponpon kız olan Emma Cho kendini üstümüze öldüresiye atınca bir an Jake'in ona çarptığını sandım. Fakat biz inerken kızın Jake'e sunduğu kör edecek kadar parlak gülümseme ve "Meerhabaa Jake!" şarkısına bakılırsa Honda'nın altında can vermemişti.

"Selam," dedi Jake. Son sınıftaydı ve çok yakışıklıydı ve futbol takımındaydı, yani Emma çok azimli olsa da Jake'e âşık tek kişi kesinlikle o değildi. En yakın arkadaşı oyun kurucu Calvin Taylor'la üniversite başvurularına *kızları sopayla dürterek uzaklaştırmak* maddesini müfredat dışı aktivite olarak ekleseler yeriydi. Jake de Emma'ya sarıldı ama oyalanmadı; hepimize kuru kuruya, "Görüşürüz," deyip otoparkın köşesinde takılan bir grup son sınıf elemanın yanına gitti. O bunu yaparken Emma arkasından bir an üzgün üzgün baktı ve hiç sektirmeden kollarını Olivia'ya doladı.

“N’aber Livs!” Kırmızılı beyazlı ponpon kız eteği dizlerinin üstünde dans ediyordu. Dizlerinin *hayli* üstünde.

“Selam Emma,” dedi Olivia da ona sarılarak. NYBT’den kovulmamızın hemen ardından Olivia, annesinin yönetim kurulunda olduğu Newark’taki yaşam merkezinde akademik başarı sergileyemeyen kızlara bale dersleri vermeye başlamıştı. Bizim liseden pek çok kişi zorunlu sosyal sorumluluk saatlerini orada dolduruyordu ki bunlara ponpon kızlar da dahildi ve bazen Olivia cumartesileri ders çıkışında takımla öğle yemeyi yiyordu. En yakın arkadaşımın düzenli olarak ponpon kızlarla takılması hayatın büyük gizemlerinden biriydi.

“Zoe!” diye çığlık attı Emma, Olivia’yla sarılma seansı bittikten sonra üstüme atılarak.

“Ah. Şey. Evet. Yani, selam. Selam Emma.” Sırtını ne yapacağımı pek bilemeyerek sıvazladım. Ponpon kızlar bana karşı hep kibardı ama beni Olivia’nın tuhaf bir doğuştan kusuru gibi gördükleri hissinden kurtulamıyordum. Ameliyatla aldırsa gayet iyi olacaktı ama nedense onunla yaşamayı tercih ediyormuş gibi.

“Geçen bahar amigo kız seçmelerine katılmadığınıza *hâlâ* inanamıyorum,” dedi Emma cansız kollarımın arasından çıkıp şaşkınlıkla kafasını sallayarak.

Futbolu, dünyanın en kötü futbolcusu olarak geçirdiğim korkunç bir dönemin sonunda bırakmış olsam bile, “Yapamazdım ki. Futbol,” dedim aceleyle.

“Bale dersleri,” dedi Livvie.

Emma dudaklarını büktü. “Ama takla dersleri de bizde, amigoluk da. *İkisini de* yapabilirdiniz.”

“Doğru dedin!” Olivia Emma’nın üstü kapalı eleştirisi-

ni görmezden gelmişti. “Sizin takım inanılmaz.”

Hafifçe gülümsedim.

Olivia’nın övgüsüyle tatmin olan Emma bize el salladı, Olivia’dan cumartesi takımla öğle yemeği yeme sözü aldı ve hoplaya zıplaya diğer ponpon kızların yanına seğırtti. Arkasından bakarken Bethany ve Lashanna’yı gördüm. El salladılar, aynen karşılık verdim. Bu sene futbola yazılmadım diye kızacaklarından endişelenmiştim ama anlayışlı davranmışlardı.

Livvie’nin elini tutarak onlara doğru yürüyordum ki beni geri çekip çantasının içine elini attı ve telefonunu çıkardı. “Bekle bir dakika.”

Sızlandım ama Livvie telefonunu kurcalayıp önüne düşen sarı saçları kenara atarken olduğum yerde bekledim. Geçen yaza kadar benim de saçlarım upuzundu ve o kadar siyahlardı ki neredeyse lacivert görünüyorlardı. Ama NYBT’den atıldığımızın ertesi günü Livvie benimle kuaföre gelip yaklaşık bir metre saçımın budanmasını seyretmişti. Kuaför, hatırlamak için bir tutamını saklamak isteyip istemediğimi sorduğunda ona, neden saçımı hatırlamak isteyeyim ki dercesine boş boş bakmıştım.

Ne bale vardı artık ne de futbol. Hafifçe ürperdim. Annem, babam ve rehber öğretmen müfredat dışı bir faaliyette bulunmam ve bunu hemencecik yapmam için ensemde boza pişiriyorlardı. Bu yaz büyükannemlerin evinin orada tenis oynamıştım ama annemle babama söylediğim gibi hakikaten tenis takımı seçmelerine katılacak mıydım? Livvie elini belime attı ve kamerayı suratımıza doğru kaldırırken omuz omuza durduk. “Olivia peynir gibi kız,’ de bakayım.”

Düşüncelere dalmaktan kurtulduğum için ben memnuniyetle, “Olivia peynir gibi kız,” derken fotoğrafımızı çekti. Livvie’nin NYBT’den atılmamızla benden daha iyi başa çıktığını söylemek yetersiz kalırdı. Bazen uyum göstermenin sırrının sarı saçta yatıp yatmadığını merak ediyordum.

“Güzel çıktı,” dedi ekranı bana tutarak. İkimizin de boyu aşağı yukarı bir yetmiş olduğundan suratlarımız yan yanaydı. Olivia kocaman sırtmıştı, gamzesi ortaya çıkmış, gözleri parlıyordu.

“Sen balo kraliçesi gibi duruyorsun,” dedim. “Bense, ‘Merhaba Dünyalı, ben dostum’ modunda çıkmışım.” Gözlerim kocamandı ki bunu başından beri biliyordum ama saçlarımı kısacık kestirene kadar ne kadar devasa olduklarını tam anlamıyla kavrayamamıştım. Tam bir uzaylı karikatürüne benliyordum.

“Çok güzelsin. Gözlerin *cidden* müthiş. Şaka yapmıyorum.” Ekrana bakmaya devam ederken dalgınlıkla kalçamı itti. “Üstünde bu tişörtle başka bir fotoğrafın var mı yoksa ben kafayı mı yıyorum?”

Lacivert tişörtümün koluna baktım. “Mümkün değil. Bunu daha önce hiç giymemiştim.”

“Hmmm...” Livvie üst dudaklarını ısırıp fotoğrafa baktıktan sonra omuz silkti. “Aman, her neyse.” Telefonunu çantasına attı, elimi tuttu ve Wamasset Lisesi’nin önündeki basamaklarda önüme düştü. Lisenin ismi Wamasset’ti çünkü tam olarak bu toprakların üstünde bir Wamasset Kızılderili kabilesi bir grup İngiliz sömürgeciye karşı son savunmalarını yapmıştı ve sömürgeciler sonunda her birini tek tek acımasızca katletmeyi başarmıştı.

“Sence ölü Wamasset’liler, katillerinin torunlarının, onların şerefine isimlendirilmiş bir okula gitmesinden avuntu buluyor mudur?” diye sordum.

Benim hayata daha olumlu bakmam için çabalayan Livvie arkasını dönüp tehdit edercesine parmağını salladı. “Yapma şunu.”

Teslim olurmuş gibi ellerimi kaldırdım ve içeri girdik. Ses sağır ediciydi. Bethany ve Lashanna ortalıkta yoktu ama ponpon kızların kaptanlarından olan Stacy Shaw ile Jake’in kız arkadaşı olmaya özenen Emma dahil yarım düzine ponpon kız buradaydı.

STACY: (*Çığlık atarak.*) Aaaaa!

EMMA: (*O da çığlık atarak.*) Aaaaa!

(*Sarırlılar.*)

STACY: (*Feryat eder.*) Keşke kaptan olsaydın.

(*Gözyaşlarına boğulur.*)

EMMA: (*O da gözyaşlarına boğulur.*) Gitmeeeee!

STACY: Emmms!!!!

EMMA: Seni çok seviyorum.

STACY: Asıl ben seni çok seviyorum. (*Feryat ederek birbirlerine sarılmaya devam ederler.*)

Olivia’yla göz göze geldik. “Bu insanlarla düzenli olarak yemek yiyorsun,” dedim.

“Tanısan, o kadar da kötü değiller,” dedi ısrarla.

“Muhtemelen onlara da benimle ilgili aynı şeyi söylüyorsun, değil mi?”

Gülerek iki yüzlü sayıların olduğu koridora döndük. Ben ana sınıfıma giderken Livvie sarılıp vedalaştı.

“Okuldan sonra kaleye gideriz, değil mi?” diye sordu, en az iki dersimizin ortak olma ihtimaline rağmen şimdiden.

“Evet,” dedim. Ona sarılırken bir şeyin farkına vardım. “Livs,” dedim geri çekilirken. “Sen sırf en yakın arkadaşım değilsin, benim müfredat dışı faaliyetimsin.”

Livvie ellerini göğsüne bastırıp hayallere dalmış gibi bir ifade takındı. “Hep müfredat dışı faaliyet olmak istemiştim.” Sonra yanağıma bir öpücük kondurdu ve kordorda yürümeye başladı. “Seviyorum seni,” diye seslendi arkasına doğru.

“Ben de seni,” diye karşılık verdim.

Takıldığım kimsenin benimle birlikte ana sınıfta olmayacağından çekinerek içeri adım attım ama Bethany’yi gördüm. O da beni gördü, sırtıttı ve çantasını yanındaki sandalyeden çekti. Ben de gülümseyerek yanına gittim. Zil çalarken sandalyeye oturuyordum. Bayan Evans masanın üstünde karıştırdığı kâğıtlardan başını kaldırdı, kapıya kadar gidip kapadı. Hepimiz yavaş yavaş sessizleşirken bize baktı. “Hoş geldiniz arkadaşlar!” dedi, başını sallayıp gülümserken permalı saçları havalanıyordu. “Umarım yaz tatiliniz çok güzel geçmiştir.”

Resmiyet kazanmıştı artık: Ders yılı başlamıştı.

Olivia'ların arka bahçesinde muhtemelen yüz yaşında olan devasa bir kayın ağacı vardı. İçinde de kale diye adlandırdığımız yer.

Kale... Babasıyla Jake'in birkaç yaz önce ağaca inşa ettikleri bir yapıydı. Artık sekiz yaşında olan ikiz kardeşler Tommy ile Luke'u, evin içinde koşturup annelerini delirtmesinler diye dışarıda saatler boyunca sıkılmadan oynamaya heveslendirmek içindi.

Herkes buna kale diyordu ama aslında bir platformdan ibaretti. Baştaki plan, duvarlarıyla, tavanıyla ve diğer her şeyiyle (babasının yaptırdığı hayli karışık mimari çizimlere baktığımı hatırlıyordum) gerçek bir kale olmasıydı ama sonra Jake futbol takımına seçilmiş ve inşa etmeye hevesi kalmamıştı, Tommy ile Luke da ağaç kalenin bebek işi olduğunu söylemişti ve artık orayı kullanan bir tek Livvie ve bendik.

Akşam beşte gerçekten hak ettiğimiz molayı vermek için kaleye çıktık. Daha şimdiden bu kadar fazla ödevimizin olması mümkün değilmiş gibi görünüyordu ama

Livvie'nin mutfağında bir buçuk saat çalıştıktan sonra ikimiz de ödevlerimizde aşama kaydedememiştik. Daha okulun ilk günüydü. Bu seneyi nasıl atlatacaztık acaba?

Kalenin ahşap kalaslarının üstünde uzanmış, bir yandan nasıl yapmamız gereken bu kadar fazla iş olduğunu algılamaya çalışıyor, bir yandan Jake ve Calvin Taylor'ın topu birbirlerine fırlatmasını seyrediyorduk.

"Futbol antrenmanından eve gelip futbol oynadıklarına inanamıyorum," dedim. Yüzüstü uzanmıştık, çenelerimiz ellerimizin üstündeydi.

"Zoe, biz de günde altı saat filan bale yapıyorduk, hatırlıyor musun?"

Sorusunu duymazdan geldim ki zaten cevaplamamı beklemiyordu. Jake ve Calvin'i sessizlik içinde seyretmeye devam ettik. Calvin Jake'in az önce fırlattığı topu yakalamak için sıçradı. Bir saniyeliğine havada asılı kalmış gibi durduktan sonra nazik bir hareketle, neredeyse zarif bir balerin gibi yere indi.

"Calvin Taylor'ın yakışıklılığını görmezden gelemiyorum bir türlü," dedi Livvie.

Tembel tembel Calvin'e baktım. Jake gibi o da şort giymiş, üstüne tişört geçirmemişti ve ikisi de terden parlıyordu. Jake şişman değildi ama ince uzun Calvin'in yanında geniş kalıyordu. Ağaçtan görülmüyordu ama Calvin'in güzel suratı, bir futbol maçında kırılıp hafifçe yamulduğu için fazlasıyla göz alıcı olmaktan kurtulmuştu.

"Sana yemin ederim," diye devam etti Livvie, "özel bir an yaşadık."

Sızlandım. "*Hâlâ* şu dondurma olayından mı bahsediyorsun? Livvie, o olay *bir ay* filan önce oldu. Hem ona

ulaşabilmek için tüm o ponpon kızları katledip cesetlerini çiğnemen gerekir.”

Livvie abartılı bir hareketle dudaklarını şapırdattı. “Denemeye değebilir.”

Wamasset'te Calvin Taylor'ın bizim posta koduna gönderilmiş bir Tanrı armağanı olduğuna inanmayan tek kız ben olmalıydım. Buraya geç taşınmıştı –ikinci sınıfa geçmeden önceki yaz– ve anında okulun takımına seçilmiş ve her kızın top 10 listesine yerleşmişti. Jake'le sürekli takılmaya başlamışlardı ki başlarda o kadar fena bir şey değildi ama sonra ne kadar pislik birisi olduğunu keşfetmiştim.

Lisenin ilk yılında biriyle birlikteydim... Herhalde tek bir randevuya çıktığımız için erkek arkadaş diyebiliriz. Adı Jackson'dı ve kız kardeşi Olivia ile benim sınıfımdaydı ve Jake ile Calvin gibi o da ikinci sınıf öğrencisiydi. Livs'le, kız kardeşinin evindeki bir Cadılar Bayramı partisine katılmıştık ve Jackson'la biraz sohbet etmiştik. Çocuk ertesi akşam arayıp çıkma teklif etmişti. Yani gerçek bir çıkma teklifinden bahsediyorum: Akşam yemekli ve film seyretmeli olanından. Tüm olay zaten garipti (birbirimizi neredeyse hiç tanımamamız ve annesiyle babasının bizi mekâna bırakması gibi) fakat sinema salonuna gittiğimizde (yeni James Bond filmini seyredecektik) aşağı yukarı tüm futbol takımı oradaydı. Elemanların çoğu pek üstünde durmamaya çalışmıştı ve “Selam Zoe, n'aber Jackson,” modunda takılıp bizi görmemiş gibi davranmışlardı ama biz atıştırmalık almak için sırada beklerken Calvin sürekli bilmiş bilmiş bize bakıyordu. Sonra fragmanlar sırasında yanımıza gelip “sevimli genç çift için

takımdan özel servis” olduğunu söylediği bir kutu patlamış mısır vermişti. Jackson gülmüştü ama ben Calvin’in suratının ortasına patlatmak istiyordum. Calvin’den nefret etmekle öylesine meşguldüm ki Jackson’ın film boyunca elimi tutmasına bile kafa yoramamıştım. Sonra, Jackson’la otoparkın karanlığımsı bir tarafında babasının gelmesini beklerken Jackson beni öpmeye başladığında dahi odaklanamamıştım çünkü Calvin’in park etmiş iki araba arasından fırlayıp, “Sürpriz!” diye bağırmasını filan bekliyordum. Jackson’ın ailesi randevumuzun ertesi günü başka bir yere taşınmıştı (tamam, bir ay sonra filan taşındılar ama onun futbolu, benimse balem yüzünden bir daha buluşma fırsatımız olmamıştı), o sebeple Calvin Taylor’ın sadece ilk randevumuzu *ve* ilk öpüşmemi değil, ayrıca ilk (ve tek) ilişkiyi de mahvettiğini söylesem abartmış olmazdım.

En yakın arkadaşımın ezeli düşmanıma âşık olma ihtimali kaldırabileceğimden fazlaydı.

Gözlerimi devirdim. “Calvin berbat biri, Livs. Kurbanlarından biri olma.”

Hâlâ Jake ile onu seyrediyordu. “Ona karşı tuhaf bir çekim hissediyorum işte.”

Başka bir taktiğin daha etkili olacağını düşünerek dizlerimin üstünde Olivia’ya doğru emekledim. “Eleman çok yakışıklı ve çekici. Malikânelerin oradaki büyük evde yaşıyor. Dikkatli ol! Belki ona bu kadar çekilmenin sebebi *vampir* olmasıdır! *Hırrr!*” Livvie gülünce hırlamaya devam edip hayali dişlerimi gösterdim, sonra sırtüstü yatıp yapraklara baktım. Ben esintiyi hissedemiyordum ama sallantıları, olduğuna kanıttı.

“Liv?”

“Hımm?”

“Sence ne yapmalıyım?”

“Ne hakkında?” Esnedi. “Pardon. Çok yorgunum da. Fizikte neredeyse uyuyakaldığımı söyledim mi sana? Son anda uyanıverdim ama galiba Bay Thomas fark etti.”

“*Hayatım* konusunda. Hayatım konusunda ne yapayım diyorum.” Dikilip Olivia’ların Victoria döneminden kalma devasa evine ve bahçenin kenarlarındaki çalılara baktım. Sokakta başka binalar da vardı ve hepsinde birileri yaşıyordu. Peki, *onlar* hayatlarında neler yapıyorlardı?

“Benimle birlikte bale dersi ver,” dedi Olivia ve yana dönüp kafasını eline yasladı. “Kızlar sana *bayılır*.”

“Bale filan istemiyorum,” dedim kafamı sallayarak. Livvie’nin NYBT’den atılmamızı bu kadar... kabullenmesine hayret ediyordum. Haftada bir bale dersi veriyor, balerinler için bahar resitali organize ediyor, üstüne üstlük yazın iki haftalık bir bale kampı düzenliyordu. Hatta masasının üstünde ilk bale resitalimizde çekilmiş fotoğraf duruyordu: İkimiz de birbirimize çok yakın durduğumuz için ezilmiş tütülerimizle fotoğraf makinesine gülümsüyorduk. Bense başarısızlığa uğramış bale kariyerimden kaçabilme çabasıyla futbol takımına katılmış (ve ayrılmış), duvarlarımdaki balerin posterlerini yırtmış, tüm bale eşyalarını çöpe atmış ve yanımda yöremde konuşan herkese “bale” kelimesini ağızlarına almayı yasaklamıştım. Onu biraz da olsa kıskanıyordum fakat Livvie her zaman işleri olurluna bırakanımız olmuştu.

Bu neden farklı olacaktı ki?

Ben onun suratına bakarken, bale olayında beni zorlamama kararı aldığını gördüm. “Ve futbol oynamak istemediğine de eminsin?” diye sordu.

“Aynen.” Futbol takımındaki kızlar harikaydı ama futbolla ilgili her şey bana çok *yanlış* geliyordu. Takıma katılmamın tek sebebi baleden olabildiğince uzaklaşmaktı ancak bana baleyi unutturacağına, daha çok özlememe yol açmıştı. Bir keresinde futbol sahasında durup o geniş göğ ve uçsuz bucaksız çimlere bakarak bale olmadan beni toprağa bağlayacak yeterli yerçekimi olmadığını hissetmiştim.

Ayağıma bir yaprak düşünce aldım ve kenarından ince bir parça yırttım. Yaralı, su toplamış ayaklarımızın geçtiğimiz senede bu kadar iyileşmesi akıl almazdı. Livvie’yle İşçi Bayramı’nda pedikür yaptırırken seçtiğimiz uçuk pembe oje sayesinde tırnaklarım ıslıl ıslıldı.

Livvie kollarını başının üstüne uzattı, sonra bileğimi tutup sıvazladı. “Niye bale dersi vermek istemediğini söyle yeter,” dedi uykulu uykulu.

Tam olarak nasıl hissettiğimi kelimelere dökmeye çalıştım. “Ben...” Başımı eğip sanki cevap oradaymış gibi tepemizdeki yaprakları inceledim. Biraz yavaş da olsa açıklamaya başladım. “Ben sanmıştım ki... Tüm hayatım öyle olacak sandım, Livs. *Tüm* hayatımdı zaten. Ama şimdi... neye dönüştü? Hobi mi? Böylesi *çok yanlış* geliyor.”

Livvie anladığını belirtmek istercesine ayağımı sıktı. “Yaşam merkezinde başka bir şey de yapabilirsin aslında. Bale olmasa da olur. Takla dersi var mesela.”

Kaşlarımı kaldırıp baktım. “Beni ponpon takımıyla mı kaynaştırmaya çalışıyorsun sen?”

“Sınıftaki çocuklar çok tatlı,” dedi soruma cevap vermeden. Sonra yine esnedi.

Başımı çevirip hıhladım. “Bu öneriyi bir karşılıkla onurlandırmayacağım.” Lisenin ilk senesinde zorunlu sosyal sorumluluk görevimizi NYBT’nin devlet okulları için organize ettiği *Fındıkkıran*’la yaptığımızı düşündüm. Geçen sene ise birkaç düzine ikindimi, futbol takımıyla birlikte, yakınlardaki bir doğal koruma alanındaki çöpleri toplayarak geçirmiştım. Müfredat dışı faaliyetlerin bu kadar geniş kapsamlı olması garipti. Sırf bir şey yapıyorsunuz diye bir sürü başka şey –kiminle öğle yemeği yediğiniz, nerede sosyal sorumluluk projesi yaptığımız, hangi partilere gittiğiniz– ona göre yerine oturuyordu.

Öte yandan bir şey yapmadığınızdaysa oturacak yeriniz olmuyordu.

Oturacak bir yere ne kadar ihtiyacım olduğunu düşünmekle o kadar meşguldüm ki Olivia’nın sessizce, “Ne seviyorsun peki, Zoe?” diye sorduğunu duymayacaktım neredeyse.

Sinir bozucu düşüncelerimin dağılmasına sevinerek sesimi kalınlaştırıp alaycı bir baştan çıkarıcılık ekleyerek, “Tabii ki seni, bebeğim!” dedim.

Ama Livvie gülmedi. Bir dakika sonra ona baktığımda gözleri kapalıydı ve düzenli nefes alıp veriyordu.

Uzun bir gün olmuştu ve güneş batmaya yüz tutmuş olsa da dışarısı hâlâ sıcaktı. Muhtemelen kolayca uyuyakalınabilecek kadar sıcak. Gerçi kimse öyle bir anda uykuya dalmazdı. Numara mı yapıyordu acaba?

Ayağımla bacağını hafifçe dürttüm ama kımıldamadı. Gerçekten uyukluyordu.

Kollarımı bacaklarıma sarıp yanağımı dizime dayayarak Livvie'nin sorduğu soruyu düşündüm. Gerçeği kabullenmek utanç vericiydi, tıpkı var olmadığını bildiğiniz birini sevdiğinizi itiraf etmek gibi.

Olsun.

Hayalimde müzik çalmaya başladı, bale ayakkabıları-
mın sıkılığını ve yüreğimin pır pır edişini hissettim. Kapısının açılmasını bekleyen bir yarış atının heyecanı-
yla bacaklarımdaki gerginlik arttıkça arttı. Yıllar boyunca
bale yapmadığım her an, bale yapmayı beklediğim bir an
olmuştu. Baleyle hayatta olduğumu biliyordum. Kendim
olduğumu böyle anlıyordum.

O olmadan ben bir şekilde... ben değildim.

Yani Olivia'nın sorusuna verebileceğim tek bir yanıt
vardı.

O kadar kısık sesle, "Bale," diye fısıldadım ki Livvie
uyanık olsa bile beni duymazdı. "Bale yapmayı seviyo-
rum."

Gazete ekibinin ilk toplantılarına annemle babamın yakamdan düşmesi için katılmıştım esasen. Annem tiyatro seçmesine katılmam gerektiğini söyleyip duruyordu ama tiyatro kulübüne bir kez bakmam bile boş zamanımı harcayacağım son yer olduğunu anlamama yetmişti. NYBT balerinlerinin her tür cadaloğlu Wamasset'teki oyunculara da vardı ve boş vaktimi bir sürü hainle geçirirken bir de üstüne bunu bale yapmadan yapma fikrine ancak gülebilirdim. Kaybolmuş olabilirdim fakat aklımı oynatmamıştım.

En azından tiyatro kulübündekilerin azimli yanı tanıdık geliyordu. Diğer tüm faaliyetler –Örnek Kongre, yıllık, Bilim Kulübü– insanların öylesine vakit geçirmek ya da üniversiteler onları kabul etsin diye yaptıkları şeyler gibi görünüyordu. Sahte bir Senato oylamasını kabul ettirmek veya voleybol takımı için mükemmel fotoğrafı çekmek üstüne hayatımı inşa ettiğimi gözümde canlandıramıyordum bile. Hepsi çok... anlamsızdı. Bir şey yapacaksam tüm hayatımı adamak, onu sevmek, tıpkı bale için

yaptığım gibi sabahları onun için uyanmak istiyordum.

Sabahları yataktan Satranç Kulübü için mi kalkacaktım yani?

Cumartesi sabahı müfredat dışı faaliyetim, annemle babamı müfredat dışı faaliyet olmadan da ne kadar meşgul olduğuma inandırmak haline geliyormuş gibi hissetmeye başlamıştım. Annem erkenden kalkıp spor salonuna gitmişti ama onunla gidemeyeceğim kadar çok ödevim olduğunu söylemiştim. Arka bahçeye çıkma hatasını yapınca babam ona bahçede yardım etmek ister miyim, diye sormuştu. Ona da ödevim olduğunu söyleyince bana en azından çalışmaya başlamadan önce Flavia'yı yürüyüşe çıkarabilir miyim, diye sormuştu. Çıkardım, sonra önümde soğuyan bir kupa kahveyle mutfakta oturdum –tabii beni göremeyeceği bir yerde–. Cumartesi sabahımı *Madam Bovary*'nin ilk bölümlerindeki tasvirler üzerine bir makale yazarak geçirme fikrine katlanamıyordum.

Hiçbir şey yapmıyorum, diye düşündüm. *Bu hafta sonu biri bana ne yaptığımı sorarsa*, Hiç abartısız hiçbir şey yapmadım, *diyebilirim ve abartılı konuşup da hiç abartısız diyen insanlar kadar sinir bozucu olmaz*.

Sonra Olivia'dan mesaj geldi.

Sni gelip ymeğe götürcm. ponpon takımıyla bi porsiyon yok ben almiyim.

“Bir porsiyon yok ben almayayım” Olivia’ların evinde, annesi sizin sevmediğiniz bir şey pişiriyorsa payınıza düşendi. Mesela annesi, “Sana biraz dana beyni koyayım mı?” derse, karşılığında, “Yok, ben almayayım,” derdiniz. Ama buna rağmen tabağınıza küçük bir parça dana beyni koyardı çünkü Bayan Greco herkesin her şeyi en azın-

dan bir kere denemesi gerektiğine inanıyordu.

Daha önce Olivia beni ponpon kızlarla öğle yemeğine çağırduğunda hep pas geçmiştim fakat annem spor salonundan dönene kadar mutfak masasında oturursam tek seçeneğim ya makaleye başlamak ya da annem ve babamla (tekrar) geleceğimi konuşmak olacaktı.

Tercih belliydi. Ayağa kalktım.

Bayan Greco haklı, diye düşündüm kupamdaki kahvenin kalanını döküp kupayı bulaşık makinesine koyarken. Her şeyi en azından bir kere denemelisin.

Fakat Stacy Shaw, Emma Cho ve Wamasset ponpon takımının geri kalanıyla öğle yemeğinin nasıl bir şey olduğunu fazlasıyla hızlı keşfettim. Çünkü en minik dananın bile beyni onlarınkinden büyüktü.

Sekiz kişiyi alacak genişlikte nal şekilli bir bölmede oturuyorduk. Olivia'yla aramda Emma vardı. Sipariş verdikten hemen sonra Emma Olivia'ya dönüp ona sarıldı, saçını birkaç kez okşadı, sonra iç geçirerek kafasını omzuna yasladı. "Keşke kız kardeşim olsan," dedi. "*Harika* bir insansın."

Ponpon kızların tavırlarını genel olarak hoşgörüyle karşılarsa da Livvie belli ki Emma'nın onu kedi gibi sevmesine şaşırmıştı. Yine de rahatsız tavırlarla, ağzını açmadan oturmaya devam etti.

Emma'ya döndüm. "Olivia'nın ağabeyiyle evlenmiş ol-sam demenin farklı bir yolu filan mı bu?"

"Of, lafı koydu!" dedi Stacy. Ponpon takımının kalanı kakhaha atarken masanın karşısından beşlik çıkmak için elini uzattı. Emma utanmış görüldüğü için kendi-

mi kötü hissettim. Livvie'yi kurtarmam gerekiyordu fakat bunu şirretlik yapmadan becerememiş miydim yani? Emma'nın bana hiçbir zararı dokunmamıştı. Öte yandan Stacy'nin eli aramızda bir yerde salınıyordu. Muhtemelen çakmasam da olurdu, böylece tek bir hamlede hem Emma hem Stacy'yle aramı soğutmuş olurdum ama cesaretimi yitirip Stacy'ye gevşek bir beşlik çaktım.

"Millet ya, çocuklar *çooooo* tatlı değil mi?" diye feryat etti ikinci sınıftan Hailey diye bir kız, neyse ki konuyu değiştirerek. Arabanın arka koltuğunda yanına geçtiğimden beri Hailey'nin ağzından çıkan her kelimenin bir çeşit haykırış olduğunu gözlemlemiştim. Sanki sürekli öylesine büyük bir duygusal işkence çekiyordu ki artık salata siparişi verirken bile içinde tutamıyordu.

"Öyleler," diye hemfikir oldu Olivia. Kollarını başının üstüne doğru gerip boynunu dairesel hareketlerle çevirdi. Çok zarif ama bir o kadar da yorgunluk dolu bir hareketti. Önceden hissettiğim rahatsızlığın sadece yorgunluk olup olmadığını düşündüm.

"Millet ya, o küçük kızlar için hiç abartısız ağlıyorum," dedi Emma, ki kayıtlara geçsin diye söylüyorum aslında ağlamıyordu. "Hayatları filan çok zor. Sınıfa gelen yeni kızlardan biri ağabeyinin *hapiste* olduğunu söyledi."

Masanın en ucundaki sandalyelerde, ikiz kardeş olan son sınıf öğrencisi Margaret ve Jamie Bailor oturuyordu ve anlayabildiğim kadarıyla takıma zekâ dağıtılırken onları gerçekten pas geçmişlerdi. "Bu yüzden onlara takla filan öğretmemiz çok iyi bir şey," dedi ikisinden biri.

"Kesinlikle," diye hak verdi ilk cümleyi kurmamış

olan ikiz hangisiyse. “Hayatlarında bir şey olması lazım. Takla atmak uyuşturucudan iyidir.”

O gece Livvie yatağında, ben yanındaki tekerlekli karyolada uzanırken penceresinin ötesinde dönüp duran bahçe fiskeyeleri huzurlu bir ritim tutturmuştu.

“Tamam,” dedi, “bugünkü öğle yemeğinde senin pon-pon takımıyla takla dersi vermen için pek bir gelişme kaydedemediğimizi tahmin ediyorum.”

Ortaokulda tavanına yapıştırdığımız birkaç fosforlu yıldız hâlâ yerli yerinde duruyordu. Kuzey yarıküredeki takımyıldızların birebir kopyasını yapmayı planlamış ama Büyük Ayı’nın yarısına geldiğimizde kafamıza göre yapıştırmaya başlamıştık.

“Mükemmel bir çıkarım,” derken esnedim.

Bir dakika sessizlik olduktan sonra Livvie de esnedi. “Sondan bir önceki senemiz olması çok acayip. İlk senemizi hatırlıyor musun? Üçüncü sınıflar Jake’ten büyüktü! Eskiden Jake’ten büyük olan insanlardan büyüğüz.” Son cümlesinin saçmalığına kahkahalarla güldük.

İlk yılımızı; üst sınıfların otopark kapılarında durup arkadaşlarıyla öğle yemeğine çıkmak için beklerken araba anahtarlarını sallayışını izlediğimi düşündüm. O kadar... yetişkin görünüyorlardı ki. Kendilerinden emin. Zihnimden o kendine güvenen üst sınıfların görüntüsünü silmek için alnımı ovdum. “İnsanlar sanki bilmediğimiz şeyleri bilmemizi bekleyeceklermiş gibi geliyor.”

“Aynen!” Livvie yuvarlanırken çarşafı hışırdadı. Kapının altından vuran loş ışıktaki tek kolunun üstünde kalkmış, bana baktığını gördüm. “Araba sürmek! Üni-

versite sınavları! Üniversite. Çok uzaktaymış gibi gelirdi ama değil. Geldi bile.” Tekrar uzandı. “Kendimi hazır hissetmiyorum.”

“Hâlâ pek yakın sayılmaz,” dedim.

“*Pek* kısmı önemli tabii.”

Üst katta ayak sesleri duyunca Livvie’nin ebeveynlerinden birinin ikizleri kontrol ettiğini anladım. Sonra birinin merdivenlerden indiğini duydum, ardından annesi babasıyla konuşmaya başladı. Koridor ışığı sönünce zaten karanlık görünen oda zifiri karanlığa gömüldü. Yumuşak çarşafı çeneme kadar çekip Livvie’nin annesinin kullandığı deterjanın tanıdık kokusunu soludum.

“Sen konuştuğunda Calvin sana *öyle bir* bakıyor ki.” Livvie’nin sesi giderek uykulu gelmeye başlamıştı. “Çok yoğun.”

“Milo Bradley’de de aynısını söylemiştin,” dedim.

Milo Bradley Manhattan’da özel okula giden ve Juilliard’da ders gören bir çocuktü. Bizden iki yaş büyüktü ve Olivia’yla onu dersler arasında boş vakit bulduğumuzda hep oturduğumuz kafede, lisenin ilk senesi Noel tatilinden hemen sonra görmüştük. İnekvari bir sevimliliği vardı ve üçümüz düzenli olarak birlikte kahve içmeye başlamıştık. Livvie’yle uzun ve ağır konuşmalara dalarlardı ve birbirlerinden hoşlandıkları ortadaydı. Ben de aralarına girmemek için telefonumun ekranına ciddi bakışlar atar ve otuz saniyede bir tuvalete giderdim. Olivia birkaç kez Juilliard’daki özel çalışma odalarındaki provalarına gitmişti (çocuk piyano çalışıyordu). Hayli büyük olaydı çünkü sırf Olivia onu görebilsin diye Olivia’nın annesiyle babasına *bizim* ek provalara kaldığımızı dair yalan söylememiz gerekmişti.

Onlar ne zaman baş başa takılsalar Livvie'yle en azından yiyeceklerini düşünüyorduk ama böyle bir şey hiç olmamıştı. Bir keresinde piyano taburesinde yan yana otururlarken çocuk onun elini öpmüştü, bir defa da omzuna kolunu atmıştı ama hepsi bundan ibaretti. Oysa Olivia onunla yiyecek için *ölüp bitiyordu*. Neler döndüğünü sormaya korktuğu için sonunda Milo ne zaman arasa meşgul olduğunu söylemeye başlamıştı. Üçüncü seferde Milo, "Anlamıyorum. Benden ayrılmaya mı çalışıyorsun?" diye sormuştu. O sırada Livvie'nin yanımdaydım ve "Evet, *belli ki* öyle," dediğinde kendimi tutamamıştım. Yani hiç çıkmaya başlamamışlardı ki zaten. Milo kahkahalarımı duymasın diye Olivia'nın bana bale ayakka-bısıyla adeta öldüresiye vurması gerekmişti.

Açıkça eşcinsel olan erkek arkadaşını terk etmesiyle ilgili uzun süredir dalga geçmiyordum ama Milo'nun iyi bir dinleyici olduğunu söyleyip durduğu için Calvin Taylor'a dair benzer şeyler söylemesi konuyu açmak için iyi bir fırsattı.

"Bana Milo'dan sakın bahsetme," diye sızlandı. "Sana yalvarırım."

Esnedim. "Calvin sinir bozucu biri." Ama ondan hoşlanıp hoşlanmadığını umursayamayacak kadar uykum vardı.

"Hımmm," diye mırıldanırken çarşaflarının hışırdadığını duydum. "Yapacak bir şey bulma konusuna kafanı takma, Zoe," dedi boğuk bir sesle hemen ardından. "Her şey yoluna girecek. İçime doğuyor. Bu yıl çok güzel geçecek."

Livvie'nin benim evim kadar tanıdık evinin kokuları ve sesleriyle sarmalanmış halde uykuya daldığımı hissedebiliyordum. Uyumadan önce Olivia'nın haklı olduğunu düşünüyordum. Bu yıl gerçekten güzel geçecekti.

Livvie pazar günü uyandığında ateşi olduğundan pazartesi okula gelememişti. Pazartesi akşamı konuştuğumuzda salı sabahı geleceğini fakat sonra mesaj atıp tekrar ateşlendiğini ve annesinin onu doktora götürdüğünü söylemişti.

Salı öğlen yemeğinde Livvie'yi aramıştım ama telefonunu açmamıştı. Dolabımın başında durmuş mesaj atıyordum ki Mia Roberts koridora girdi.

Mia futbol takımında en az tanıdığım kızdı. Lisenin ilk senesinde gelmişti (doğu yakasına gelmeden önce Los Angeles'ta yaşamıştı) ve takımın geri kalanının aksine (hepsi genelde birbiriyle takılıyordu) Mia farklı tiplerle takılırdı. Ve sadece takımdakilerle takılmamakla kalmıyor, kızların hiçbirine benzemiyordu. İster beyaz ister siyahi, ister Asyalı ister Latin kökenli, ister ilk ister son sınıf olsun hepsi çok... Amerikalıydı. Tartışmasız. Herhangi birini uyuşturucu karşıtı reklamlarda oynatsanız göze batmazdı.

Ama Mia'nın saçları, uçlarındaki maviler hariç beya-

za boyalıydı. Futbol forması giymediği zamanlarda siyah motorcu botları veya Doc Martens'ine kadar sadece siyah giyiyordu.

"Selam," dedi. Bugün paçası dantelli siyah bir tayt ile siyah atlet giymişti. Gözlerine kalın siyah kalem çekmişti.

"Selam," dedim. Telefonumu çantama koydum.

"Yemeğe mi gidiyorsun?" diye sordu Mia. Başım la onaylayınca ona katılmam için elini kaldırdı. "Hadi gidelim." Sakız çiğniyordu, ben bakarken küçük bir balon yaptı ve dişlerinin arasında çıtırdattı.

Yanında yürümeye başladım. "Ben de sakızımı çıtırdatmayı seviyorum. Gerçi yaptığım zaman annem kafayı yiyor."

"Eh, annen burada değil." Mia elini çantasına atıp bir paket meyveli sakız çıkardı.

Şüphle pakete baktım. "Almasam daha iyi. Şekerli sakız. Daha sert uyuşturucular için basamak görevi görmez mi?"

"Bir dene," dedi paketi sallayarak. "İlk deneme bedava."

Bir tane alıp paketini açtıktan sonra ağzıma attım. "Aman Tanrım," dedim meyveli tadı ağzımda adeta patlarken. Deneyimin keyfini iyice çıkarabilmek için bir saniyeliğine gözlerimi kapadım. "Yıllardır ağzıma attığım ilk şekerli sakız bu."

"Çok iyi, değil mi?" dedi Mia zaferle gülümseyerek. "Dişçim bana bayılıyor. Annem dişçinin çocuklarını üniversiteye benim yolladığını söylüyor."

"Kesinlikle değer," diye güvence verdim.

Aralarında Calvin ve Jake'in de durduğu futbolcu çemberinin yanından geçtik. Her birinin yanında bir harem

dolusu ponpon kız vardı. Jake kafasını kaldırdı, beni görünce el salladı. Ben de el salladım. Calvin de bana baktı fakat ikimiz de neredeyse her gün Greco'ların evinde olmamıza rağmen sanki hayatında ilk defa karşılaştığı bir değişim öğrencisi görmüş gibi bir bakış atmıştı.

İçten içe ne kadar pis bir adam olduğunu düşünerek gözlerimi devirdim.

“Eee,” dedi Mia, “neden artık futbol oynamıyorsun?”

“Eee, çok kötü oynadığım için olabilir mi?”

Mia güldü ama dediğime karşı çıkmadı ki çok takdire şayan bir davranıştı. “Tekrar baleye mi döndün şimdi?” diye sordu.

Bale dünyasından olmayanların durumu ne kadar *anlamadığına* kanıttı bu. Olivia'yla baleye bir yıl öylesine ara verdiğimiz ve yine öylesine geri dönme kararı aldığımız bir evren hayal ettim. Mia'nın bizi gördüğü gibi görmeye çalıştım. Kontrol bizdeydi. Kaderimizin efendisiydik.

Bu fantezi harikaydı, işte bu sebeple ona yalan söylemiş olabilirdim: “Yok ya. Baleyi aştım artık.”

“Anladım.” Kantine giden koridora döndük. Burası içeri girmeye ve dışarı çıkmaya çalışan insanlar yüzünden hayli kalabalıktı.

“Ne var biliyor musun?” dedi Mia bana dönerek. “İlk senemde ikiniz de acayip gözümü korkutuyordunuz.”

Neredeyse sakız boğazıma kaçacaktı. “*Nasıl yani?*”

“Ciddiyim!” Mia ses tonumu taklit ettikten sonra güldü. “Çok mu garip yani? İkiniz de uzun boylu, güzel hatunlardınız. Ve her gün okuldan sonra Manhattan'a gidiyordunuz.” Kantine giden öğrenci nehrine adım attık. “Annem bir keresinde benimle yeğenimi *Fındıkkıran*'a gö-

türdüğünde sizi görmüştüm. Yani sizi *görmedim*, hani suratınızı filan seçemedim. Ama programda isminiz vardı.”

Hem Mia’nın orada olması hem de bir dünya balerinin arasında ikimizi araması düşüncesiyle başımı salladım. “Çok garip bir şey. Yani senin radarına bu şekilde takılmış olmamız.”

Mia şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Hiç de garip değil, Zoe. İkiniz ünlüydünüz resmen. Benim gibi sıradan tiplerle takılmayacak kadar havalı olduğunuzu düşünüyordum.”

“*Ciddi misin?* Bizim *havalı* olduğumuzu mu düşünüyordun?” O kadar tiz ve havalı olmaktan uzak bir sesle konuşmuştum ki ikimiz de güldük. Mia kantin kapısını tuttu, ben de peşinden girdim. Bir masa birleştirirken Livvie’ye atacağım mesajı, Wamasset nüfusunun bizi nasıl da havalı ve korkutucu bulduğunu anlatacağımı düşünüyordum.

Livvie’ye attığım ve açıkçası gerçekten komik mesaja cevap gelmemesi sinirimi bozmuştu. Çocuk doktorumuz Dr. Weiss’ın bekleme salonunda oturmuş beklemiyor muydu sanki? Ya da Driscoll Eczanesi’nden annesinin ilaç almasını. Ya da onu aramamı. Pek sık hasta olup okuldan izin almıyordum ama aldığım da rutinim buydu. Zil çaldı, günün son dersi olan matematik bitti ve Bay Schumacher bana baktı. “Olivia’ya ödevi verirsin.”

“Tabii,” deyip kısık sesle, “bana mesaj atmak aklına gelirse,” diye ekledim.

Dolabıma uğrayıp yavaş yavaş dışarı yürüdüm. Güneşliydi ama sabahkinden çok daha soğuk olduğu için

ceket giymiş olmayı dileyerek ürperdim. Futbol takımı kampüsün ta öteki tarafındaki sahaya gidiyordu. Jake'e Olivia'nın nerede olduğunu bilip bilmediğini sormayı düşündüm ama takım o kadar uzaktaydı ki hangi formalı tipin o olduğunu bile anlayamıyordum.

Muhtemelen Jake'in de fikri olmayacağını ve pek uğraşmaya değmeyeceğini düşünürken telefonum çaldı. *Livvie!* Nihayet. Çantamdan telefonumu çıkardım.

Ama arayan Livvie değildi. 212'yle başlayan bir numaraydı. Tanımıyordum. İyice sinirime dokunmaya başlamıştı artık.

"Alo?"

"Zoe?"

Livvie'ydi. Ama neden beni tanımadığım bir numara-
dan arıyordu?

"Livs!" Sesini duyduğuma o kadar sevinmişim ki beni daha önce aramamasına dair kızgınlığım uçup gitti. "Neredeydin tüm gün? Kimin telefonundan arıyorsun?"

"Telefonumun şarjı bitti. Zoe, sana bir şey söylemem lazım." Olivia'nın sesi sanki çok uzaklardan ve kötü bir telefon hattından arıyormuş gibi incecik çıkıyordu. İki bin öğrencinin hepsinin birden öğleden sonra ne yapacaklarsa oraya gitmek üzere bahçede toplanmaya karar vermesi yüzünden ortalığın müthiş gürültülü olmasının da pek yardımı dokunmuyordu. Daha iyi duyabilmek için diğer elimle kulağımı tıkadım.

"Neredesin?" Okulun önündeki kalabalık beton yuvarlaktan çimenlere yürüdüm.

"Zoe, ben... ben hastanedeyim."

"*Hastanede* misin?" Nedense aklıma ilk başta ikizler

geldi. Biri kaza mı geçirmişti? Bunu düşünür düşünmez midem kasıldı. Tommy ve Luke müthiş sinir bozucu olabiliyordu ama bir o kadar da sevimliydi. Geçen sene ikinci sınıftalarken ve ikisinin de ön dişleri yokken Tommy ismini “Hoe” diye telaffuz ediyordu.

“Hastayım, Zoe,” dedi Livvie.

“Nasıl yani, *sen mi* hastasın?” Hâlâ ikizleri düşünüyordum. “Bir saniye... Ne?”

“Üniversite Hastanesi’ndeyim,” dedi Olivia.

Üniversite Hastanesi NYBT’nin olduğu Fischer Merkezi’nden birkaç sokak ötedeydi. Bale dersleri ve gösterilerine gidip gelirken önünden geçtiğimiz cam kuleleri, varmak istediğimiz yere dakikalar kaldığını ya da eve dönüş yolunun başında olduğumuzu gösterirdi.

“İyi de daha yeni doktorunun yanındaydın.” Daha söylerken bile aptalca bir laf ettiğimin farkındaydım. Doktordan sonra hastaneye gidilmesi mümkün değildi sanki.

Olivia’nın sesi korkutacak kadar berraktı. “Doktor bacağımın arkasında bir çürük gördü,” dedi.

“Görmüştüm!” diye bağırdım cumartesi gecesi onlarda kaldığımda gördüğümü hatırlayarak. Koyu mor ve örümceğimsi bir şeydi ve tam soracaktım ki başka bir şeyden bahsetmeye başladığımız için unutmuştum.

Livvie devam etti. “Eh, doktor da gördü ve nasıl olduğunu sordu, ben de bilmiyorum dedim, sonra kolumda bir tane daha buldu... arkada...”

“Onu görmemiştim,” dedim. Neden lafını bölüp duruyordum? Soru sormayı kesebilmek için dudaklarımı sıktım.

“Orada ama,” dedi Olivia sanki ondan şüpheleniyormuşum gibi. “Aynada gördüm. Her neyse, doktor çürük-

lerle ilgili bir şeyler sordu, ne zamandır ateşim olduğunu sordu, annem de son zamanlarda çok yorgun olduğumu söyledi ve anemik olma ihtimalim olup olmadığını öğrenmek istedi. Dr. Weiss da tıp merkezine gitmemizi istedi.”

Tıp merkezi dediği yer doktor muayenehanesi ile acil servis karışımı bir yerdi. Röntgen makineleri, doktorlar filan vardı ve kalp krizi geçirmediğiniz takdirde gidilebilen bir yer olduğunu bilmiyordum. “Evet,” dedim, “nerede olduğunu biliyorum. Hani geçen yaz babam çiviye basmıştı ya? Annemle birlikte götürmüştük.”

Konuşmayı şöyle bir gözden geçirince merak etmeden duramıyorum: Biliyor muydum? Neyin yaklaştığını? Ve Livvie’nin kelimeleri söylemesini engellediğim takdirde gerçekleşmeyeceklerini mi zannediyordum?

“Kan aldılar,” diye devam etti. “Ve anormal hücreler buldular.”

“Anormal hücreler,” diye tekrar ettim.

“Anormal hücreler,” dedi. “Kemik iliği aspirasyonu yapılabilmesi için Üniversite Hastanesi’ne gitmemizi istediler. Kalça kemiğinden iğneyle kemik iliği alıyorlar.”

“İğneyle mi? İnanamıyorum, Liv.” Acısını paylaşırcasına kolumu sıktım ama kalça kemiğinin orada olmadığını biliyordum tabii.

“Babam da geldi,” dedi Livvie. Sesi çatladı ama ağlamadı. “Şu an yanımızda. Doktor da kemik iliğimden *blast* bulduklarını söyledi.”

“O ne demek?” diye fısıldadım.

“Beni yatırdılar,” diye devam etti sorumu duymazdan gelerek, “ve kateter dedikleri bir şey taktılar. İlaç direkt olarak vücuduna veriliyor.”

“İlaç mı?” Sesim iyice kısılmıştı.

“Lösemiymişim, Zoe.”

Nefesim kesildi.

“Ama bu... bu mümkün değil.” Mümkün değildi. Mümkün olmadığını biliyordum. Olivia nasıl lösemi olabilirdi? “Bu... Yani hata yapmış olmalılar. Nasıl hemen ilaca başlamış olabilirsin ki?” Her nasılsa anlattıklarının en mantıksız kısmı buydu. Cumartesi gecesi onlarda kalmıştım. Sapaşlaştım. Onunla daha *bu sabah* konuşmuştum. Sekiz saat sonra hastaneye kaldırılmış ve ilaç almaya mı başlamıştı yani? Neyi olduğunu nasıl bu kadar çabuk teşhis edebilmişlerdi ki?

“Ama doğru, Zoe.” Olivia’nın sesi titredi. Arkadan bir ses duydum. “Annem telefonu kapamamı istiyor. Doktor geldi. Gelebilir misin? Seni görmek istiyorum.” Sesi, ağlamaya başlamış gibi çıkıyordu.

“Geliyorum,” dedim sert bir sesle. Sonra benden şüphe duymasın diye tekrar ettim. “*Geliyorum.*”

“Tamam,” dedi Livvie. “Seviyorum seni.”

Biz hep *seviyorum seni* derdik. Her telefon görüşmesini, her sohbeti, her konuşmamızı böyle bitirirdik.

Yarın görüşürüz. Seviyorum seni.

Gitmem lazım. Seviyorum seni.

Annem arıyor. Seviyorum seni.

Lösemiğim. Seviyorum seni.

“Seni seviyorum, Livs,” dedim, ismini söylerken sesim çatlıyordu neredeyse.

“Ben de seni seviyorum, Zoe,” diye karşılık verdi. Ağladığını duyabiliyordum artık. Sonra telefonu kapadı.

Çimenlerin kenarında, kulağımda telefonla kalakaldım. Arabalar otoparktan çıkıyor, öğrenciler binadan

dışarı taşıyor, ikinci vaktinin özgürlüğüne koşarken basamaklardan ikişer ikişer iniyorlardı. Başımın üzerinde uçsuz bucaksız uzanan gökyüzü acı verecek kadar mavi, çimenler pırıl pırıl bir yeşildi. Sert, güzel ve mükemmel bir sonbahar günüydü.

Ve tüm bu güzellik tamamen yanlıştı. Gökyüzü siyah, otlar solgun, öğrenciler hüznle feryat ediyor olmalıydı. *Olivia hasta!* diye haykırmak istedim. *Siz ne yapıyorsunuz be insanlar! Arkadaşım hasta!* Mümkün görünmüyordu... Gökyüzü, arabalar, sanki herhangi bir günmüş gibi yürüyen öğrenciler. Hiçbir şey anlam taşımıyordu.

Haykırmaya başlamadan önce arkamı dönüp koşa koşa eve gittim.

Babam iş için Washington'a gitmişti ama annemin arabasını garaj yolunda gördüğümde bile içim rahatlamadı. Ya spor salonunda ya da toplantıdaysa ve benim veranda da terim soğuyup yavaş yavaş aklımı kaybettiğim sırada Olivia her an içeri girebileceğimi düşündüğü için hastane odasının kapısına bakarken, annemin telefonuna bakmasını ve eve gelmesini beklemek zorunda kalırsam? Verandanın ahşap basamaklarından uçarcasına çıkıp eve girdim. Ben girerken Flavia havlıyordu.

"Anne! Anne!" Sesimin nasıl histerik çıktığını duyabiliyordum.

Annem mimardı ve ofisi evin arkasındaydı ama ben kapıyı açtıktan bir saniye sonra önüme çıktığına göre mutfaktaydı. "Ne oldu? Neyin var?" Bağırışlarımı duyduğu sırada kendisine kahve koyuyordu muhtemelen çünkü elinde kahve demliği vardı.

Eve koştuğum için nefes nefese halde, "Livvie... hasta. Hastanede. Gitmemiz lazım," diyebildim.

"Olivia mı hasta?" Annemin gözleri endişeyle açılıverdi.

“Gitmemiz lazım anne. Üniversite Hastanesi’ndeymiş. Hemen gitmemiz lazım.” Küçük bir çocuk gibi kolunu çekiştirdim.

“*Hastanede* mi?” Annem dirseğimi kavradı.

“*Ben de* öyle dedim.” Niye hareket etmiyordu? “*Hadi* gidelim.”

“Zoe, tatlım, neler olduğunu açıklamam lazım.” Anah-tarlarını ve ayakkabısını kapması gerekirken elini om-zuma koydu. “Sakin ol. Ne oldu? Olivia’nın nesi varmış?”

“Anne, *söyledim* ya! Hasta. Lösemiymiş. Şu an...”

“*Lösemi* mi?” Elini çekip parmaklarını dudaklarına bastırdı. “İnanamıyorum! Ne zaman oldu bu?”

“Sence ne zaman oldu?” Alnıma vurdum. “Tabii ya, ge-çen hafta olmuştu ama sana söylemeyi unuttum.”

“Zoe, lütfen bana...”

“*Neden* acele etmiyorsun?” Merdivenlere koşup bir çift ayakkabı buldum. “*Gitmemiz* lazım.” Sesim tizdi ve göz-lerim acıyordu.

Ben orada dikilmiş elimde babetleri tutarken annem bir an bana bakakaldı. Ayakkabıları giyip arabaya bin-mediği takdirde anahtarı alıp ben sürecektim. Sürücü izin belgem vardı. Aylardır ebeveyn gözetiminde araba kullanıyordum. Oraya gitmeyi becerebilirdim.

Sanki zihnimi okumuş gibi durduğum yere geldi. El-leri titriyordu ve ayakkabıyı giymekte zorlanıyordu. O ayakkabıyı giyene kadar ben çantasını kapmış, antreye geçmiştim bile. Başka tek kelime etmeden dışarı çıktık.

Annem konuşkandır. Herhangi birinin herhangi bir anda zihninden geçen monologlar annem söz konuşuyken diya-

loğa dönüşür. *Tavuklu sandviçi mi alsaydım... ay, burası kalabalıkmış... bunu not etsem iyi olacak... kırmızı da ne kadar uzun süre yandı... bence bu tişörtün hem mavisini hem siyahını alayım.* Manhattan'a gidene kadar konuştu, konuştu, konuştu ve daha çok konuştu.

"Tatlım, ben de lösemili bir kızla beraber okumuştum ve hiçbir şeyi kalmadı. Üstüne üstlük bu, *yıllar önce* oldu. Artık eskisinden çok daha iyi tedavi yöntemleri var."

"Hı hı." Lösemi neydi ki? Tam olarak bilmiyordum bile. Korkunç bir şey olduğunu biliyordum. İnsanların bu yüzden ölebildiğini biliyordum. Ama *neydi*? Olivia kanında bir şey bulduklarını söylemişti... Başparmağımdaki şeytandırnağını tutup kemirdim.

"Ayrıca Üniversite Hastanesi çok iyidir. En iyisi. Birimiz hasta olursak oraya yatırılmamızı tercih ederim. Arkadaşım Beth'i hatırlıyor musun? Eniştesi oranın... kardiyoloji departmanının mı ne başında. Dermatoloji de olabilir. Her neyse, önemli bir adam. Beth'e onu aramasını söyleyebilirim. Tanıdık doktor iyidir."

"Livvie'nin kalbinde bir sorun yok, anne. Ya da derisinde." Şeytandırnağını kopardım ve acıya odaklanabildiğime sevindim.

"Yine de bir doktor tanımak iyi olabilir," diye tekrar etti. West End Bulvarı'ndaydık. Fischer Merkezi ve NYBT hemen ilerideydi; annem, Olivia ve ben bu yoldan binlerce kez geçmiş olmalıydık. On bin kere. Olivia da bizimle olsa ve annem beş sokak daha sinyal vermeyecek olsa Manhattan'a yapılan bu araba yolculuğu son derece normal sayılabilirdi.

"Şimdi..." Annem öne eğilip pencereden dışarı baktı ve

sarı ışığı görünce frene bastı. Bu kadar yavaş gittiği için avazım çıktığı kadar bağırmak istiyordum. Hastanenin arka kapısı solumuzda yükseliyordu. “*Galiba* ana giriş kapısı ileriden dönünce, o yüzden... Hayır. Bir saniye. Buradan dönemiyorum.” Arkamızda kimse olmamasına rağmen sinyal verdi. “Bir yer bulmaya çalışayım, bakayım.” Tekrar öne eğilip gözlerini kıstı. “Şu tabelada park yapılmaz mı yazıyor?”

Trafik ışığı hâlâ kırmızıydı. Şeytancınağını kopardığım parmağım zonkluyordu. Sanki içimde bir balon biraz fazla şişirilmiş gibi bir his vardı. Kapı koluna uzandım. “Seninle içeride buluşuruz.”

“Bir saniye bekle de park edeyim.”

Kapıyı açtım. Serin esinti arabanın ne kadar bunaltıcı olduğunu fark etmemi sağladı. Neden tüm yolu pencereler kapalı gitmiştik ki?

“Zoe, bekle!” Gerilerdeki bir trafik lambası yeşile dönmüş olmalıydı. Arkamıza arabalar dizildi ve kornaya basmaya başladılar. Annemin sesi tizleşti. “Zoe, ışık yanmak üzere.”

Aslında çoktan yanmıştı ama ben inmiştım bile. Kapıyı çarparak kapadım ve sanki zamanı geri almışım da Livvie’yle tekrar balerinmişiz gibi üç uzun adım ve istemeden yaptığım bir bale figürüyle kaldırıma atladım.

Annem haklıydı... Hastanenin girişı gerçekten de köşeyi dönünceydi. Onu yapayalnız bıraktığım için hemen arkamdan gelme ihtimalini düşünerek bir dakika filan bekledim. Ama gelmiyordu, ben de orada öyle dikilmeye katlanamıyordum. Döner cam kapıyı itip lobiden geçtim, beyaz mermer zeminde sandaletim ses çıkarmıyordu. Devasa bankonun arkasına ziyaretçilerin kimliklerini göstermesini belirten bir yazı asılmıştı. İhtiyacım olacağını düşünmediğim için cüzdanımı evde bırakmışım ama neyse ki güvenlik görevlisi bana Olivia'nın ismi haricinde bir şey sormadı. Bilgisayarda ismini arattı, sonra sağdaki asansörleri işaret etti. Siyah beyaz ziyaretçi kartına mavi tükenmez kalemle 1238 No'lu Oda yazmıştı.

Asansör kapıları on ikinci katta açılınca kendimi koyu gri bir yazıyla karşı karşıya buldum: PEDIATRİK ONKOLOJİ.

Onkoloji. Kelimeyle karnıma yumruk yemiş gibi oldum. *Onkoloji.* Lösemi kanserdi.

Olivia kanserdi.

Asansörden inerken belki üç belki dört yaşında küçücük bir çocuk koridordan bana doğru yürüyordu. Saçı yoktu, elindeki pelüş hayvanını tutarak muhtemelen büyükannesi olan bir kadınla muhabbet ediyordu. Kadın ona bir soru sorunca, “Tabii ki!” diye yanıtladı, kadın da güldü.

Bu çocuk kanser. Bu küçücük çocuk da kanser.

Yanımdan geçip gittiler. Olivia çocuğu görmüş müydü? Olivia’nın onu görmesini istemiyordum. Kanserli küçük bir çocuk görmenin onu çok üzeceğini tahmin ediyordum. Ama tabii Livvie de kanserdi ve kanserli küçük bir çocuk görmek onu üzmezdi. *Çocuklar nasıl kanser oluyor ki? Bu çok yanlış.* Sinirlendiğimi fark ediyordum, Tanrı’ya değil -ki kendisine zaten inanmıyordum-, Tanrı’ya inanan insanlara. Çünkü hangi kokuşmuş Tanrı çocukların kansere yakalanabildiği bir dünya yaratırdı ki? Küçük çocuğun aksi yönüne yürüdüm ama oda numaraları büyümüyor küçülüyordu. Sinirli ruh halim gerginliği beslediği için ciddi ciddi nefes darlığı çekiyordum. Arkama döndüm. Çocuk ile büyükannesi gitmişti. Yarı koşar adımlarla geldiğim yöne doğru yürüdüm, ta ki 1238 numaralı odaya varana dek. Oda numarasının yanındaki küçük kâğıda elyazısıyla *Olivia Greco* yazılmıştı.

Kapıyı ittim. Büyüktü ve ağır görüldüğü için direnç göstermesini bekleyerek olanca gücümle ittim ama hızla açıldı. Kapının gürültüyle açılma sesiyle içerideki herkes olduğu yerde sıçrarken selam verme mahiyetinde, “Paradon,” dedim.

Oda küçüktü, Olivia’nın evdeki odasının yarısı kadar ya var ya yoktu. Mavi hastane önlüğü giymiş ve ayağına

mavi çorabımsı botlarını geçirmiş, Livvie annesiyle yataкта oturuyordu. Babası yatağın yanındaki pembemsi suni deri sandalyede, Jake ise pencerenin altındaki kaloriferin tepesinde oturuyordu. Pencere Hudson Nehri'nin muhteşem manzarasına bakıyordu ve ikinci güneşinin altında sanki birileri su yüzeyini pırıl pırıl parlayan turuncu bir boyayla boyamış gibi görünüyordu.

Tahmin edin ne oldu, millet! Kötü haber: Kansersiniz. Ama şu olağanüstü manzarayı gördünüz mü?

Olivia sanki ateşi varmış gibi solgun duruyordu. Ama bu ve hastane önlüğünün kolu içinde kaybolan serum hortumu haricinde gecelediğimiz ertesinde, pazar sabahı onu nasıl bıraktıysam öyle görünüyordu.

“Selam,” dedim.

“Selam,” dedi.

Onu gördüğüm için müthiş rahatlamıştım ama garip şekilde çekingendim. Gidip yanına otursam mı otursam mı bilmiyordum. Zaten yataкта Olivia, annesi ve bana yetecek kadar yer yoktu. Ki annesine kalkmasını filan da söyleyemezdim. Ne yapacağımı bilemeyerek kapının önünde kalakaldım.

“Selam, Zoe,” dedi Bayan Greco bana hüzünlü bir gülümsemeyle bakarak. “Hemen gelmekle ne iyi yaptın.”

Olivia'nın annesi hep güzel giyinirdi. Çalışmıyordu ama bir sürü gönüllü iş yapıyor, yakınlardaki vahşi hayatı koruma bölgesi için bağış topluyor, okul yönetim kurulunda görev alıyordu. Bu sabah hazırlanışını gözümde canlandırabiliyordum. Beyaz bir bluz ve uçuk sarı ceketini seçmişti. Boynuna inci kolyesini takıp kopçasını bağlamıştı. Komite toplantısı ya da vakıf yemeğinden önce

Olivia'yı doktora götürecekti. Küt sarı saçlarını fırçalarken kızının boğazının ağrıdığını ya da bir tür virüs kapıldığını tahmin ediyordu. Sıradan bir şey. Bej süet topuklularını giyerken gün bitmeden önce bunları kızının hastane yatağında otururken giyiyor olacağını tahmin edebilir miydi?

"Selam," dedi Jake. Yanıma gelip sarıldı.

"Merhaba," dedim. Futbol forması üstündeydi ve Olivia'dan bile solgun görünüyordu. Solgunluğu delice bir hayal kurmama sebep oldu: Olivia değil de Jake hastaydı. İstemsizce, öyle bir durumda Olivia'yla telefon görüşmemizi hayal ettim. *Çok kötü bir haberim var. Ağabeyim lösemiymiş.* Jake'i veya ikizlerden birini görmek için hastaneye geldiğimi gözümde canlandırırken kalbim neşeyele attı. Sonra kendimi iğrenç hissettim. Sağlıklı birinin hasta olmasını diliyordum. Fakat hayır, öyle de değildi. Bu bir *takastı*. Hasta biri için başka bir hasta. Farklı bir hasta. Göze göz...

Göze göz mü? Bu deyim bu anlama mı geliyordu gerçekten?

Livvie yatakta yanına pat pat vurdu ama ben hareket dahi edemedi annesi yaklaşmamı engellemek için ayağa kalktı. "Zoe, ellerini çok dikkatli temizleyebilir misin?" Başıyla duvardaki Pürel'i gösterdi.

Hemen gidip ellerimi jele boğdum ve kopardığım şeytandırnağı yüzünden sızlayan parmağımı ovuşturdum. Sonra gidip bana yer açmak için kenara kaymış olan Livvie'nin yanına oturdum. Kolumu omzuna atıp ayaklarımı yatağın kenarından aşağı sallandırdım, o da kafasını omzuma koydu. Bir şeyler söylemek istiyordum.

Herhangi bir şey. Ama aklıma gelen her sözcük gerçekten aptalca ve felaketmiş gibi geliyordu. Bugün olan tüm garip olaylar arasında benim, Olivia'nın yanında dilimin tutulması en tuhafıydı muhtemelen.

"Bu iş çok can sıkıcı," dedi sonunda ve güldük. Gülüşümüz biraz boş ve zorlama gibiydi. Yine de Olivia'nın yanına oturup gülmek iyi gelmişti. Normal. Olivia normal görünüyordu. Sesi normal geliyordu. Bu ana dair her şey tamamen normaldi.

Fakat değildi tabii.

"İyileşeceksin," dedi Livvie'nin annesi, Olivia'nın elini okşayarak.

"Annem bunu söyleyip duruyor," diye fısıldadı Olivia annesinin duyabileceği kadar yüksek sesle.

Annesi gülümseyip okşamaya devam etti. "Çünkü doğru."

"Peki," dedi Livvie. Sesinde hafif bir bıkkınlık vardı ama benim anneme bağıırırkenki zehrimden eser yoktu. Kanserken bile Olivia benden daha iyi biriydi.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordum. "İyi misin?"

"Kendimi..." Soruyu dikkatle değerlendirdikten sonra bana baktı. "Kendimi bedenimden uzaklaşmışım gibi hissediyorum. Sanki bunların hiçbiri aslında olmuyor." Sesi *olmuyor* derken biraz titredi.

Omuzlarını sıktım, sonra da seruma bir şey olacak diye endişelendim.

Kapı ben girerken olduğundan daha sakince açıldı. Annemin gelmesini bekliyordum veya Olivia'nın büyü-kannesini ama içeri Calvin Taylor girdi. Onun da üstün-

de futbol forması vardı. Saçları dağılmıştı ve kolunda upuzun bir çizik vardı. Elinde dörtlü Starbucks kahve altlığı tutuyordu.

“Dumanı üstünde,” dedi odaya. Sonra Olivia’nın babasına gidip bardaklardan birini uzattı. Telefonla konuşmaya devam eden Bay Greco başıyla teşekkür etti.

“Gidip kahve getirdiğin için çok teşekkürler,” dedi Bayan Greco bir bardak da kendisi alırken. “Üstüne üstlük Jake’i de buraya kadar getirdin.”

“Hiç önemli değil,” dedi. “Gerçekten.” Sonra Olivia’ya baktı. “İstemediğine emin misin?” Nazıkçe ayağına dokunup gülümsedi.

Olivia başını salladı. “Yok, teşekkürler.” Göz ucuyla ona baktım ama Calvin’in hastane odasında olması veya ona dokunmasıyla ilgili gözle görülür bir tepki vermemişti.

Calvin selam mahiyetinde çenesini hafifçe bana doğru kaldırdıktan sonra Jake’in oturduğu yere gidip yanına çöktü. “Al kardeşim,” deyip kalan iki bardaktan birini uzattı. Jake bir şey söyledi, Calvin karşılığında, “Pardon,” diyerek Pürel dolu sabunluğa yöneldi.

Calvin Taylor, Jake’i şehre getirmek için futbol antrenmanından ayrılarak ve Greco ailesine kahve taşıyarak ne yaptığını sanıyordu? Ailenin bir parçası değildi. Ben de değildim gerçi, ama hayli yakındım. Calvin Wamasset’te birkaç yıldır yaşıyordu. Bense Olivia’yı *on yıldır* tanıyordum.

Greco’ların Calvin’den yardım istemesine sinir olup sonra sinir olmama sinir oldum. Greco’ların şu an desteğe ihtiyacı vardı. Eğer Calvin Jake’e –veya aralarından herhangi birine– destek sunuyorsa onu Olivia’nın hastane odasında gördüğüme sevinmeliydim.

Yine de sevinmiyordum. Hem de sırf Jackson’la ilgili dalga geçtiği için değil. Calvin’de bir şeyler vardı... Okuldaki her kızın üstüne salyalarını akıtmasında, okul gazetesinin her beş saniyede bir fotoğrafını spor sayfasına basmasında, benim varlığımın farkına varmakla uğraşamayacak kadar önemliymiş gibi takılmasında. Greco’ların belli ki kandığı tüm o “ay ben çok yardımsever bir insanım, hemen sizin şoförünüz ve kuryeniz olayım” lafugüzafı bile tepemi attırıyordu.

Kendini beğenmiş götün teki olduğunu bir tek ben mi görebiliyordum?

Kapı tekrar açıldı. Bu sefer annem girdi. “Merhabalar,” dedi sessizce, sonra gidip ellerine Pürel sürdü. Bunu yapması gerektiğini bilmesine şaşırmıştım.

Olivia’nın annesi ayağa kalkıp annemin yanına geldi. Sarıldılar, sonra sessizce konuşmaya başladılar; o kadar sessizdiler ki dediklerini duyamıyordum. Pencere kenarında Calvin ve Jake konuşuyordu. Olivia’nın babası BlackBerry’siyle bir şeyler yazıyordu. Odada yarım düzine insan olmasına rağmen bir anda yalnız kalmışız gibi hissettim.

Olivia da aynısını hissetmiş olmalıydı ki konuşmaya başladığında sadece benimle konuştuğu belliydi. “Bence gerçekten de iyileşeceğim,” dedi. Gözlerinin altında mor halkalar vardı. Ne zamandır vardı bunlar? Fark etmemiş miydim? “Önce bayağı korktum ama... Ne bileyim, sanki iyileşecekmişim gibi hissediyorum.”

Hızla, “*Tabii ki iyileşeceksin,*” dedim. Ve der demez pişman oldum. Annesi gibi konuşmadığımı umuyordum.

Odanın kapısı tekrar açıldı, bu sefer beyaz önlüklü bir

kadın girdi. Kısa boyluydu, kahverengi kıvırcık saçlarının arasında beyaz teller vardı.

“Merhaba!” Odadakilere genel olarak el salladıktan sonra Pürel sıkıp ellerini ovuşturdu. “Olivia’nın yanında bu kadar çok kişi olması ne güzel.”

“Onu yormak istemiyoruz, Dr. Maxwell,” dedi Bayan Greco çabucak.

“Eğer herkesin gitmesinin daha iyi olacağını düşünüyorsanız, herkesi yollarız,” dedi Bay Greco ayağa kalkarak.

Avukatlık şirketinin ortağı olan ve herkesle çalışanıymış gibi konuşan Bay Greco’nun Dr. Maxwell’e hitabından kadının önemli biri olduğunu anlayabiliyordum.

Dr. Maxwell Olivia’ya gülümsedi. “Kendini yorgun hissediyor musun?”

Olivia omzunu silkti. “İyiym.”

“Güzel.” Yuvarlak kemik gözlüğü ışığın altında gözleri parlıyormuş gibi görünmesine sebep oluyordu. Önlüğünün içinden güzel ipek bluzu görünüyordu. Yatağa yanaştı. “Sen Zoe olmalısın,” dedi, ben başımla onaylayınca devam etti. “Olivia bana senden bahsetti. Şu sıralar arkadaşlarına çok ihtiyacı var.” Sesi duygusuzdu, sanki *Kansere yakalanmanın iyi bir şey olmadığı konusunda net olalım*, der gibi.

“Tabii ki,” dedim.

Dr. Maxwell Olivia’nın hastane önlüğünün kolunu sıyrıp kısaca göğsünde bir şeylere baktıktan sonra başıyla onayladı. “İyi görünüyor.” Arkasındaki serum askısına baktı. “Nasılsın? Miden bulanıyor mu?” Bana, Olivia’nın arkadaşlarına ihtiyacı olacağını söylerkenki gibi konuş-

yordu, öyle ki her konuda bu kadar duygusuz olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Olivia başını iki yana salladı. “Henüz değil. Ağzımda garip bir tat var.” Livvie dilini dişlerine sürdü ve yüzünü buruşturdu. “Çok acayip.”

“Ne yazık ki sana o konuda yardımcı olamıyoruz fakat mideni bulandırırrsa söyle. Daha önce dediğim gibi, eşeği başka köye sürmek gerekir yoksa.”

Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama Olivia biliyor olmalıydı çünkü başıyla onayladı. Dr. Maxwell odadakilere baktı. “Şimdilik her şey yolunda görünüyor,” dedi. “Olivia iyi bir başlangıç yaptı.”

Dr. Maxwell Olivia’yı muayene ederken odanın ne kadar sessizleştiğine dikkat etmemiştim ama değerlendirmesinden sonra giderek artan konuşma uğultusunda kadının varlığının yarattığı sessizliği fark etmiştim. Bale dersinin ortasında ara sıra NYBT direktörü Martin Hicks sınıfa girdiğinde de böyle olurdu. O gidene kadar her şeyi nasıl sıkı sıkıya yaptığınızı, bacağınızı ne kadar yukarı kaldırdığınızı, kolunuzu ne kadar ileri uzattığınızı fark etmiyordunuz ama o gidince herkes müthiş rahatlayarak nefes alıyordu ve gerginlik eriyip yok oluyordu.

Şimdi de herkes tekrar sohbet etmeye başlamıştı. Dr. Maxwell yatağın yanında duruyordu. “Evet,” dedi, “Olivia ve ailesiyle uzun uzun konuştuk ama Olivia gelip hastalığıyla ilgili birtakım şeyleri sana da açıklamamı istedi.”

Olivia’ya baktım. “Ciddi misin? Her şeyin bana da anlatılmasını mı istedin?”

Livvie başıyla onayladı. Onu o anda o kadar çok seviyordum ki ağlayacaktım neredeyse.

“Peki, lösemi hakkında ne biliyorsun?” diye sordu Dr. Maxwell.

“Olivia’nın kanıyla ilgili bir şey,” diye cevapladım kanser kelimesini *özellikle* kullanmayarak.

“Güzel,” dedi Dr. Maxwell. En yakın arkadaşımın ölümcül hastalığıyla ilgili konuşmamıza rağmen doğru cevap verdiğim için mutluydum. “Kanla ilgili gerçekten. Net söyleyecek olursak kan kanseri.”

“Aslında ben *k*’lı kelimeyi dile getirmemeye çalışıyordum,” diye açıkladım.

Olivia güldü, hatta Dr. Maxwell bile gülümsedi. “Buralarda biz *k*’lı kelimeyi sık sık kullanıyoruz,” diye güvence verdi bana. “Şimdi, lösemnin farklı türleri var. Çoğu çocuk ve genç akut lenfoblastik lösemi oluyor, ALL de diyoruz. Olivia’da akut *miyeloid* lösemi var, AML. Altmış yaşlarındaki erkeklerde daha sık görülen bir tür kanser.”

Livvie bana döndü. “Yaşlı adam kanseri oldum. Çok aşağılayıcı, değil mi?”

“Gerçekten öyle. Ama kimseye söylemem, merak etme,” diye söz verdim.

Dr. Maxwell başını iki yana sallıyordu. Konuşma tarzımız hoşuna mı gitmişti yoksa bundan rahatsız mı olmuştu anlayamıyordum. “Sağlıklı bir bireyde,” diye devam etti, “kan, vücuttaki büyük kemiklerin yumuşak, süngerimsi kısmında oluşur, misal uyluk kemiğinde. Uyluk kemiği hangisi biliyor musun?” Başımla onayladım. NYBT’deki ilk yılımızda bizim sınıftan bir kız kayak yaparken düşüp uyluk kemiğini kırmıştı. Sınıftaki en kötü balerinlerden birinin bizi kenara çekip kazadan bahsettiğini hâlâ unutamıyordum. *Bir daha asla hale yapamayabilir.* Suratı o

anın heyecanıyla pespembe olmuştu.

“Uyluk kemiği şurası.” Uyluğumu gösterdim.

“Doğru,” dedi Dr. Maxwell. “Kan kemik iliğinde doğuyor, oluşuyor. Orada blast denilen genç hücreler yetişkin kan hücrelerine dönüşüyor: akyuvar, alyuvar ya da trombosit. Kemik iliğini okul gibi düşün. Ya da ev. Çocuklar büyüyor, bir iş öğreniyor, sonra evi terk edip bir işte çalışmak için gidiyorlar.

“Ama lösemi kan hücrelerinin bunu yapmasını engelliyor. AML hastasında kemik iliği, normal kan hücresine dönüşen normal blastlar oluşturacağına, kanserli hücreler oluşturmaya başlıyor. Çabucak ve kontrolsüz bölünüyorlar. İşlerini yapmıyorlar. Ve kemik iliğini öyle bir dolduruyorlar ki normal sağlıklı hücrelerin oluşması ve büyümesi için yer kalmıyor. Genç hücreler güçlü ve öldürülmesi zordur. Çocuk askerler gibi düşün.”

Dr. Maxwell Olivia’nın yatağının yanındaki askıdan sarkan serumu gösterdi. “Olivia’ya verdiğimiz ilaçlar o hızla bölünen hücreleri, miyeloblastları hedef alıyor.”

“Ve saçları,” dedi Olivia. Sesi öncekinden daha kısıktı. Ne yapmam gerektiğini bilemeyerek kolunu okşadım.

“Ve saçları,” dedi Dr. Maxwell ve her şeyle ilgili bu kadar duygusuz olmasına minnettar kaldım. “Çünkü kemoterapi hızla bölünen tüm hücreleri hedef alıyor ve ne yazık ki *sadece* kanser hücrelerini yakalamıyor.”

Kanser hastalarının neden saçlarının döküldüğünü hep merak etmiştim. “Neden sadece hızla bölünen *hasta* hücreleri hedef alan ilaçlar üretmiyorlar?” diye sordum.

“Bunun için uğraşıyoruz,” dedi Dr. Maxwell. Gözlüğünü alına doğru itti. “İnan bana uğraşıyoruz.”

Dr. Maxwell'in bu kadar iyi olmasını kaldıramıyordum. İçimden ağlamak geliyordu. Bunun yerine, "Peki ya midesi? Yani kusacak mı?" diye sordum. Livvie yüzünü buruşturdu. Kusmaktan nefret ederdi. *Kimse* sevmezdi tabii fakat Livvie gerçekten ama *gerçekten* nefret ederdi.

"Bulantı ve kusma görülebilir," dedi Dr. Maxwell. "Kemoterapinin beyinde tetiklediği kimyasal bir tepki sebebiyle bazı insanların midesi bulanabiliyor. Ama iyi haber şu ki Olivia'yı rahatlatacak bir sürü ilacımız var. Sadece hafif yan etkiler göreceğimizi umuyorum."

"Bu pek de iyi bir haber değil, Dr. Maxwell," dedi Olivia.

"Haklısın," diye onaylayan Dr. Maxwell Olivia'nın alınını okşadı. Bir doktorun daha önce böyle bir şey yaptığını hiç görmemiştim.

"Ne zaman eve dönebilecek?" diye sordum. Cuma dönerse hafta sonu onlarda kalabilirdim. Gün boyunca aklımızı dağıtacak filmler izlerdik.

Dr. Maxwell'in sesi ciddiydi. "Üç veya dört hafta sonra."

Üç-dört hafta mı? Ses tonumun değişmemesi için çaba sarf ettim. "Ben sanmıştım ki... Ben sanmıştım ki bu hafta sonu eve dönebilir."

Dr. Maxwell başını iki yana salladı. "Kemoterapi bir hafta kadar devam edecek ama çok sayıda kan hücresini imha ettiği için hasta, enfeksiyonlara karşı savunmasız kalıyor. Kan değerleri yükselene dek burada kalacak."

Başım dönüyordu. Livvie koskoca bir ay boyunca nasıl hastanede kalabilirdi?

İkisi de bana bakıyordu. Bir şey söylemeliydim fakat panik yüzünden dudaklarım kupkuru olmuş, dilim damağıma yapışmıştı. "Eee..." Sesimin daha düzgün çıkma-

sını umarak boğazımı temizledim. “Peki sonra... Yani o kadar, değil mi? Böylece bitecek.”

Livvie başını iki yana salladı. “Bu sadece ilk etap. Sonra bunu iki kez daha yapmaları gerekecek.”

“*İki kez daha mı?*” Resmen ağıt yakar gibi konuşmuş-tum ve anında pişman oldum.

Verdiğim tepki Livvie’yi de etkilemiş gibiydi çünkü pe-rişan bakıyordu. “Ve tedavilerin arasında okula *hiç* gide-meyebilirim.”

“Bir saniye, *aylar boyunca* okula gidemeyecek misin yani? Ben...” Dilimi ısırdım. Hiç abartısız. Çünkü kanser olduğunu yeni öğrenen en yakın arkadaşınızın duyma-ması gereken bir şey varsa o da, *Ben bununla başa çıka-mam*, cümlesiydi.

“Bunların hepsini bir anda algılamak çok zor, biliyo-rum,” dedi Dr. Maxwell. Alnını kırıltırma şekli her na-sılsa onu acıyormuş gibi değil de endişeli gösteriyordu. “Tekrar görüşeceğimiz için bana istediğiniz gibi soru so-rabilirsiniz.” Elini Olivia’nın omzuna koydu. “Seninle ya-rın görüşeceğiz zaten ama gece bir şey olursa bana çağrı atarlar.”

“Tamam,” dedi Olivia. “Teşekkür ederim, Dr. Maxwell.”

“Ben de,” dedim iyimser görünmeye çalışarak. “Bunla-rı bana açıkladığınız için teşekkür ederim.”

Bana gülümsedi. “Olivia senin gibi bir arkadaşı oldu-ğu için çok şanslı.”

Dr. Maxwell herkese veda ettikten sonra kapı arkasın-dan kapandı ve Bayan Greco bir kez ellerini çırpıttı. “Artık herkesi eve gönderiyorum. Kızımızın dinlenmesi lazım.”

Olivia’nın karşı çıkmamasına şaşırmıştım fakat yorgun

görünüyordu ve belki de herkes gideceği için biraz rahatlamış gibiydi.

Annem gelip Olivia'ya uzun uzun sarıldı, sonra hafifçe omzuma dokundu. "Dışarıda görüşürüz."

Calvin ve Jake de veda ettiler. Calvin Livvie'ye sarılırken Livvie bana kısaca göz kırptı ve arkasından her şey harika dercesine başparmağını kaldırınca kahkaha attım.

Yataktan kalkıp Olivia'nın yanında dikildim. Belki ışık oyunundandı fakat ilk girdiğimde gördüğümde daha kırılgan, sanki son yarım saatte küçülmüş gibi görünüyordu.

Düşüncelerimi okumasını istemediğim için eğilip ona sarıldım. O da sıkı sıkı sarıldı. Sarılmasında kırılganlıktan eser yoktu ve kollarındaki kuvvet kendimi daha iyi hissettirdi.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadım omzuna doğru. "İyileşeceksin." Hafif tiz bir ses çıkardı ve vücudunun titremesinden ağladığını anladım. Bir dakika önce Calvin Taylor'ın ona sarılması yüzünden bana başparmağıyla her şey harika işareti yaptığına inanmak zordu.

Daha önceki üzüntümün onun da üzülmesine sebep olduğunu hatırlayınca geri çekilirken ağlamamaya çalıştım. "Yarın görüşürüz, tamam mı?"

"Teşekkürler, Zoe," dedi. Yanaklarından gözyaşlarını sildi ve yanakları tekrar ıslanmadı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Liv."

Annem eve dönüş yolu boyunca konuştu. Bayan Greco'nun, Olivia'nın derslerini Skype'lamasını ayarladığını

dan bahsetti. Doktorların konuya iyimser yaklaşmaları için birçok sebebi olduğundan bahsetti. Olivia'nın olabilecek en iyi tıbbi yardımı aldığını anlattı. Babamın eve döndüğünü ve onu aradığını haber verdi. Ara sıra da bana dönüp dizimi veya saçımı okşuyordu.

Yaklaşık yirmi kez, "İyi misin tatlım?" diye sormuştu.

Ben de her seferinde, "Ben... evet. İyiyim," demiştim. Olivia'yla beraberken kısa süreliğine de olsa yok olan ama arabaya dönünce tekrar yerine yerleşen o gergin hissi betimleyecek kelimeleri bulamıyordum. *Aylar boyunca.* Aylar boyunca okula gidemeyecekti. Bir sürü kemoterapi seansına katlanacaktı. Zihnim bir detaydan ötekine atlıyor, ürkekçe durumun yüzeyine odaklanıyordu. Dr. Maxwell'in gözlüğünü, sonra Olivia'nın gözlerinin altındaki morlukları gözümde canlandırıyordum. Sarıldığımda Olivia'nın omuzlarının titrediğini hissetmiştim. Pencere sonuna kadar açıp serin gece havasının düşüncelerimi toplamama yardım edeceğini umdum ama suratımı üşütmekten başka işe yaramadı.

Sürücü iznimi aldığımdan bu yana arabaya ne zaman binsem anneme arabayı bana kullandırması için yalvarıyordum fakat Manhattan'da olmasak bile (burada eyalet dışında yaşayanlar on sekiz yaşına dek araba kullanamıyordu) kafam herhangi bir motorlu aracı kullanmayı düşünemeyeceğim kadar karışık. Okula giderken hafta ortasında öğleden sonra hem tarih hem fizik hem de matematik dersim olduğu için nasıl da sinirlenmiştim. *Umarım Livvie okuldadır çünkü gelmediyse bugün halihazırdakinden daha da iğrenç geçecek ki zaten yeterince iğrenç bir gün,* diye düşünmüştüm.

O sabah okula yürürken endişelendiğim on şeyi sorsanız tarih dersinde önceden haber vermeden yapılabilecek bir sınavı listeleyebilirdim çünkü okunması gereken metinleri sadece gözden geçirmiştım. On şey daha sorsanız listeye muhtemelen küresel ısınma girerdi. On tane daha listelememi istesenez biyoterörizmle ilgili bir şey ekleyebilirdim çünkü bazen gece geç saatlerde uyuyamadığımda bir terör saldırısı olsa ailemle New Jersey'den nasıl çıkacağımızı düşünüp endişeleniyordum.

Ama kaç tane daha eklememi isterseniz isteyin listeme *Olivia'nın kanser olmasından endişeleniyorum* madde si girmezdi. Çünkü endişelendiğiniz bazı konular vardır. Bir de *endişelenmediğiniz* bazı konular vardır.

Bu konular hakkında endişelenmezsiniz çünkü endişelenilmesini düşünmek bile korkunçtur.

Garaj yoluna girdik. Verandaya doğru annemi takip ettim ve anahtarlarını bulmasını bekledim. Kapıyı açıp ışığı yaktı. Mutfaktan bir inilti geldi.

“Ah, Tanrım,” diye fısıldadı annem. “Flavia’yı unuttuk.”

Mutfağa daldı, ben de ardından gittim. Flavia yere yatmış sanki utanıyormuş gibi patileriyle yüzünü saklamıştı. Birkaç metre ötesinde minik bir çiş birikintisi vardı.

Flavia’yı akşamüstü yürüyüşe çıkarmak benim görevidi. Okuldan eve dönmemi beklediğini gözümde canlandırabiliyordum; ben olanca hızımla eve girip onunla değil de annemle birlikte bir o kadar hızla dışarı çıktığımda kafası karışmış olmalıydı.

Yanına gidip yere çömeldim. “Çok özür dilerim, Fla-

via,” dedim kollarımı ona dolayarak. “Çok çok özür dile-
rim.” Bir saniyeliğine direnir gibi oldu ama iç geçirdikten
sonra, *Anlıyorum seni. Affedildin*, der gibi kafasını kuca-
ğıma koydu.

“Unutmuşum. Livvie hasta, o yüzden unutmuşum.”
Flavia bana bakıp gözlerini kırptı. Onu yürüyüşe çıkar-
dığım son sefer Olivia’nın evine gitmiştik. O sırada has-
ta değildi. Ama hastaydı aslında. *New York Times*’ın ön
sayfasında kimi zaman çıkan, otomatik silahlarıyla ölü
gibi bakan çocuk fotoğraflarındakilere benzeyen bir sürü
korkutucu çocuk askerle dolu kemik iliğini gözümde can-
landırdım. İçinde saklanıyorlardı ve haftalardır sayıları
artıyordu. Aylardır. Belki de yıllardır. Manhattan’a gidip
geliyor, bale yapıyor, şaşıaali geleceğimizi düşünüyor ve
tüm bu süre boyunca Olivia’nın DNA’sının derinliklerin-
deki bir düşman plan yapıyor, bekliyor ve saldırmaya ha-
zırlanıyordu.

“O iyi, Flavia,” dedim. “İyileşecek. Gerçekten. İyileş-
cek. Endişelenme, Flavia. Her şey yoluna girecek.” Sonra
ona sarıldım, içimdeki gergin his patladı ve Flavia’nın
yumuşacık, sıcacık tüylerinin arasında ağladım, ağla-
dım, ağladım...

Livvie'ye konan tanı sonrasında beni hiçbir şeyin şaşırtamayacağını zannediyordum, fakat ertesi sabah Wamasset Lisesi'nin kapılarını zil çalmadan birkaç dakika önce, tüm gece dönüp durduğum için mahmurlukla itip açtığımda *kesinlikle* hazırlıklı olmadığım bir şey olduğu ortaya çıktı.

İçeri girdiğim anda kulakları sağır edecek bir çığlığı bir haykırış takip etti: "Ah, *inanamıyorum*, Zoe!"

Sanki benim için kurulmuş özel bir hırsız alarmını devreye sokmuştum. Sesin kimden geldiğini görmek için beklerken hareket edemiyordum.

Kapının önü insanlarla itiş tepişti fakat Stacy, Emma ve Bailor ikizleri bana doğru uçarken kalabalık ikiye yarıldı. Kızlar kendilerini üstüme attılar, kollarını bana sardılar ve –kesinlikle abartmıyorum– ağlamaya başladılar.

"Zoe, bu çok korkunç bir şey!" Stacy çenesini omzuma batırdı. Atkuyruğu suratıma çarpıyordu.

"Çok korkunç!" diye yankıladı Emma. Kolumu kavramış, kafamın yanını okşuyordu.

Birkaç saniye içinde ponpon takımının geri kalanı da etrafımıza toplandı, hepsinin gözleri dolu doluydu, bazılarının yanakları ıslanmıştı.

Stacy beni bırakıp elimi yakaladı. “Zoe, seni çok seviyoruz.”

Ponpon takımı *beni* mi seviyordu?

“Kesinlikle,” diye ısrar etti Emma ki şüphelerimi yüksek sesle dile getirmemiştim. Kafasını omzuma yasladı. “Bu sabah Jake’i gördün mü?”

“Bak,” diye devam etti Stacy, “dün akşam Lösemi ve Lenfoma Vakfı için bağış toplayalım diyorduk. Ve Wamasset’teki herkesin adına konuştuğumdan emin olarak söylüyorum ki bu ölümcül hastalığa bir çare bulunması için *hepimiz* katkıda bulunacağız.”

“Bir tür... konuşma yapmayı filan mı planlıyorsun?” diye sordum.

Başıyla onayladı. “Müdür Handleman’la. Kan bağışı ve bağış toplayabileceğimiz bir araba yıkama etkinliği yapmayı önereceğim. Sence Olivia’nın hoşuna gider mi?”

Cevap bekleyerek suratıma baktılar.

Cadalozluk yapma. Cadalozluk yapma.

“Bence çok iyi düşünmüşsünüz. Böyle bir şeyin onu duygulandıracağına eminim,” dedim. Telefonum titreyince ekrana baktım. OLIVIA.

“Gitmem lazım,” dedim. Ondan haber alabildiğime sevinirdim ancak içinde bulunduğum durum düşünülürse, araması çok da iyi olmamıştı.

“Aman Tanrım,” diye feryat etti Hailey. “Arayan Olivia mı?”

“Evet,” diye itiraf ettim, “Olivia arıyor.” Etrafımı sa-

ran kızlara saygı dolu bir sessizlik çöktüğünü söylerken abartmıyorum. Sanki bir grup rahibeye telefonda İsa'yla konuştuğumu söylemişim gibiydi.

"Alo," dedim sabırsız suratları görmemek için kafamı biraz eğerek. "Eee, ponpon kızların arasındayım şu an."

Bir duraksama oldu. Sonra Livvie konuştu. "Ciddi misin? İyi de sen onlardan nefret edersin."

Kafamı kaldırıp baktım. Herkes hâlâ bana bakıyordu. "Olivia selam söylüyor."

"Merhaba Olivia!" diye bağırdılar. "Onu sevdiğimizi söyle!" diye ekledi birkaç ses.

"Seni sevdiklerini söylüyorlar," diye tekrar ettim.

"Ah, teşekkür ederim."

"Teşekkür ediyor," dedim. Sonra telefonda ne dediğini duymakta zorlandığımı belirten birkaç hareket yapıp dolabıma doğru ilerlemeye çalıştım.

"Görüşürüz, Livvie!" diye bağırdı Stacy. El sallamaya başlayınca diğer ponpon kızlar da sanki bir yolcu gemisi limandan yavaş yavaş ayrılıyormuş gibi onu taklit ettiler.

"Zoe, araba yıkama etkinliğini planlamak için bize yardım edersin!" diye ekledi Emma. Başımı salladım, sonra "duyabilmek için başka bir yere gitmem gerek" hareketini tekrarladım, sonra neyse ki girişten uzaklaşmış ve iki yüzlü sayıların olduğu koridorda yürümeye başlamıştım.

"Tanrım," dedim. "Çok garip şeyler oluyor. Araba yıkama etkinliği düzenlemek istiyorlarmış."

"Biliyorum," dedi Olivia. "Stacy dün akşam mesaj attı. Bu sabah da bir e-posta aldım. Günlük ilham verici mesajlar yollayan bir siteye kaydettirmiş beni. Bugünkü mesaj, içimdeki iyilikle ilgiliydi."

“Yok artık! Hemen kustun herhalde.”

Olivia yorgunlukla güldü. “Onu çoktan yapmıştım.”

“Ah, canım.” Dolabıma yaslandım. “İyi misin?”

“Bilmiyorum. Eh. Yani iyiyim.” Daha önce kullandığını hiç duymadığım cesur ama yorgun bir ses tonuyla konuşuyordu. O ses tonu yüzünden telefonun içine emekleyerek girip hastane yatağında yanına kıvrılmak istiyordum. İlk zil çaldı.

“Zili duydum,” dedi Olivia. “Gitmen lazım.”

“Umurumda değil,” dedim. “Sen onu boş ver. Geç girerim.”

“Aslında çok yorgunum,” diye itiraf etti. “Bir merhaba demek istemiştım.”

“Tabii,” dedim çabucak. “Tabii ki. Kusura bakma. Sen dinlen. Sonra ararım seni.”

Sonra dolabımı açtım ama ne içinden bir şey aldım ne de bir şey koydum. Ellerim titriyordu, başımı serin metal rafa dayadım. Dolap kapağımnda Livvie’nin okulun ilk günü çektiği fotoğraf vardı. Bronzduk. Kocaman gülümşüyorduk ve Livvie’nin elbisesinin sanki forma giymişiz gibi benim gömleğimle aynı mavi-beyaz renklerde olduğunu fark ettim. *Tuzluk biberlik gibisiniz. Annem ikimizin de saçları uzunken öyle söylerdi. Tuzlukla biberliğe benziyorsunuz tıpkı.* Şimdi burada tek başıma aptal bir biberlik gibi dikiliyordum. Tuzluk olmadan biberliğin ne anlamı vardı ki? Üstüne üstlük biber sevmezdim.

“Selam, Zoe,” dedi bir erkek sesi. Jake olduğunu düşünüyordum ama arkamı dönünce Calvin Taylor’ı gördüm; varlığımın farkına varmaya karar vermişti belli ki.

“Aa,” dedim. “Selam.” Hâlâ Olivia’nın sesini düşünüyordum. Ne kadar zayıftı.

“Nasılsın?” diye sordu. Benden uzundu ve sorarken azıcık eğilmişti. Galiba profesyonel bir damızlık erkek olduğu için kolonya ya da tıraş losyonu ya da benzeri bir damızlık erkek kokusu alacağımı hayal etmiştim ama sadece dışarısı gibi kokuyordu.

Omuz silktim. “Harikayım. Gerçekten keyfim yerinde.”

Tek kaşını kaldırdı. “Peki ama bundan neden şüphe ediyorum acaba?”

“Eh, sence nasılım Calvin?” diye çıkıştım. “Korkuncum tamam mı? Ben daha...” Hislerimi herkes bir yana Calvin Taylor’a neden dökülüyordum ki? İç çekip dolabıma döndüm ama içindekileri algılayamıyordum. Olivia olmadan okulda bir ay hayatta kalmak... Boş bir buzdolabının tepesinde Atlas Okyanusu’nu geçmeyi denesem daha iyiydi.

“Sen daha ne?” diye sordu Calvin. Artık yanımda duruyordu ama ona bakmak için kafamı bile çevirmedi ve dosyalarımın defterlerimin sırtlarına gözümü diktim.

“Ben daha olayı kavrayamadım bile. Anlayamıyorum daha.” Yukarı kaldırdığım ellerime baktım. “Önce Livvie’yi düşünüyorum ki onu düşünmek gayet korkunç. Sonra ailesini düşünüyorum ve onlar adına üzülüyorum. Sonra kendim için üzülüyorum.” Kafamı salladım. “Evet. Kendim için gerçekten çok üzülüyorum tamam mı? Çünkü o kadar bencil biriyim.” Şimdiki ders için hangi kitapların gerektiğini kesinlikle çözemiyordum ki çözmüş olsaydım bile alıp almamak umurumda dahi değildi, o yüzden hızla dolabımı kapadım ve kilidini yerine taktım. Sonra Calvin’e döndüm.

Yanımdaki dolaba yaslanmıştı. Dar tişörtü göğsünü

sarıyordu ve tam beline oturan ama hafifçe düşük ve geniş, kaslı (ama çok kaslı olmayan) omuzlarına uyum sağlayan karın kasları olduğunu belli eden bir kot pantolon giymişti. Saçları nemli ve dağınıktı. Alnından geriye atınca koyu yeşil-kahverengi gözleri ortaya çıktı. Göz göze geldik. Tam o anda Olivia'ya Calvin'in vampir olmasıyla ilgili yaptığım şaka aklıma geldi.

İşte o an kakhaha atmaya başladım. Kendimi tutamıyordum. Başını eğip dişlerini boynuma geçirdiğini gözümde canlandırabiliyordum. *Artık sen de ölümsüzlerin arasına katıldın, aptal kız! Wamasset'teki diğer tüm kızlar gibi sen de bana tapacaksın. Ha ha ha!*

Yanaklarımdan aşağı kakhaha gözyaşları akıyordu. Rahatsız olan Calvin, "Komik bir şey mi oldu?" diye sordu ama ona cevap vermek bir yana nefes dahi alamıyordum.

"Sen o kadar..." Ama cümlemi bitiremeyecek kadar çok gülüyordum ve konuşabilsem ne diyeceğimi de bilmiyordum "Yok bir şey," dedim nihayet. "Pardon. Bana bir şey söylemek için mi gelmiştin?"

Kahkahalarımı "en yakın arkadaşım kansere yakalandı" hissiyle tetiklenen bir tür histeriye bağlamış olacak ki üstünde durmadan konuşmaya devam etti. "Ben sadece şey demek istedim..." Elini omzuma koydu. Konuştuğunda sesi sakın ve huzur vericiydi. "Her şey yoluna girecek."

Bir saniye, bana hakikaten *Her şey yoluna girecek*, mi demişti?

Bunun içime su serpmesi mi gerekiyordu?

Gözlerimin kenarından kakhaha yaşlarını silerken uzanıp omzunu sıktım ve aşağılayıcı ses tonunu taklit

etmeye çalıştım. “Teşekkürler, Calvin. Bunu... Bunu söylediğini duymak beni nasıl rahatlattı bilemezsin.” Sonra tekrar gülmeye başladım ve fizik dersine yürürken gülmeye devam ettim. *Livvie*, diye haykırmak istiyordum, *kansere yakalanman zaten kötü. Ama ne diye gidip böyle bir mankafaya vuruldun ki?*

Olivia'yı uyurken ya da lavaboya filan kusarken bulacağımı tahmin ediyordum ama okuldan sonra hastaneye gittiğimde üstünde bir kot ve geçen sene ikinci el askeri malzemeler satan bir dükkândan aldığımız gömlekle yatağında oturuyordu. Onu hastane önlüğüyle değil de sıradan kıyafetlerle görmek çok güzeldi. Saçları kalın bir örgüyle sırtına düşüyordu ki uzun süredir saçını örmemişti. Annesi yatağın yanındaki suni deri sandalyede oturuyordu.

“Çok güzel olmuşsun,” dedim Olivia'ya. Öyleydi sahiden. Gençti ama güzeldi.

Zayıfça gülümsedi. “Yeni bulantı ilaçları vermeye başladılar ve kendimi sözüm ona iyi hissetmem gerekiyordu.”

“Bu sözüm ona iyi bir haber,” dedim. “Merhaba, Bayan Greco.”

“Merhaba, Zoe.” Bayan Greco dünkünden daha yorgun görünüyordu, acaba o da benim gibi kötü mü uyumuştı. “Ellerini Pürel’ler misin?” Gülümsedi ama daha önce suratında hiç görmediğim bir gülümsemeydi. Sanki her an

parçalanabilirmiş ve içinden üzücü ve korkutucu bir şey başını gösterebilirmiş gibi kırılğan duruyordu.

Pürel sabunluğuna giderken Livvie ile annesi fısıldaşıyordu. Arkamı döndüğümde Bayan Greco'nun yüzünde hâlâ o ürpertici gülümseme vardı. "Peki, kızlar," dedi. "Ben sizi biraz yalnız bırakayım. Ama yarım saat sadece." Kısaca Olivia'nın yatağıyla uğraştı, ben de o sırada birisinin evden Olivia'nın battaniyesini getirdiğini fark ettim. "Tamam, böyle daha iyi," dedi Bayan Greco onu rahatsız eden şeyi düzelterek. "Peki. Sonra görüşürüz."

Annesi gider gitmez Olivia iç geçirip kafasını yastığa devirdi. "Beni delirtiyor."

"Endişeleniyor ondan," dedim yatağın başına giderek.

"Bir dakikalığına gülümsemese keşke," dedi Olivia. "*Beni* endişelendiriyor."

"Evet, gülümsemesi hakikaten acayip," diye onayladım.

Livvie bana doğru uzanıp ellerimi ellerine aldı ve korkutucu bir tavırla sırtıtmaya başladı. "Nasıl hissediyorsun, tatlım? Yorgun musun? Bir şey yemek ister misin? Burası çok mu soğuk? Burası çok mu sıcak? Koridorda yürümek ister misin? Kitabını ister misin? Sana bir şey getireyim mi? Herhangi bir şey?" Her soruda sırtışı daha da genişleyip korkunçlaştı. Sonra arkasına yaslandı ve elimi bıraktı. "O yüzden sonunda saçımı örmesine izin verdim. En azından o sırada gülümsemesini görmek zorunda kalmayacağımı düşündüm."

"Güzel olmuş," dedim.

"İlkokul üç öğrencisine benzedim," diye düzeltti Olivia.

"*Çok güzel* bir ilkokul üç öğrencisine," diye güvence verdim.

Gözlerini devirdi.

“Nasılsın?” diye sordum.

“Biliyorum.” Omuzlarını silkti. “Yaşam merkezindeki Bayan Jones’u arayıp hasta olduğumu söyledim. Bale dersini vermesi için yerime birini bulacaklar.”

“Ya.” Annesinin kalktığı sandalyeye geçtim. “Eh, bu iyi bir şey değil mi? İptal etmek zorunda kalmayacaklar ne de olsa.”

“Evet, öyle denebilir.” Ama üzüldüğü sesinden belliydi.

Ona doğru eğildim. “Livs?”

Gözlerime bakmadan gömleğinin ucuyla oynuyordu. “O dersi vermeyi *seviyordum*, tamam mı? Ve ben... ben kendime acıyorum. Unut gitsin, tamam mı? Yani...” Elini odayı gösterircesine kaldırdı. “Dersi buradan veremem sonuçta. O yüzden... o yüzden başka bir şeyden bahsedelim. Bana gününü anlat.” Elini tuttum ve “Livvie...” diye başlayacak oldum.

Ama başını iki yana sallayıp yüzüme bile bakmadan gözlerini sımsıkı kapadı. “Bana gününü anlat,” diye tekrar etti. “Lütfen.”

“Tabii,” dedim, başka ne yapabileceğimi bilmediğim için. “Anlatırım.”

Otuz bir dakika sonra Bayan Greco beni Olivia’nın odasından dışarı kadar uğurlayıp koridorda peşimden geldi. “Bugün geldiğin için teşekkürler, Zoe,” dedi. “Olivia için çok önemli bu.”

Öyle olduğunu umuyordum ama pek emin değildim. Hiçbir şey, hatta “Calvin Taylor gerçekten vampirmiş” öyküm bile keyfini yerine getirmemişti.

“Bay Handleman’la konuştum,” diye devam etti, “ve görünüşe göre Olivia yeterince iyileştiğinde okul derslerine Skype’la katılabilecek. Ancak bilgisayarla teslim edemeyeceği ödev ve benzeri işler olursa Jake’in veya senin onun yerine teslim edebileceğinizi söyledim. Sorun olmaz değil mi?” Asansörün önünde duruyorduk, Bayan Greco aşağıyı gösteren ok tuşuna bastı.

“Tabii ki olmaz. Elimden geldiğince yardım etmek isterim...” Annemle babam hep Olivia’nın ailemizin bir parçası olduğunu söylemişlerdi fakat Greco’ların da benimle ilgili aynı şeyi düşünüp düşünmediğini bilmiyordum. Livvie tanıştığı günden beri bizimkilere Ed ve Cathy demesine rağmen ben onunkilere Bay ve Bayan Greco diye hitap ediyordum. Ailemizin pek inançlı olmaması, annemle babamın 18 yaşından büyüklere uygun filmlere gitmeme izin vermesi ve babamın serbest gazetecilik yapması gibi sebeplerden Livvie’ye kötü örnek olduğumu düşündüklerinden endişeleniyordum bazen. Greco’lar her pazar kiliseye gidiyordu, Bay Greco her gün takım elbiseyle şehre inen bir avukattı ve Bayan Greco ev hanımıydı. Livvie benim paranoya yaptığımı söylüyordu ama ben o kadar emin değildim.

Bayan Greco’ya, annemle babamın aile kurumunu tanımayan dinsiz solcular olduğunu düşündüğüne dair teorimi açıklamaya hevesli değildim ancak Olivia’yı ne kadar sevdiğimi de bilmesini istiyordum. “Bana her konuda güvenebilirsiniz, bir şey istemekten çekinmeyin lütfen.”

Bayan Greco’nun bana sarılıp kendisine bundan sonra Adriana dememi istediği ve Bay Greco’yla, beni ailenin bir parçası gibi gördüklerini söylediği bir fantezim vardı

fakat Bayan Greco yanağımı pırpıslamakla yetindi. “Tabii ki,” dedi. “Sana güvenebileceğimizi biliyoruz.”

“Teşekkürler, Bayan Greco,” dedim. Asansör kapıları açılınca içeri girdim. “Bunu duyduğum için çok kıvançlıyım.” Bu cümleyi dile getiren bendim evet, ancak iğneleyip iğnelemediğimden emin değildim.

Wamasset’e giden treni on dakikadan kısa bir süreyle kaçırınca bir sonrakine kadar yaklaşık bir saatlik zamanım kalmıştı. Penn İstasyonu’nda sıkıcı mağazalar vardı ama ne zaman Livvie’yle tren beklesek yapacak eğlenceli bir şeyler buluyorduk; dandik turistik eşyalarla dolu bir dükkânda dolanmak ya da asla almayacağımız dandik elbiseleri denemek gibi. Oysa bugün Hot&Crusty, Duane Reade ve New York Inc. arasında dolanırken zaman adeta geçmiyordu, ben de sonunda bekleme salonunda oturup tren kalkış saatlerinin listelendiği tabelaya gözlerimi diktim. Livvie’nin tüm gün ne kadar üzgün göründüğünü aklımdan çıkaramıyordum. Tabii üzgün olunmayacak bir durum yoktu. Yani lösemi teşhisi size üzüntülü olma hakkı vermiyorsa başka ne verecekti ki? İşin garip tarafı, kansere yakalanmak konusunda o kadar üzülmemişti sanki. Asıl kalbini kıran, bale dersini veremeyecek olmasıydı.

Haftalar –aylar– boyunca sürecek tedaviyi derslere Skype’la katılarak ve ponpon takımından günlük ilham verici mesajlar alarak nasıl atlatabilirdi ki? Ağlamamak için gözlerini sıkı sıkı kapadığını düşününce öfkelandim ve Wamasset’e giden tren için anons yapıldığı sırada sanki tüm olan bitenin adaletsizliğiyle ilgili evrenle bir tartışmaya girmişim gibi başımı sallıyordum.

İşin en kötü tarafı, elimden hiçbir şey gelmemesiydi. Boş kahve kupamı çöpe attıktan sonra peronda yürümeye başladım. Dr. Maxwell'in bana Livvie'nin arkadaşlarına ihtiyacı olduğunu söylemesi şu an kötü bir şaka gibi geliyordu. Ne diye arkadaşlarına ihtiyacı vardı ki?.. Sefilliği-ne şahitlik edebilelim diye mi?

Beyin fırtınam meyvelerini nihayet ineceğim istasyona geldiğim sırada verdi. Olivia *okul* derslerine Skype'la katılabiliyorsa, neden *öteki* derslerini de Skype'layamasındı ki? Numarasını tuşlarken ellerim heyecanla titriyordu.

"Selam," dedi. Sesi gerçekten yorgun çıkıyordu.

Fikrimi alalecele söyleyiverdim. "Dersi birlikte verelim."

"Ne?"

Sesi o kadar boğuktu ki onu uyandırdığımı fark edince her kelimenin üstüne basa basa tekrar ettim: "Dersi. Birlikte. Verelim! Bale dersini diyorum. Telefonlarımızı kullanırız. Ya da babamın dizüstü bilgisayarını filan götürürüm."

Uzun bir duraksama oldu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Livvie sonunda. "Bunu yapmak istemediğini biliyorum."

Ciddi değildi herhalde!

"Livvie, hadi. Hiç önemli değil gerçekten." Olivia'nın nelerle uğraştığı göz önüne alınırsa onunla bale dersi vermenin büyük bir fedakârlık gibi görünmesi deliceydi.

Arkadan bir ses gelince Livvie, "Ben iyiyim anne, merak etme," dedi.

"Kapaman mı lazım?" diye sordum. "İstersen yarın konuşabiliriz."

“Çok zor bir iş olabilir, Zoe,” dedi teklifimi duymazdan gelip. “Ben... ben bazen çok hasta olabilirim ve... yani tek başına yapmak zorunda kalabilirsin.” Ağlıyormuş gibiydi.

Şakasına kızmışım gibi yaptım. “Acemilere bale dersi veremeyeceğimi mi söylüyorsun sen?! Çok sağ ol ya!”

Olivia güldü. Yani gerçekten güldü demek istiyorum. “Resital çok uğraştırı...”

“Hayır diye bir cevap kabul etmiyorum,” diye araya girdim. “Yani artık çeneni kapasan çok daha iyi olacak.”

Tekrar uzun bir sessizlik oldu. Alacakaranlığın New Jersey’yi koyu mora boyamasını izleyerek sessiz kaldım.

“Zoe, emin misin?”

“Of *inanamıyorum!*” diye haykırdım elimi yan koltuğa vurarak. “Artık susar mısın? Bunu yapacağım ve başka söz duymak istemiyorum.”

Ve bir anda Olivia’nın sesi ne yorgun ne de hasta gibi çıkmaya başladı. “Kızlar çok iyi,” dedi hızlı hızlı. “Yani çok kötü hayatlar yaşamışlar ama yine de baleye bayılıyorlar. İmani diye bir kız var, sadece *geçen* sene *dört* farklı bakıcı ailenin yanında kalmış. Bir düşünsene. *Dört aile!*”

Güldüm. “Beni daha fazla ikna etmeye çalışmana gerek yok. Fikir benden çıktı hatırlarsan.”

“Ah, evet,” dedi. Sonra ekledi: “Meğerse tüm bu kanser olayını sırf seni benimle bale dersi vermeye ikna etmek için tertiplemişim, ne komik olur düşünsene.”

“Gülmekten yerlere yattım,” dedim. O sırada otomatik anons devreye girdi. “Bir sonraki durak Wamasset. Bir sonraki durak Wamasset.”

Arkadan annesinin sesini duydum ve bu sefer Olivia, “Gitmem gerek,” dedi.

“Tabii,” dedim hemen. “Seni yarın ararım.”

“Teşekkürler, Zoe.” Nefes nefese kalmış gibiydi.

“Seviyorum seni,” dedim, o da aynısını söyledikten sonra kapadık. Tren kapısına yürüdüm. Bu olayı büyütme istemesem bile kendimi iyi hissediyordum. Gerçekten iyi. Bekleme kısmı en kötüsüydu. Olivia’yı beklemek. Hastaneden çıkmasını beklemek. İyileşmesini beklemek. Okula dönmesini beklemek.

Bir şeyler yapmak –bu altı üstü bale dersi bile olsa– beklemenin pabucunu dama atıyordu.

Jake beni yaşam merkezine götüreceğini söylemişti ama cumartesi sabahı sekiz buçukta garaj yolumuzun önünde duran araba onunki değildi.

Calvin Taylor'ındı.

Calvin'in arabasını görmeden önce bile keyfim yerinde değildi. Termosifonla ilgili bir sorun olduğu için o sabah buz gibi suyla duş almıştım. Sonra bir çift bile pisipisi bulamamıştım. Bu genelde insanlar için garip bir durum olmayabilir fakat hayatım boyunca odamın her köşesinde en az bir düzine bale ayakkabısı, onun yarısı kadar da pisipisi olmuştu. Fakat dediğim gibi, NYBT bizi kovduğunda baleye dair ne var ne yok her şeyi çöpe attığımdan, tavan arasında veya bodrumda eşelenmeme rağmen eski bir çift ayakkabı bile bulamamıştım. Bir açıdan bakınca, bu kadar detaycı davranmam takdire şayandı. Öte yandan, hapı yutmuştum. Dolabımın kıyısından köşesinden ve yatağın altından çekip çıkardığım her şey etrafıma saçılmış halde burnumdan soluyordum ki nihayet Livvie'yi aramıştım, o annesine söylemişti, annesi Jake'e ulaşmıştı

ve Jake bana Livvie'nin talimatı üstüne bir çift pisipisi getirecekti. Livvie'yle ayak numaramız aynıydı ama bale ayakkabıları ayağın şeklini aldığı için başka birininkini giymek pek mümkün değildi, oysa pisipisiler, özellikle de büyük bir performans için kullanmadığınız pisipisiler sorun yaratmazdı.

Geç kalıyordum ve Jake beni alıp Newark'taki yaşam merkezine götürmeden önce bir şeyler atıştırmak için hızla alt kata koşmuştum. Benim bale, ponpon kızlarınsa takla atmayı öğrettiği Newark'ta Jake ve futbol takımından birkaç kişi de çocuklara ağırlık kaldırma ya da kavgaya etme ya da tecavüz ya da artık futbolcular neyi en iyi yapıyorlarsa onu öğretiyorlardı. Mutfağa henüz adımımı atmıştım ki Calvin Taylor'ın arabası evin önüne park etmişti ve aklımdan geçen tek düşünce şuydu: *Evrenin benimle uğraşmayı kafaya taktığına dair kesin kanıtım var artık.*

Annemle babama çıktığımı söyledikten sonra günün en önemli öğünü kaçırdığım için Calvin'i suçlayarak sokak kapısından koşarak çıktım.

"Selam," dedim Calvin'in eski BMW'sinin arka koltuğuna otururken.

"Selam," dedi Jake. Calvin ağzını bile açmadı.

"Ah, sana bunun vermem lazımmış," diyen Jake ön koltukların arasından, içinde ayakkabının olduğu poşeti uzattı.

Calvin garaj yolundan geri geri çıktı. Arabasının koltukları yumuşak deridendi. On-on beş yıllık filandı ama çok iyi durumdaydı. Calvin hakkında beni biraz da rahatsız eden şeylerden biri buydu; her şeyin üstüne bir de

bu havalı eski arabası vardı. Ama her şey bir kenara beni götüren de oydu.

“Beni bıraktığın için teşekkürler,” dedim.

“Ne demek,” dedi Calvin. Vurgulu konuşmuştu. Bu vurgunun “sana kızgınlım çünkü sen benim suratıma güldün” vurgusu mu yoksa “sabahın sekiz buçuğu ve sabahlardan nefret ederim” vurgusu mu olduğunu bilmiyordum. Jake ona tam çıkaramadığım bir şey söyleyince Calvin, “Hâlâ sakatsa olmaz,” diye karşılık verdi. Sonra müziği açınca seslerini hiç duyamaz oldum ve arka koltuğa yaslanıp pencereden dışarı daldım.

Calvin yaşam merkezinin dikenli tellerle çevrili otoparkına çektiğinde tesisin sokaktaki diğer binalar kadar korkunç olacağını düşünüyordum ama aslında gayet güzel, üç katlı, tuğla bir binaydı. Otoparkın yanındaki devasa duvar resminde bir polis siyahi bir gencin üstünü arıyordu. Etraflarında genç çocuk ile polisin fotoğrafını çeken bir sürü fotoğrafçı vardı ve resmin üstünde **ŞEHRİNİ SEV HAKLARINI BİL** yazıyordu. Sinir bozucuydu ama rengârenk bir resimdi, enerji dolu ve iyimser bir havası varmış gibi hissettiriyordu.

Calvin arabayı park ettikten sonra indik. Jake binaya doğru yürürken kolunu omzuma attı.

“İyi misin?” diye sordu omzumu sıkarak.

Jake’i seviyordum. Bay ve Bayan Greco beni aileden görsün görmesin, Jake bana hep kız kardeşiymişim gibi davranmıştı.

“Evet, iyiyim,” deyip ben de onu sıktım. “Sen iyi misin?”

“Bilmiyorum,” dedi başını iki yana sallayarak. “Çok boktan bir durum.”

Bunu başka şekilde betimlemek pek mümkün değildi. “Öyle,” dedim.

“Jake! Calvin! Zoe!” Jake’le birlikte döndük. Stacy, Emma, Bailor ikizleri ve Hailey, Stacy’nin Lexus cipinden aşağı dökülüyordu.

“Buraya gelin millet!” diye seslendi Emma. Sanki oto-park alev almış da tek kaçış yolunu o biliyormuş gibi delicesine elini sallıyordu.

Jake her zaman Emma’ya uyuz oluyormuş gibi görünmesine rağmen belimden kolunu çekip kızların yanına gitmeye başladı. “Seni eve götürürüz,” dedi arkasına bakıp.

“Tasmanı mı çekiyorlar?” diye sataştım.

Gülerek bana ortaparmağın gösterecek kadar bir süre benim yönümde durdu ve tam tur dönüp yoluna devam etti. “Sonra burada buluşuruz, tamam mı?”

Ben de gülerek başımı iki yana salladım. “Beni babam gelip alacak. Baba-kız kaynaşma seansına ihtiyacımız olduğunu düşünüyor galiba.”

“Tamamdır. Görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Kızlar hiç abartısız Jake’in tepesine üşüştüler ve onun aralarında kaybolmasını seyrettim. Emma diğerlerinden daha yakına girmeyi becermişti; Jake’in kolunu omzuna attığını görünce kızın zafer mi yoksa huzur hissiyle mi dolduğunu merak ettim.

Stacy büyük bir hevesle bana el ediyordu ama kafamı hayır dercesine salladım. O, “Calvin,” diye seslenene dek yanımda olduğunu fark etmemiştim.

“İçeride görüşürüz,” diye seslendi Calvin. Sonra kapıya doğru yürümeye başladı.

Gidişini izlerken arabada benimle neredeyse hiç konuşmaması aklıma takıldı. Biraz keyfimi kaçırmaya başlamıştı. Belki her şeyin yoluna gireceğine dair söyledikleri saçmaydı fakat ona öyle gülmem de biraz benim cadaloğluğumdu. Olayları ileri sardım: Livvie iyileştiğinde hâlâ Calvin’i seviyorsa ve çıkmaya başlarlarsa en yakın arkadaşımın erkek arkadaşının benim tam bir göt olduğunu düşünmesini istemezdim.

“Bekle!” diye bağırdım.

Arkasından öyle bağırınca kendimi biraz ponpon kız gibi hissettim.

Durup döndü. Ama ne bir şey söyledi ne de bana doğru geldi. Aramızdaki mesafeyi ben kapadım.

“Şey,” diye başladım. “Ben... eee.” Gergince kıkırdadım. “Yanıma geldiğin zamanki davranışlarım yüzünden kendimi biraz kötü hissettim. Hani şey, şu geçen günkü olay. Dolabımın orada.”

“Peki,” dedi. Gri tişörtündeki Wamasset yazısının üstünde kollarını kavuşturmuştu.

“Bu kadar mı yani?” Ben de kollarımı kavuşturdum. “Peki mi?”

“Tanrım, Zoe, kusura bakma. Ben de gülmek isterdim inan ama espri anlayışımızın birbirine uyduğundan hiç emin değilim.”

Göz ucuyla ponpon kızların yaşam merkezine girdiğini gördüm, Jake kapıyı tutuyordu. Stacy ile Bailor ikizlerinden biri ellerini birbirlerinin beline atmışlardı.

Olivia’yı ve hasta olmadan önce bale dersini onunla

birlikte vermeyeceğimi söylediğimi düşündüm.

Bir anda kendimi müthiş yorgun hissettim. “Unut git-sin, Calvin. Neyse ne.” Binaya doğru bir adım atacak oldum ama beni durdurmak için elini kaldırdı.

“Neyse ne mi? Benimle alay ediyorsun herhalde, değil mi?” İnanamıyormuş gibi güldü. “Ben mi yanlış anlıyorum acaba... Salı akşamı Jake’in evindeydim. Telefonu durmadan çaldı. Halaları, amcaları, büyükannesi filan. Lanet olası Emma elli kere filan aradı. Ben de orada oturmuş arayıp soran on milyon kişiyle tek tek konuşmasını dinlerken *inanamıyorum* moduna girdim.” Farkındalığını belirten bir tavır ve ses tonu takındı. “Hiç Olivia ve Zoe yokken burada takılmamıştım’ filan dedim kendi kendime. Sonra ‘Acaba Zoe’yi arayan soran var mıdır?’ dedim çünkü ikiniz hep birlikte takılıyor gibiydiniz ve pek başka arkadaşın olup olmadığını bilmiyordum. O yüzden çarşamba sabahı iyi misin diye sorayım dedim ama bir de bakmışım bana pisliğin tekiymişim gibi davranıyorsun.”

“Bak, sana özür dilediğimi söyledim zaten, tamam mı?”

“Aslında...” Calvin işaretparmağını kaldırdı. “Böyle bir şey söylemedin.”

“Eh, özür dilerim, oldu mu şimdi? Özür dilerim. Gerçekten ama gerçekten çok özür dilerim.” Kollarımı iki yana açtım. “Calvin, beni affedebilecek misin acaba?”

Başını hafifçe yana yatırdı ve üç saniyelğine bana baktı. Sonra gülümsedi. “Evet. Zoe, seni affediyorum.” Bunu söyledikten sonra dönüp binaya girdi.

Ve söylenecek başka söz kalmamışsa bile nedense konuşmamızın sona ermediğini hissediyordum.

Ön kapının yanındaki levhada küçük harflerle REGINALD B. HARRIS SOSYAL YAŞAM MERKEZİ yazıyordu. İç duvarlar uçuk sarıydı ve her tarafa Newark'ın sanatsal duran siyah beyaz fotoğrafları asılmıştı. Antrenin yanındaki bekleme salonunda bir sürü rahat kanepeler ve koltuk vardı. NYBT'deki kızların oturduğu şık apartmanlardan birinin lobisinde gibiydim adeta.

Yönetim ofisini gösteren işaretleri takip ettim, sonra sekretere kim olduğumu açıkladım, o da beni üstünde RUTH JONES, MÜDÜR yazan siyah beyaz levhalı bir kapıya yönlendirdi. Kapıyı tıkladınca içeriden bir kadın sesi girmemi söyledi.

Eğer bu oysa, Ruth Jones benden biraz kısa boylu, yaşlıca bir siyahi kadındı ve elinde karton bir dosyayla çekmeceli dolabın önünde duruyordu. Ofisi küçük ve düzenliydi, iki düz sırtlı sandalye, üstü tertipli kâğıt ve dosyalarla dolu bir masanın hemen önündeydi. Duvarlara farklı yaşlarda bir sürü çocuğun gülümseyerek baktığı renkli fotoğraflar asılıydı.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” Bayan Jones’un sesinde, sanki ondan bir iyilik isteyeceğimi düşünüyormuş gibi bir ton vardı.

“Merhaba,” dedim *kendisinin* asıl *bana* yardım etmesi gerektiğine dair gerçeğe gözünü açmaya hevesle. “Bayan Jones siz misiniz? Ben Zoe Klein. Olivia Greco’nun arkadaşım. Olivia tedavi görürken bale derslerini ben üstleneceğim.”

Neşeyle yerinde zıplamaya başlamadı desem yeri. Tek söylediği, “Hı hııı,” oldu ve çekmeceyi itti. Dudakları sımsıkı kapalıydı. Çekmece tamamen kapandıktan son-

ra masanın önüne kadar yürüdü. Gerçekten yüksek bir topuklu ayakkabı giydiğini bu sayede görebildim. Çıplak ayakla boyu 150 santimden uzun değildi muhtemelen. “Olivia’ya da söylediğim gibi,” dedi, “tüm bu... durumdan çok mutlu olduğum söylenemez.”

Ne durumuydu acaba bu? Arkadaşımın kanser olması mı? Çünkü ben o konuda havalara uçuyordum gerçekten!

“Bu durum mu?” diye tekrar ettim. “Bir durum mu söz konusu?”

Alaylı konuşmamaya çalışmıştım ama buna rağmen gözlerini kıstı. “Evet, bir durum söz konusu, Bayan Zoe Klein.” Sesindeki hafif Güneyli tınısını duyabiliyordum. “O durum da şu: Bu pozisyona başvurmadınız. Sizinle kimse mülakat yapmadı. Öğretmenlerinizden tavsiye mektubu da almadım. Sokaktan canı isteyen gelip de kızlarımla çalışamaz. Olivia’ya başvuru sürecinden geçmiş birisine ihtiyacım olduğunu *açıkladım* ancak çok üzüldü. Birlikte çalışabileceği tek kişinin siz olduğunuzu söyledi. Ve hasta olduğundan haberdarım. Kızlarımız da onu çok seviyorlar ve dersi siz verirsiniz sizinle çalışabileceğini söyledi. Buna karşılık ne diyebilirdim ki?”

Peki, buna karşılık ben ne diyebilirdim? Olivia, Bayan Jones’a beni zorla mı işe aldırmıştı? Zaten bu işe alma meselesi neydi ki? Ay sonunda maaş çeki filan almaya caktım neticede. Bu aptal bir sosyal sorumluluk projesiydi.

Gözlerimi dikip Bayan Jones’a baktım. O da gözlerini dikip bana baktı. İkimiz de tek kelime etmedik ve gide rek öfkelendiğimi hissedebiliyordum. Suratım yanıyor, parmaklarım titriyordu.

Olivia'ya teşhis konulduğundan bu yana ilk kez böyle hissetmiyordum. Bugünlerde bir sürü şey beni delirtebiliyordu; bir türlü yerine oturmayan emniyet kemeri, kilidi kırık bir tuvalet kapısı, aptal termosifon ve buz gibi duş. Son zamanlarda sanki bir şeye öfkeli değilsem, bir şeye öfkelenmek *üzereymişim* gibi hissediyordum.

Olivia kanser olmuştu, ben de öfke denetimimden olmuşum.

Bayan Jones'a patlamak üzereydim ki tam ağzımı açarken Olivia'yı hastane yatağında oturmuş, kızlara bale öğretmediği için ağlarken hayal ettim. Sonra onu arayıp, Bayan Jones'e bale dersini tam olarak neresine sokacağını söylediğimi anlattığımı.

Derin bir nefes aldım, ellerimi yumruk yapıp Ruth Jones'a geniş ve görece içten bir gülümsemeyle baktım.

"Bayan Jones," dedim sükûnetle, "güveninizi kazanaçağıma dair inancım tam." Gelen mesajla telefonum titredi. Duymazdan gelip Bayan Jones'a bakmaya devam ettim. Birbirimize gözlerimizi dikmiş bakarken içimden tekrar tekrar, *Ben güvenebileceğiniz birisiyim. Ben güvenebileceğiniz birisiyim*, diyerek telepatiyle mesajımı almasını diliyordum.

Nihayet, istemeden de olsa gözlerini üzerimden çekti. "Kızlarımın hayal kırıklığına uğramasına göz yummayacağım. Buraya güvenebileceklerini bilmeleri gerekiyor. Dünyanın geri kalanı onları hayal kırıklığına uğrattıyor. Onları biz toparlıyoruz."

Bunu söylediğinde kalbini fethettiğimi biliyordum. Olivia yerine ders vermemi kabullenecekti.

"Onları hayal kırıklığına uğratmayacağım," diye söz

verip sonuna neredeyse *hanfendi* ekleyecektim ki abartı olacağını düşünerek vazgeçtim.

Koridora çıkınca mesajı okudum. Olivia atmıştı.

byn j.den korkma. iyidir.

Livvie'yi aradım. "Bu bilgiyi daha önce versen çok işime yarayabilirdi," dedim adeta tıslayarak. "Ve *iyi* filan değil ve dersi benim vermemi *istemediğine* dair bana haber verdiğin için de çok sağ ol. Ona büyük bir iyilik yaptığımı zannediyordum."

"Ona büyük bir iyilik yapıyorsun zaten," diye güvence verdi Olivia. "Kızlarla neler yapabildiğini görünce bunu fark edecek."

"Şu anda beni kovabilmesi için başarısız olmamı beklediğini hissediyorum." Söylediklerim sinirimi bozunca duvara tokat attım. "Bana bak. Beni nasıl kovabilir ki? *Burada çalışmıyorum bile.*"

"Eğlenceli değil mi?" diye sordu Olivia. "Eğlenmeye başladık mı?" Bayan Jones'un beni yönlendirdiği tarafa, koridorun ilerisindeki aydınlık, ahşap merdivenlere doğru gittim.

"Senin kanser olman benim başımı ağrıtıyor, Olivia Greco," dedim.

"Sen gel onu bir de bana anlat," diye hak verdi.

Reginald B. Harris Sosyal Yaşam Merkezi'ndeki dans stüdyosuna yürümek muhtemelen hayatımdaki en garip deneyimdi.

Garip olduğundan değil, garip olmadığından.

İkinci kata çıktığımda *Olivia'yı* tekrar aradım. Bu sefer daha önce hiç kullanmadığımız FaceTime'la. Suratının tüm ekranı kaplaması o kadar garipti ki görür görmez kahkahalara boğuldum. "Tamam," dedim sonunda kendimi kontrol altına alıp sesimi ciddileştirerek. "Şu an koridorda yürüyoruz." Telefonu önümde tutup çevirdim ki koridoru görebilsin; sonra kendime çevirdim ve yüz yüze geldik.

"Anlaşıldı tamam," dedi ciddi bir ifade takınmaya çalışarak.

"Komutanım," dedim. "Her şey yolunda. Tekrar ediyorum: Her şey yolunda."

"Anlaşıldı, merkez," diye adeta cıyaktı ve kahkahalara boğuldu.

O kadar çok gülüyordum ki stüdyo kapısını itip açama-

dım bile. Ama sonunda biraz kendimi toplayınca eşikten adımımı attım. İçerisi Olivia'yla şimdiye kadar girdiğimiz tüm diğer dans stüdyolarının tıpatıp aynısıydı: duvarı kaplayan tam boy aynalar, karşı duvardaki pencerelerin altında bar, açık renk parke zemin. NYBT'de bale yaptığımız stüdyolarla tek farkı burada piyano olmamasıydı.

Buraya daha önce girmemiştim fakat çok iyi tanıyordum. Verdiği his yüzünden, sanki kendi geçmişime adım atmışım gibi ürperdim.

Stüdyonun öteki ucunda toplanmış, bana bakan yaklaşık bir düzine kız aklımı dağıtmam için iyi bir fırsattı.

"Şey, eee... Merhaba. Ben Zoe." Ürkekçe el salladım. Kızların çoğu sekiz-dokuz yaşlarındaydı. Birkaçı biraz daha büyük olabilirdi ve bir kız o kadar uzundu ki en az on iki-on üç yaşında olduğuna emindim. En küçüklerinden iki kız el salladı. Telefonu bırakıp Olivia'nın bale ayakkabılarının olduğu poşeti çıkarmak için çantama uzandım, oturup ayağıma geçirdim. Bu süre boyunca kızlar bir şey söylemeden beni izlediler.

"Olivia nerede?" diye sordu uzun boylu kız nihayet.

"Buradaaa!" Telefonu kaldırıp gösterdim. Hayranlık çığlıklarından, Olivia bir anda stüdyonun ortasında ete kemiğe büründü sanırdınız. Suratlarındaki tüm düşmanca ifadeler silinip gitti, telefonumun etrafına toplaşıp Olivia'ya seslenip el sallamaya başladılar. Birkaçı uzanıp utangaç hareketlerle ekrana bile dokundu. Sonunda Olivia'nın nerede olduğunu soran uzun boylu kız bu sefer *Olivia'ya* nerede olduğunu sordu.

"Herkes otursun, anlatacağım." Olivia'nın sesi tiz ve biraz bozuk geliyordu ama dedikodu kızdan kıza yayılınca

sonunda sıkışarak yere oturdular. Telefonu tam önümde tutuyordum. Kızlara göre Olivia'nın suratı vücudumun bir parçası gibi görünüyor olmalıydı.

Bunca yıldan sonra nihayet sarışın olmuştum.

“Orada olamadığım için çok özür dilerim,” diye başladı Olivia, ortalık sessizleşince. “Ama geçen hafta doktora gittim ve ancak serumla tedavi edilebilecek bir hastalığa yakalandığımı öğrendim. Serumumu gördünüz mü?” Kızlar ciddi ifadelerle başlarını salladılar. “Kısa sürede iyileşeceğim ama bir hafta daha bu ilacı almam gerekiyor, sonra ilacın etkilerini de atlatmam gerekiyor ki düşününce kulağa saçma geldiğinin farkındayım.”

“Ne kapmışsın, Olivia?” diye sordu kısa, sıkı örgülü çok sevimli bir kız, tiz sesiyle.

Olivia, “Çok güzel bir soru, Imani,” deyince hepsinin ismini öğrenmek zorunda kalacağımı fark ettim. İsimler konusunda berbattım. Birisi bana ismini söyledikten beş saniye sonra unuttuyordum. Olivia hastalığını bir kere bile *kanser* veya *lösemi* kelimelerini kullanmadan anlatırken Imani'yi hatırlamama yardımcı olacak şeyler düşünerek onu izliyordum. *İsmi limoniye benziyor*. Saçları hiç de limon gibi değildi. Birkaç çili vardı. Çillerin de limonla ilgisi yoktu. Ona bakmaya devam ederken çenesini kaşımak için elini kaldırdı ve künyesinde Imani yazdığını gördüm.

“Peki ne zaman döneceksin?” diye sordu uzun boylu kız şüpheyle. Tüm bu “Olivia'nın belirsiz bir zaman diliminde hastanede kalması gerekecek ama her şey harika” laflarına kanmıyordu.

Yedirmeye çalıştığımız saçmalıkları kabullenmeye dair isteksizliği takdire şayandı.

“Charlotte, ne demek ne zaman dönüyorum?” diye sordu Livvie neşeli bir sesle. “Şu an buradayım. Ve gerçekten çok şanslısınız çünkü sadece ben değil, tüm dünyada en en en çok sevdiğim arkadaşım da sizinle. Biz muhteşem ikiliyiz.”

Livvie dostluğumuzu ve muhteşem ikili olmamızı çok önemsiz bir şeymiş gibi ve komik bir tavırla söylemesine rağmen gözlerimin yaşardığını fark ettim. Harika. Livvie kızları her şeyin yolunda olduğuna dair temin ederken ben hüngür hüngür ağlayacaktım.

Güven uyandırma konusunda bir numarasın, Zoe!

“Şimdi,” diye devam etti Livvie, “Zoe’ye hepinizin ne kadar çok çalıştığınızı anlattım o yüzden beni yalancı çıkarmayın, tamam mı?” Birkaç kız başıyla onayladı. Birkaçı, “Tamam!” diye cevap verdi. Olivia’nın onlarla nasıl konuştuğuna dikkat ettim: Tatlı dilli ama sert.

Koridorun karşısındaki boş sınıftan bir sandalye aldım, kızlar da barın önünde sıralandı. CD çaları açtığım da odaya yumuşak bir piyano ezgisi doldu, Olivia kızlara ilk pozisyonda durduktan sonra pli yapmalarını söyledi. Bir dakikalığına ekranımda suratını izledim. Keyfi yerindeydi, suratında kocaman bir gülümseme vardı.

Bu sırada bense işkenceye maruz kalıyormuşum gibi hissediyordum. Dans stüdyosunda olup da nasıl dans etmeyebilirdim? Bedenim hareket etmek, müzikle gerilip uzanmak için kıvranıyordu.

Bu, sizinle ilgili değil, dedim kendime sertçe. Bu onlarla ilgili. Gözlerimi Olivia’dan ayırıp kızlara baktım.

NYBT ve diğer elit bale okullarının kimi kabul edip kimi reddedeceklerine, kimi terfi ettirip kimi atacakla-

rına nasıl karar verdiğini hep merak etmiştim. Aynı kızlarla yıllar boyunca bale yaptıktan sonra hangilerinin en iyileri olduğunu bildiğimi düşünüyordum fakat sadece birkaç dakikalık seçmelerde birisi çok büyük bir hata yapmadığı sürece bir balerinin hakiki yeteneğini görebilmenin imkânsız olduğunu zannederdim.

Olivia'nın talimatlarını yerine getiren kızları seyrederken bu işin nasıl yürüdüğünü anında anladım. Tüm kızlar temel pozisyonda, bara dönük duruyorlar, eğiliyor ve Olivia onlara söylediğinde dikeliyorlardı. Ama çoğunu betimlemek için *zarif* kelimesini kullanmazdınız. Eğilirken dizlerini fazla öne çıkarıyorlardı, tüm hareketleri tedirgin ve titrekti, Olivia onlardan pli yapmalarını istediği her seferinde kalçalarını geriye doğru kaldırıp barı ölümüne kavırıyorlardı. Birkaç kız fena değildi, dizlerini kibarca büküyor, sırtlarını olması gerektiği gibi dik tutuyorlardı. Yine de bu gruptan NYBT için potansiyel balerinler seçmek için gönderilmiş olsam hepsini tek bakışta elerdim.

Sadece biri –daha önce soru sorup duran uzun boylu kız– yetenekliydi. Kolları zarafetle kalkıyor, parmak uçları bara tüy gibi dokunuyordu. Olivia sınıfa ikinci pozisyona geçmelerini söylediğinde o kadar iyi bir *battement tendu* yaptı ki Olivia ona öğretmeye başlamadan önce bale dersi alıp almadığını merak ettim. Çünkü olay sadece yeteneğinde de değildi. Vücudunu taşıma şekli de öteki kızlardan daha usta ve profesyoneldi. Bir zamanlar o kız bendim, Olivia'ydı; balerin olmak isteyen fakat sergileyebilecek yeteneği olmayan bir sürü kız arasında göze batan iki kişi.

Ta ki bizim de sergileyebilecek yeteneğimiz kalmayana dek.

Kızlar ısındıktan sonra Olivia onları odanın ortasına yönlendirdi ve çiftler halinde durmalarını söyledikten sonra ortada *chassé* yapmalarını istedi. Bazıları zaman geçtikçe iyileşti ve rahatladı fakat uzun boylu kız izlemeye değer tek kişiydi.

“Peki, millet,” dedi Olivia ders neredeyse bitmek üzereyken. “Birkaç dakikamız kaldı sadece. Ama biraz *chainés* deneyelim. Geçen haftadan hatırlıyor olabilirsiniz ama gözden geçireceğiz. Zoe, senden göstermeni rica edebilir miyim?”

“Tabii,” dedim sonunda aklımın dağılmasına ve işe yarayacağıma sevinerek.

Odanın ortasına geçtim. Aynadaki görüntüme bakmaktan özel olarak kaçınmıyordum ama gözlerimle karşılaşınca sınıfa girdiğim andan itibaren kendimi görmeyi becerdiğimi fark ettim.

Komik olan, yansımamın aslında gayet tanıdık stüdyodaki tek tanıdık görünmeyen şey olmasıydı. NYBT’de kızlar pembe çorap ve siyah mayo giyerlerdi. Her zaman. İstisnasız. Tüm bale eşyalarımı çöpe attığımdan artık bu tip giysilerim olmadığı için üstüme siyah tayt ve kesik bir mavi tişört geçirmiştım. Ayağımda pisipisi olmasına rağmen bana bakan yansımam seneler boyunca izlediğim yansıma değildi. Yoga yapıyor ya da annemle spora gidiyor gibiydim.

Olivia beni *chainés* için yönlendirdi ki bu en temel dönme hareketiydi. Kollarını göğüs hizasına kaldırıp çember oluşturarak ilk pozisyonda başlar, sonra kollarınızı açar-

ken bacaklarınızı ikinci pozisyona getirirdiniz; ardından kolları ve bacaklarınızı kapatırdınız. Tüm bu hareketler esnasında puantların üstünde ya da *relevé*'de durur, gözlerinizi karşınızdaki duvardaki tek bir noktaya odaklayarak dönerdiniz.

Kendi beynimden ziyade Olivia'nın sesinin hareketlerimi yönlendirmesine izin verdim. O konuşurken yavaş hareketlerle döndüm. Bu kadar iyi bildiğim bir hareketi bölmek çok garip geliyordu, hatta bir kere tökezledim; tıpkı ayakkabınızı bağlamaya çalışırken bağcıklara fazla kafa yorunca iplerin elinize dolanması gibi bir şeydi.

Öteki duvara vardığımda Livvie, “Hareketi tekrarlar mısın tatlım?” dedi.

NYBT'deyken dersimizin olmadığı tek gün pazardı ve pazarları bazen Livvie'yle bizim bodruma inip çalışırdık. Bacaklarımız titreyene ve dönerken döktüğümüz terlerle yerleri ıslatana dek bale yapardık. Bazen ikimizden biri NYBT yöneticisi Martin Hicks'i taklit ederek, kollarını kavuşturup köşeye geçer ve havlarcasına talimatlar yağdırırdı. Bale yapan işini bitirdiğinde öteki, *Hareketi tekrarlar mısın tatlım?* derdi ki bu (onun için bale yapmış kızlardan bildiğimiz kadarıyla) onun, *Yaptığın hareketler çok boktandı, hımbıl salak*, deme şekliydi.

Odanın öteki ucundan ekrandaki Olivia'nın küçük suratına baktım. Bizi seyreden kızlar arka plana karıştı. Sadece ben, Olivia ve özel şakamız kaldık. “Pardon, sen demin, *hareketi tekrarlar mısın tatlım* mı dedin?”

“Demiş olabilirim.” Olivia'nın sesinden gülmek için ne kadar zorlandığını anlayabiliyordum.

Ellerimi kalçama koyup gözlerimi ona diktim. “Peki

tam olarak ne demek istiyorsun acaba?”

Surat ifadesini hiç değiştirmeden cevap verdi: “Bence sen benim ne demek istediğimi *çok iyi* biliyorsun.”

Göz ucuyla kızların bir bana bir Olivia’ya baktığını ve şifreli konuşmamızı çözmeye çalıştıklarını gördüm.

“Sana bunun hesabını sorarım,” dedim. Başımı sallayıp kendi kendime gülerek kollarımı öne uzattım. Sonra oda boyunca *chainés* yaptım.

Dönüşün detaylarını göstermeye çalışırken hissettiğim gariplik duygusu yok oldu ve bedenimin akışkan hareketlerle bir pozisyonndan ötekine geçtiğini hissettim; kollarımla bacaklarım ben onları yönlendirmeden hareket ediyordu.

Altı yaşımdan beri *chainés* yapıyordum ve bir odayı baştan başa geçmek için yürümek kadar doğal bir yöntemdi benim için. Öteki duvara vardığımda dönmeye devam etmek; boya, alçı ve tuğlayı yıkarak Manhattan’a kadar *chainés* yapmak istiyordum ki uzakta sessizce çalan bir zil beni daldığım hayallerden uyandırdı. Bir anda durdum ve kızlar beni şaşırtarak alkışlamaya başladılar.

“Zoe, harikaydı!” diye bağırdı Imani.

“Ya,” dedim bir anda kendimin farkına vararak. “Yani, teşekkürler.”

Sıkı örgülü bir başka kız, “İnanamıyorum,” dedi. Imani’ye o kadar benziyordu ki kardeş olup olmadıklarını merak ettim.

“Teşekkürler, Zoe,” dedi Olivia telefondan. “Ve teşekkürler herkese.” Zilin ders bittiği için çaldığını yeni fark ediyordum.

“Teşekkürler, Olivia,” dedi sınıftakiler mükemmel bir uyumla ve hepsi telefona doğru reverans yapıp eşyalarını

toplamaya başladı. Birkaçı dışarı çıkarken bana şöyle bir baktı. Bir tanesi, “Teşekkürler Zoe!” diye seslendi.

“Ne demek,” dedikten sonra çabucak lafımı geri aldım. “Yani asıl *ben* teşekkür ederim.”

Kızlar gittikten sonra telefonun başına geçtim.

“Eğlenceliydi, değil mi?” dedi Livvie.

“Bilemiyorum.” Kafamı salladım çünkü ne kadar kafa karıştırıcı bir şey olduğunu nasıl betimleyebileceğimi bilmiyordum. “Biraz garip. Burada olmak.”

“Alışyorsun,” dedi Livvie sessizce.

Bu dersi vermenin garipliğiyle ilgili ilk kez bir imada bulunduğu için hızla kafamı kaldırıp ona baktım. Yatağa uzanmıştı ve ağustosta J.Crew’dan sipariş verdiğimiz uzun kollu yeşil tişörtü giydiğini görebiliyordum. Onu giydiğini gördüğüm tek gün siparişin geldiği gündü ve üstüne giydiği anda hem ne kadar iğrenç göründüğünü hem de iade edemeyeceğini fark etmişti.

Alışmakla ilgili ne kastettiğini soracaktım ki onu görmek aklımı karıştırdı. “Güzel tişört,” dedim. “Eşyalarını annenin topladığını tahmin ediyorum.”

Yorgunlukla gülümsedi. “Tebrikler.”

“Bitap görünüyorsun.”

Başıyla onayladı.

Bir anda hüzne boğuldum. Beraber dans stüdyosunda değildik. Teknoloji sağ olsun öyleymişiz gibi hissediyor olabilirdik ama değildik. Birimiz Newark’taki dans stüdyosundaydı.

Birimiz hastanedeydi.

“Özür dilerim. Bir dahaki sefere daha çok katılacağım,” dedim. “Söz veriyorum. Seni bu kadar yormam.”

“Özür dileme,” dedi başını yavaşça iki yana sallayarak. “Yapmak istediğim için yaptım. Kızlar harika değil mi?”

“Öyleler.”

Gözleri kapalı olduğundan uyuyakaldığını sandım ama sessizce, “Tekrar bale yapmak güzel değil mi?” diye sordu.

“Bilmiyorum ki,” dedim. Son bir saati sanki hayaletlerle dolu bir odada geçirmişim gibi hissettiğimi nasıl anlatabilirdim? “Öyle aslında. Evet.” Sonra gözlerimi devirdim. “Git biraz uyu.” Aslında cevap sayılmayan cevabıma yorgunlukla gülümsedi. “Hey,” diye devam ettim, “istersen babamla işlerimizi hallettikten sonra sizin eve gidip birkaç giysini toparlayabilirim. Bir ara hastaneye getiririm.” Livvie’nin dolabını kendiminki kadar iyi biliyordum... Hatta belki daha iyi biliyordum çünkü annesi biraz muhafazakar olduğundan birtakım giysilerin uygunluğuna dair annesinin fikrinin ne olacağını tartışarak uzun zaman geçiriyorduk ki bu giysilere biraz düşük yakalı tişörtler veya *kısa* sıfatı kullanılarak üstünde oynanabilecek tüm etekler de dahildi.

Başıyla onayladı. “Sorun olmaz değil mi?” O kadar yorgundu ki sözcükleri birbirine karışıyordu.

“Seni artık duymazlıktan geliyorum,” dedim. “Sen uyu. Sonra görüşürüz.”

Telefonumu kapadım ve ekran kararınca Olivia’nın suratının yerine kendi yansımam geldi. Yumuşak klasik müzik hâlâ çalıyordu. Stüdyo boştu. Kalıp resital için bir koreografi çıkarmaya çalışsa mıydım? Livvie zor olduğunu söylemişti. Şu an başlasam bol bol vaktim olurdu. Ama resitale tek başıma çalışmam için bir sebep yoktu. Livvie’yle birlikte yapabiliydik.

Ayağa kalkıp etrafa baktım. Bir yanımda barda gerinme hareketleri yapıp, iyice ısındıktan sonra *chainés* serisinden daha zorlu bir şeyler yapmak istiyordu, böylece...

Böylece ne? Daha iyi mi olacaktım?

Niye uğraşacaktım ki? Kim fark edecekti? Olivia mı? Sınıftaki kızlar mı?

Bir balerin bale yaparsa ama NYBT onu izlemiyorsa, balerin gerçekten bale yapmış mıdır?

Ders vermek için gönüllü olduğumda bu soruların da beraberinde geleceğini düşünmemiştim. Tek odaklandığım, Olivia'ya yardımcı olma isteğimdi. Ama işte burada, kendime acıyarak ve bir daha asla düşünmeyeceğime söz verdiğim şeyleri düşünerek dikiliyordum.

Hızla çantamı kavradığım gibi stüdyodan çıktım.

Atıldığım gün kararımı vermiştim.

Balenin benim için artık bir anlamı yoktu.

Eve gittim, duş yaptım, üstümü değıştirdim ve daha sonra götürmek üzere Olivia'ların evinden giysi almaya gittim. Garaj yolunda basketbol oynayan Tommy ve Jake beni eve soktu.

Olivia'nın odasına o olmadan gitmekte ürpertici bir şeyler vardı ama ne olduğunu çözemiyordum. Ne de olsa Olivia yokken onun odasında tek başıma kalmışlığım çoktu. Livvie beni aşağıda beklerken filmi duraklatıp kaç kez yukarı koşup bir şeyler almıştım. Ya da annem arabada otururken defterimi ya da çantamı almak için kim bilir kaç kez içeri koşmuştum.

Yatak odasında dururken Livvie'yi aradım ama açmayınca yatağına çöküp beni aramasını bekledim. Üstünde oturduğum battaniye eski battaniyesiydi. Yenisi hastane yatağındaydı. Bu kıpkırmızıydı ve uçuk yeşil duvarlarla zıtlık oluşturuyordu. Odasını yedinci sınıfın yaz tatilinde yeniden dekore etmeden önce her yerde ana renkler vardı: kırmızı battaniye, mavi sandalye, sarı halı. Boyacılar gelmeden önceki gün Olivia andaçlarla doldurduğu devasa

bir kutu olan hatıra kutusuna koymak için odanın fotoğraflarını çekmişti. Livvie odanın fotoğraflarını çekerken ona aklını yitirdiğini söyleyip durmuştum. Odasını nasıl unutabilirdik ki? küçüklüğünden beri o odada yaşamıştı ve ben de bir o kadar zamandır burada zaman geçirmiştım. Fakat arkadaşlığımızın ilk sekiz yılı boyunca yatağını örten battaniyeyi incelerken gözlerimi kapasam bile zihnimde eski odasını canlandıramadığımı fark ettim. Dolabını açıp fotoğraflara bakmak için hatıra kutusunu karıştırmayı düşündüm ama bunu Livvie'ye sormadan yapmam iyi olmazdı muhtemelen.

Dakikalar geçti. Yanımda sessiz telefonumla tekrar yatağına uzandım. Dışarıda Jake ile Tommy'nin basketbol oynadıklarını duyabiliyordum. Bu sesi hayatım boyunca duymuşum gibi geliyordu.

Orada uzanmış eski odasının duvarlarında hangi resimlerin asılı olduğunu hatırlamaya çalışırken bir anda aklıma düştü: *Olivia kanser*.

Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı.

Kanser. Arkadaşım nasıl kanser olabilirdi?

Kanser insanları öldürüyordu.

Ama Olivia ölmeyecekti. On altı yaşındaydık. On altı yaşındakiler, hayatınız boyunca tanıdığınız insanlar kanserden ölmezdi.

Neden? diye sordu beynimin içindeki çirkin ve korkutucu bir ses. *Neden kanserden ölmezler?*

"Çünkü," dedim yüksek sesle, sessiz odada kendi sesimden irkilerek. "Ölmezler."

Ayağa kalktım. Hareket etmek beynimdeki sesi susturuyordu. Ahşap dolabının tişörtlerini koyduğu orta çek-

mecesini açtım. Ama en üstteğine bakarken yine bir zorlukla karşı karşıya kaldım. Yarım kollu kırmızı tişörtünü hâlâ seviyor muydu? Bir süredir giydiğini görmemiştim ama özel olarak *sevmediğini* hiç söylememişti. Belki de elinin altına bir türlü gelmediği için giymiyordu. Dikkatle katlanmış tişörtlerine bakarak dudağımı ısırdım: uzun kollular bir tarafta, kısa kollular öteki taraftaydı. Olivia'nın giysilerini bu kadar dikkatli katladığını nasıl daha önce hiç fark etmemiştim? Onun düzenli, benimse dağınık olduğum konusunda dalga geçip dururduk ama onun aslında ne kadar düzenli olduğuna hiç dikkat etmemiştim. Her tişört bir öncekinin üstüne sanki Banana Republic veya Gap'teki gibi müthiş bir düzenle yerleştirilmişti ki iki mağazadan da nefret ederdik.

Odasında, eşyalarıyla çevrili ama ne giymek isteyeceğini bilemeden dururken beynimdeki ses beni bilgilendirmekten geri kalmadı: *Olivia ölse durum aynen böyle olurdu.*

"Eh ama *ölmedi!*" dedim yüksek sesle.

Telefonuma uzandım. Bana sakın olmamı ya da ne giydiğini umursamadığını söylese bile sesini duymak istiyordum.

Numarasını tuşladım ama açan Olivia değildi. "Merhaba, Zoe."

"Merhaba, Bayan Greco."

Fısıldayarak konuşuyordu. "Olivia kestiriyor."

"Ya," dedim. Kalbim sıkıştı. Bayan Greco'ya sırf ben deliriyorum diye kızını uyandırmasını söyleyemezdim. "Ona birkaç eşyasıyla ilgili bir şeyler soracaktım. Onun için bir çanta hazırlıyorum da."

“Evet, bana söyledi,” dedi Bayan Greco. “Getirdiğim giysilerin hiçbirini sevmeydi. Galiba üstüne başına giydiklerine pek dikkat etmemişim.”

Belli ki ben de, diye düşündüm kırmızı tişörtte bakarak.

“Uyandığında seni aramasını ister misin? Tabii araya-bilecek gibiyse.”

“Yo, yoo,” dedim çabucak. “Ben hallederim. Sadece bir tişörtle ilgili karar verememiştim de.”

“Peki,” dedi annesi. “Olivia’nın senin uğramanı dört gözle beklediğini biliyorum. Ve sırf kıyafetler yüzünden değil.”

Bunu duymak güzeldi. Bayan Greco’nun bunu söylediğini duymak kendimi iyi hissetmemi sağlamıştı.

“Teşekkürler,” dedim. “Ben de öyle hissediyorum.”

Sonunda Olivia’nın yaz aylarının son birkaç haftasında giydiğini gördüğüm birkaç şeyi topladım: mavi-beyaz çizgili tişört, beyaz kapri pantolon, güzel mi korkunç mu olduğuna karar veremediğimiz için aldığımız ve üstünde surat desenleri olan bir etek –ki çok güzel olduğu ortaya çıkmıştı– ve hastanenin klimasını düşünerek birkaç kapüşonlu sweatshirt, tayt ve eşofman altı. Sonra valizin fermuarını kapadım, koridor boyunca sürükledim ve merdivenlerden hoplata zıplata indirdim. Evin kapısını açtığımda Jake ile Tommy’yi top oynarken görmeyi bekliyordum fakat Tommy kenardan izlerken top süren Calvin Taylor’la karşılaştım. Calvin futbol takımının oyun kurucusu olabilirdi fakat müthiş bir basketçiydi. Garaj yolunun öteki ucundan zahmetsiz ve zarif bir hareketle kolunu uzattı. Ben tam kapıyı arkamdan kapatırken top

ağı hışırdatarak potaya girdi. Tommy alkışladı. İkisi de çıktığını görmemişti.

“Şimdi sen yap,” dedi Calvin Tommy’ye topu atarak.

“Seninki gibi iyi yapamam,” dedi Tommy.

Calvin karşı çıkmadı. “Eh, senden bir metre uzun ve on yaş büyük olduğumu düşünürsek bence bu gayet mantıklı, ne dersin?”

“Ama ben dâhiyim,” dedi Tommy sırtarak. İkizlerin gülümsemesi beni hep eğlendiriyordu. Sanki vücutlarının geri kalanı devasa boyutlara ulaşmış ön dişlerine ayak uyduramamış gibi görünüyordu. “Hedefim potaya smaç basabilen tek üçüncü sınıf öğrencisi olmak.”

“Öyle mi?” diye sordu Calvin gülerek. Hızla yanına gitti, Tommy’yi kaldırdı ve potaya doğru koştu. “Çabuk ol! Çabuk!” diye bağırdı. “At topu. Smaç bas!” Calvin’in omuzlarında oturan Tommy potadan yüksekte olduğundan kolaylıkla topu potaya soktu. “Ve herkes çılgına döndü sayın seyirciler,” diye bağırdı Calvin. “Şakşakşakşak!” Garaj yolunda koşturuyordu, Tommy omuzlarındaydı ve ikisi de tezahürat yapıyordu.

Zafer turunu tamamladıktan sonra Tommy, “Merhaba, Zoe,” diye seslendi.

“Selam!” İkisine de el salladım. “Kardeşlerin nerede?”

“Jake, Margaret Teyze’nin evinden Luke’u almaya gitti, sonra da Calvin’le birlikte bizi filme götürecek.” Sır verircesine kısık sesle konuşmaya başladı. “13 yaş üstüne uygun bir filme gireceğiz.”

“Rüyada görürsün, ufaklık,” dedi Calvin. Tommy’yi omzundan kaldırıp yanındaki asfalt yola indirdi. Tommy bana bilmiş bilmiş göz kırptıktan sonra yolun öteki tara-

fındaki çimenlerden topu almaya koştu

Calvin omzunda Tommy'yle attığı zafer turundan nefes nefese kalmıştı. Ellerini beline koyup başını yana eğerek bana baktı. “Evden mi kaçırıyorsun?” diye sordu başıyla valizi işaret edip.

“Evet.” Omzumu silktim ve sokağın sonuna baktım. “Hep söylerler ya... Hayaller büyük ama kasaba küçük.”

“Tabii,” dedi. “Anlıyorum seni.”

“Aslına bakarsan içinde sadece Olivia'nın giysileri var,” diye açıkladım.

“Ona valiz mi hazırladın?” diye sordu hakikaten şaşırarak.

“Evet,” dedim şaşkınlığına şaşırarak. “Çok mu garip?”

“Bilmem ki.” Terli alnını kolunun üstüyle sildi. “Arkadaşlarımdan birinin giysilerimi karıştırdığını düşünemiyorum.”

Omuz silktim. “Belki kızlara özgü bir şeydir.” Bunu söyler söylemez kendime uyuz oldum. Cinsiyet üstünden yapılan genellemelerden nefret ediyordum; kızların prensesleri, erkeklerinse silahları sevdiğine dair fikirlerden. NYBT’de takıldığım tüm erkekler sırf bale yapmayı seviyorlar diye ibne, götveren gibi iğrenç sözlere göğüs germek zorunda kalıyordu. Yani tamam, çoğu eşcinseldi (ya da eşcinsel olma yolundaydı) ama ibne veya götveren gibi kelimeler birisi eşcinsel olsun olmasın asla kabul edilemez kelimelerdi fakat demek istediğim, belli başlı tavırları ve ilgi alanlarını belli bir cinsiyete bağlamak bale yapmayı seven erkeklerin ithamlara maruz kalmasının en büyük sebebiydi.

“Belki de Zoe-Olivia’ya özgü bir şeydir,” dedi.

“Olabilir,” diyerek hak verdim.

Hafta başında tartıştıktan ve cumartesi sabahı öfkeyle özür dilememden sonra neredeyse ateşkes ilan etmişiz gibi hissediyordum. Birlikte Tommy’nin hazırlanmasını, topu fırlatmasını ve potayı bir kilometreyle ıskalamasını seyrettik.

“İyi denemeydi,” dedi Calvin. “Çok geriye yüklenme.”

Tommy topu almaya giderken Calvin’e baktım. Şaşırıcı fakat bana bakıyordu. Bunu yaparken yoğunlaşarak yapıyordu... Beni baştan aşağı süzmek gibi iğrenç bir şekilde değil, daha çok sanki beni bir şey için izliyor veya bir şeyi merak ediyormuş da cevabını ancak beni uzun süre seyrederse öğrenebilirmiş gibi.

Ona nasıl baktığım ya da onun bana nasıl baktığı ya da ikimizin birbirimize nasıl baktığımız konusunda rahatsız olmaya başlamıştım. “Çok iyiydin.” Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz dehşete kapıldım.

“Ne?” Gülümsedi ama suratında şaşkın bir ifade vardı.

“Yani ben... Yani ben şey demek istedim, çocuklarla aran gerçekten iyi.” Kafamı çevirip Tommy’yi izlemeye başladım çünkü Calvin dışında izlenebilecek bir şeydi. “Ben pek... iyi iletişim kuramıyorum. Biraz garip oluyor.”

“Kotarabildiğine eminim.”

“İnan bana, iyi oldukları konularda kötü olduğunu söyleyen insanlardan değilim.” Tommy topu potaya soktu ve Calvin uzun bir ıslık çaldı. “Aferin sana Tommy!” Tommy kısa bir zafer turu attı.

“Öyle çok insan var mı?” diye sordu Calvin

“Nasıl insan?” Kafam karışmıştı.

“İyi oldukları konularda kötü olduğunu söyleyen in-

sanlar.” İhtimalleri değerlendiriyor gibiydi. “Genelde insanlar iyi olmadıkları konularda iyi olduklarını söylerler sanıyordum.”

“Nasıl yani?” Saçlarımı alnımdan geriye attım. Kaküllerim uzuyordu ve son zamanlarda sürekli gözüme girer olmuşlardı. “Kusura bakma, ne hakkında konuştuğumuzu unuttum.”

Calvin kafasını geriye atıp kahkaha attığı sırada Jake korna çalarak garaj yoluna girdi, arka pencereden Luke sarkmış el sallıyordu.

“Hadi hadi!” diye bağırdı Luke. “Geç kalıyoruz.”

“Seni bırakalım mı?” diye sordu Calvin, Tommy basket topunu çimlere atarken.

“Hayır,” dedim. “Yürümek istiyorum. Teşekkürler.”

“Ne zaman istersen.”

Calvin ve Tommy arabaya giderken Jake bana el salladı. “Seni bırakalım mı?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Benim ev ile Livvie’lerinkinin arasında bir kilometre bile yoktu ve o yolda sürekli yürüyordum. “Yürüyeceğim,” dedim. “Size iyi eğlenceler.”

Araba tekrar sokağa çıktı. Yanımdan geçtikleri sırada el sallarken Calvin ve Jake’in, ikizleri tüm öğleden sonra eğlendirerek ne kadar büyük bir iyilik yaptıklarını düşündüm Hele Calvin... Çünkü Jake, ikizlerin ağabeyi olduğundan onlara göz kulak olmak bir nevi göreviydi.

Kısa süre sonra arabanın sesi de duyulmaz oldu. İlk bir ikindiydi; tek ses birbirine seslenen ya da şarkı söyleyen ya da normalde her ne yapıyorlarsa onu yapan kuşların sesleri, ara sıra çarpan bir kapı ve uzaklardan gelen bir çim biçme makinesinin uğultusuydu. Olivia’ların

evinden benimkine yürümek o kadar tanıdık bir histi ki bunu gözlerim kapalı bile yapabilirdim ve bizim sokağa dönerken tüm yolu bir kere bile Olivia'nın hasta olduğunu düşünmeden yürüdüğümü fark ettim. Bu farkındalıkla şaşırarak duraksadım. Ne hakkında düşündüğümü merak ediyordum ama son on beş dakikaya dair düşüncelerimi toparlamaya çalıştığımda zihnimde hiçbir şey canlanmıyordu.

Akla hayale gelmeyecek şeylerin hızla normalleşmesi de-
liceydi.

Ekim ortasına geldiğimizde yeni rutinim eskisi ka-
dar sıradanlaşmıştı. Derse gidiyordum. Öğle yemeği yi-
yordum. Bazen koridorda veya okula yürürken Jake'i
görüyordum ve bana sarılıp nasıl olduğumu soruyordu.
Yanında Emma varsa o da bana sarılıp nasıl olduğumu
soruyordu. Bazen Jake'siz bir grup ponpon kızın yanın-
dan geçiyordum ve hepsi bana sarılıp nasıl olduğumu so-
ruyorlardı. Bir keresinde Mia'yla Starbucks'tan dönerken
otoparkta Jake'e, Emma'ya, Stacy Shaw'a ve bir de Bailor
ikizlerine yakalanmıştık, böylece o da bu fenomene şahit
olmuş ve boş derste benimle kahve almaya gidip gelebile-
cek kadar boş vakti olmadığını söylemişti.

Birkaç kere Mia'lara gitmiştim ve futbol takımı verdiği
partiye beni de çağırmıştı ama tüm bunlar zaman geçirmek
için farklı yöntemlerdi. Hayatım –gerçek hayatım– tıpkı lise
ikiye kadar olduğu gibi, Olivia'yla geçiyordu. Her gün okul
dan sonra ve her cumartesi ikindi vakti ve her pazar sabahı

trene ya da annemin veya babamın arabasına binip şehre, Olivia'nın hastane odasına gidiyordum. Birlikte ödev yapıyor veya birlikte ödev yapmıyor veya abuk subuk konuşuyor veya –kemoterapi yüzünden ağzında çıkan yaralar konuşmasını zorlaştırdığında– kendi icat ettiğimiz ve bizi kahkahalara boğan fakat odada kim var kim yoksa hepsine kafayı yedirten işaret dilimizle iletişim kuruyorduk. Cumartesi sabahları birlikte bale dersi veriyorduk... ya da o bale dersi verirken ben yedek kulübesinden belli belirsiz, teşvik edici sözler söylüyordum.

Birlikte bale yapmak yerine birlikte Olivia'nın iyileşmesini bekliyorduk. Her şey değişmişti ama hiçbir şey değişmemişti aslında. Hâlâ ben ve Olivia kendi dünyamızda takılıyorduk.

Bir ikindi vakti, tam tarih dersinden çıkmak üzereyken –günün son dersi– ve okuldan eve gidip beni Manhattan'a götürmesi için babamla buluşmadan önce dolabımdan neleri almam gerektiğini düşünürken Bayan Greco aradı. Hastane odasının numarasıydı, Livvie elleri titrediğinde (kemoterapi yüzünden bazen oluyordu) beni bu numaradan aradığı için Livvie sandım ve hep söylediğimiz tarzda, "Allooo!" diyerek açtım.

"Zoe?" dedi Bayan Greco.

"Ay, Bayan Greco. Kusura bakmayın. Livvie'yle yaptığımız salak bir şeydi de. Evet, benim Zoe."

"Yo, önemli değil," dedi Bayan Greco. "İkinizin böyle... şeyleri olduğunun farkındayım." Özel işaret dilimizden pek hoşlanmayanlardan biri de Bayan Greco'ydu. "Olivia'nın bugün ziyaretçi kabul edemeyecek kadar yor-

gun hissettiğini söylemek için aradım. Kan değerleri çok düşük... bitap düştü.”

Kemoterapi bitmiş olmasına rağmen Olivia’nın kırmızı ve beyaz kan hücrelerinin, tıpkı post apokaliptik bir manzarada yetişen çiçekler gibi tekrar hayata dönmesi gerekiyordu. Bu gerçekleşirken pek enerjisi olmuyordu. Bir gün önce ben yanındayken iki kez uyuyakalmıştı. “Uyusa da yanında durabilirim,” dedim.

Bayan Greco hemen kalkıp karşı çıkmadı.

“Kan naklinin onu kendine getireceğini umuyoruz,” dedi. “Bugün öğleden sonra verilecek.”

“Vampir gibi,” diye dalga geçtim.

Bu düşünce komik miydi değil miydi bilmiyorum ama Livvie’nin güleceğine emindim.

Annesi gülmedi. “Mümkündür.”

“Her neyse,” dedim, “umarım nakilden sonra kendini iyi hisseder.”

“Tabii ki,” dedi Bayan Greco kendinden emin bir sesle. “Sonra ziyaretçi görebilir.”

“Tamam. Belki yarın o zaman.”

“Seni arar,” dedi Bayan Greco.

Koridorun ucunda dolaplarının başında dikilen Jake ve Calvin’i görebiliyordum. Birbirleriyle konuşuyorlardı. Neredeyse Jake’in yanına gidip selam verecektim ki Calvin’in kolunu üst sınıftaki kızlardan birinin omzunda gördüm ve nedense yanlarına gitmek konusunda kendimi garip hissettim.

Eve döndüğümde babam mutfakta laptopunda çalışıyordu. Livvie’yi görmek için Manhattana gitmeyeceğimizi

söyledim. Sonra buzdolabı kapısına asılıp açtım, içine baktım, bir şişe maden suyu kapıp kapıyı o kadar yüksek sesle kapadım ki babam hafifçe yerinden sıçradı.

“İyi misin?” diye sordu. “Biraz öfkeli gibisin.”

“Biraz öfkeli gibi miyim? Evet, biraz öfkeliyim.” Eli-mi kalçama koyup ona baktım sanki öfkemi kontrol altında tutmayı başardığım her sefer –son birkaç haftadır tahammül ettiğim tüm o sinir bozucu emniyet kemerleri ve tuvalet kapısı kilitleri ve çok sıcak kahveler– bir anda patlamıştı. “Aptal doktorlar Olivia’ya sözde onu düzeltecek ilaçlar veriyorlar ama hepsi onu bok gibi hissettiriyor. Ne yaptıklarını zannediyorlar ki?”

Laptopunun kapağını eğip kaşlarını çattı. “Sinir bozucu. Gerçekten sinir bozucu.” Başını iki yana salladı.

“Sinir bozucu değil, resmen suç,” diye düzelttim. “Vücudunu bombardımana tutup onu iyileştireceğini umuyorlar. Livvie dedi ki kemoterapi gören bazı insanlarda *beyin hasarı* oluşabiliyormuş.”

“Bu nadiren görülüyordur,” dedi babam ellerini çenesinin altında kavuşturarak.

“Ne yani, bu her şeyi normal mi kılıyor?” Derdimi anlatmaya çalışırcasına elimdeki şişeyi salladım. “Ya doktorlar, onların deyimiyle *tedavi etsin* diye bir dünya zehirli kimyasal çöp niyetine *senin* çocuğunun vücuduna dökseydi de beyinde hasar oluşsaydı?”

Sandalyesini geriye itti, ayağa kalktı ve durduğum yere geldi. Sonra ellerini omuzlarıma koyup bana baktı. “Olivia iyileşebilsin diye herkes elinden gelen her şeyi yapıyor. Ellerindeki aletleri kullanıyorlar. Bu aletlerin ilkel olması kimsenin suçu değil.”

“Neden hiç tanımadığın rastgele doktorları savunuyorsun?” diye sordum hesap sorarcasına, bardak almak için ellerinden uzaklaşırken. “Ne zaman tıp camiasının ponpon kızı oldun? Sosyal sağlık sistemine ihtiyacımız olduğunu söyleyip duran sen değil misin?”

Babam anlamamış gibi baktı. “Bunun sosyal sağlık sistemiyle ne alakası olduğunu çözemedim.”

“Tüm sağlık sistemimizin boktan olduğunu göremiyor musun?” Bardağı ve şişeyi tezgâha çarpıp ellerimi havaya kaldırdım. “Hani kanser elli yıl falan önce ortadan kalkmış olacaktı?”

Babamın surat ifadesi yumuşadı. “Tatlım, hepimiz Olivia için endişeleniyoruz. Ama hastalığı kimsenin suçu değil.”

“Ya, *öyle mi?*” diye çıkıştım. “Profesyonel görüşün bu yönde mi?”

“Her şey herkesin suçu olamaz.”

“Bana böyle şeylerle gelme, tamam mı? Bunu duymaktan bıktım usandım.” Önümdeki şişeye baktım. “Ne var biliyor musun? Sikik maden suyunu içmek istemiyordum zaten.” Şişeyi orada bırakıp fırtına gibi odama çıktım.

“Kullandığın kelimelere biraz dikkat etsen diyorum,” diye seslendi babam arkamdan.

“Neyse ne,” diye bağırıdıktan sonra kapımı hızla kapadım.

İşin aptalca yanı *–utanç verici yanı–* şuydu ki Olivia’nın kan değerleri yüzünden delirmemiştim. Kemoterapisinin biteceği günü iple çekmiştim fakat sonra Olivia *bana*, Dr. Maxwell’in *ona* birçok hastanın kemoterapiden *sonraki*

düşük kan değerleri yüzünden kendilerini kötü hissettiğini söylediğini söylemişti. Önceki gün ziyaret ettiğimde Livvie'nin ne kadar yorgun olduğu düşünülürse bugün ziyaret edemeyeceğim kadar bitkin olması çok şaşırtıcı değildi.

Mesele o kelimeydi. *Ziyaretçi*. Bayan Greco bana, *Olivia bugün seninle görüşemeyecek veya Livvie seninle görüşmek istiyor ama kendini bok gibi hissediyor* (tabii Bayan Greco asla *bok* kelimesini kullanmazdı ama olsun), deseydi o kadar kafaya takmazdım. *Ziyaretçi*. Sanki hep Jake'le hastaneye gitmeyi öneren Emma'yımışım gibi... ki kendisi sözüm ona Livvie hakkında endişeleniyordu oysa aslında Jake'in resmi kız arkadaşı olmak istiyordu fakat kendisini onun kollarına atan zavallı bir kızdan başka bir şey değildi.

Of, bu tam bendim işte. Kendisini Greco ailesinin kollarına atan zavallı kız.

Telefonum çaldı. Yine hastane numarası arıyordu. Bayan Greco mu arıyordu? Telefonu açtım. Ben bir şey diyemeden Olivia konuştu. "E-postana bak." Ağzının hâlâ canını yaktığı belliydi çünkü kelimelerini seçerek konuşuyordu.

Hesabıma girdim. Olivia bir e-postayı bana iletmişti.

"Stacy Shaw'dan mı?" diye çığlık attım. "Of, bu o ilham veren mesajlardan biri filan mı?"

"Okusana," dedi Olivia sabırla. "Sesli okuduğunu duy-mak istiyorum."

Sesli okudum.

Sevgili Olivia,

Hastasın diye hepimiz kafayı yedik. Seni çok ama çok

seviyoruz. Sen çok tatlı bir insansın ve biz elimizden gelen her şeyi yapacağız! Lösemi ve Lenfoma Vakfı ile Ulusal Kemik İliği Bankası için bağış toplamaya başlayacağız, hem de... davulların sesini duyayım lütfen... araba yıkama etkinliğiyle! Bir de kan bağışı yapacağız! Annenle konuştum ve hava sıcak olursa ve dış mekânda yapılacaksa (araba yıkama diyorum, tabii ki dışarda!) katılabileceğini söyledi o yüzden ekimin son cumartesine ayarlıyoruz. Hepimiz ilik nakli bankasına kayıt yaptıracakız, kemik iliği nakline ihtiyacın olursa (umarım olmaz tabii!) bizimkilerden alabileceksin!!! Seni seviyoruz! Tezahüratlarımız seninle!

Sevgiler, Stacy (yani Kaptan, hehe!)

“Yok. Artık. Daha. Neler,” diye fısıldadım mesajı bir sefer de içimden okurken.

“Hı hı.”

Olivia’nın kemik iliği nakline ihtiyacı olabileceğini düşünmek dahi istemiyordum. Buna sadece kemoterapi işe yaramazsa ve hastalığı nüksederse ihtiyaç duyardı ki bu da kesinlikle gerçekleşmeyecekti. Kemoterapi sonrasında yapılan ilk kan testlerine bakan Dr. Maxwell Livvie’nin kemik iliği nakline “gereksinimi olmadığını” söylemişti ki bu da kemoterapinin iyi geldiğini ve kesinlikle böyle bir şeye ihtiyaç duymayacağını gösteriyordu.

“Hayatın pahasına olup olmaması umurumda değil,” dedim, “Stacy Shaw’un kemik iliğini *alamazsın*. Çok ciddiylim.” Of, beyin hasarına gelin hele.

“Söz,” diye fısıldadı Livvie.

“Nasılsın?” diye sordum. Hastanede geçirdiği haftalarda Livvie’nin bu soruya verdiği yanıtın şifresini kır-

maya başlamıştım. İyi, *kötü değil* demekti. *Eh* diyorsa, *hayli kötü*. *Şöyle böyle* diyorsa *çok fena*.

“Şöyle böyle,” dedi.

“Ah, canım benim.”

“Ama iyi haber...” Ağzını şapırdattığını duydum, demek ki ağzını daha iyi hissettiren dondurmалardan yiyordu. “Beni pazar günü taburcu ediyorlar.”

“Gerçekten mi? Livvie, inanamıyorum.” Ayağa fırladım. Onu taburcu ediyorlarsa iyileşmeye başlamış demekti. Kemoterapinin ona kendisini ne kadar kötü hissettirdiğine öylesine odaklanmıştım ki aslında onu tedavi ettiği gerçeğine dikkat edememiştim.

“Ben de,” dedi.

“Çok sevindim,” dedikten hemen sonra ağlamaya başladım. Burnumu çektiğimi duymadığını sanmıştım ama Livvie, “Sen *ağlıyor* musun?” diye sordu.

“Birazcık,” diye itiraf ettim.

“Salak,” dedi, sesi tüm konuşmamızdakinden daha güçlü çıkıyordu. “Tam bir muhallebi çocuğusun.” Bunları söyleyebilmesinin tek yolu annesinin orada olmamasıydı.

Bunun farkına varınca, “Telefonla konuşmaman gerekiyor aslında, değil mi?” dedim.

“Sözüm ona dinlenmem gerekiyor,” diye itiraf etti. “Ama seni arayıp iyi haberi vermem lazımdı.” Bunu söylemesiyle daha çok ağlamaya başladım.

“Bana bir iyilik yapar mısın?” diye sordu Livvie dikkatle konuşarak. Kulağına doğru hüngür hüngür ağlamamı kesmemi söyleyecek sanmıştım fakat başka bir şey söyledi: “Cumartesi sabahı bale dersini tek başına versen olur mu? Ben biraz...”

“Of, tabii ki!” dedim yüzümü silerken. “Tabii ki veririm.”

“Resital için koreografiye başlayacaktık, biliyorum...”

“Livs, başlama şimdi! Sen hiç merak etme. Ben bir şeyler bulurum. Üstünde düşüneneğim.”

“Teşekkürler,” diye fısıldadı. “Sen hiçbir şeyi kafana takma. Onlarla birlikte keyfini çıkar.”

“Tabii ki,” dedim. “Merak etme.”

“Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Telefonu kapadım. Livvie iyi haber vereceğinde beni arıyordu. Başına komik bir şey gelince beni arıyordu. Bir ihtiyacı olunca beni arıyordu. Telefonla konuşmaması gerekirken yine beni arıyordu.

Bayan Greco beni ziyaretçi olarak görüyor olabilirdi. Ama Livvie öyle görmüyordu.

Daha sonra annemle Mr. Chow’s’tan yiyecek bir şeyler almaya gittik. Kasanın yanındaki banklarda oturuyorduk ki annem bir anda uzanıp beni kendisine doğru çekti ve o kadar sıkı sarıldı ki canım acıdı.

“Ah, anne!” diye sızlandım. “Canımı yakıyorsun.”

Annem hıçkırınca tüm vücudu sarsıldı resmen. Bir saniye sonra geri çekildi. Yaşlar yanaklarına akmıştı.

“Özür dilerim,” dedi. Sesi boğuktu.

Onu ittiğim için kendimi kötü hissettiğimden uzanıp elini okşadım. “Önemli değil.”

“Bunun Adriana için ne kadar korkunç bir şey olduğunu düşünüp duruyorum. Hepsi için,” dedi hemen ardından. “Ama özellikle Adriana için. Bence en kötüsüne o

göğüs geriyor. Kızının öyle...” Gözleri doldu ve yanakları tekrar ıslandı. Silmekle uğraşmadı.

“En kötüsüne Olivia göğüs geriyor,” diye düzelttim. “Hasta olan o.”

“Biliyorum,” dedi annem çantasını karıştırarak. Mendil bulup burnunu sildi. “Onun için de korkunç olduğunun farkındayım. Ama bu senin başına gelseydi, diye düşünüyorum ve babanla benim...” Sesi çatladı, yüzünü mendile gömdü.

“Anne, yapma.” Sırf Mr. Chow’s’ta çalışan kasiyerin onu görmesini istemediğimden değil... Asıl ben hasta olsaydım ne kadar korkunç olacağını söyleyişinde öyle bir şey vardı ki kendimi suçlu hissediyordum; sanki *ben* değil de Olivia hasta olduğu için mutluymuş gibi.

Derin ama titrek bir nefes alıp gözlerini sildi. “Özür dilerim.”

Kolumu beline dolayıp ona sarıldım. “Hem zaten ben değilim, anne.”

“Biliyorum,” diye tekrar etti. “Bunun farkındayım, tatlım.” Tekrar burnunu sildi ve kolunu omzuma attı.

“Hem taburcu oluyor,” dedim. “Bu çok iyi bir haber. İyileşiyor demek ki.” Gülümseyip hafifçe belini dürttüm. “Sonra da hani şu hep bahsettiğiniz anne kız Fallingwater gezisine çıkabiliriz.”

Annem bir yerlere anne kız gezi yapma fikrine takmıştı. Bayan Greco’yla ara sıra bu konuyu açarlardı ama nedense bir türlü gerçekleşmemişti. Olivia’yla benim teorime göre, annem haricinde kimse Frank Lloyd Wright’ın Pennsylvania’nın kim bilir neresinde bulunan ünlü evini görmeye gitmeyi eğlenceli bulmuyordu.

Anne kız gezisini anneme zarf atmak, “biz kızların” birlikte bir yerlere gidebilmesinin ne kadar güzel olacağından bahsetmeye başlaması için kullanmıştım.

Ama sadece, “Hmmm,” deyip tekrar omzumu sıktı. Konuşmaya başlamasını bekledim (bu tıpkı bir alışveriş kanalının size bir şey satmaya başlamasını beklemek gibi bir şeydi) fakat sessizliğini korudu. Siparişimiz hazırlandınca kasiyer seslendi, annem yemeğin parasını ödeyip poşetleri aldı. Birini bana uzatıp restorandan çıkarken benim için kapıyı tuttu. Fakat ne geziyle alakalı tek kelime etti, ne de Olivia’nın iyileşmeye başlamasının ne kadar harika bir şey olduğunu söyledi.

Cumartesi sabahı beni yaşam merkezine götürecek Jake'in yanına gitmek için garaj yolunda koştururken arka koltukta oturan iki kişiden birinin Calvin olması- nı bekliyordum, fakat futbol takımından başka iki kişi –Sean Miller ile Delford White– beni karşıladı. Selam verdiler, ben de karşılık verdim.

“Ee, Olivia'nın yarın eve dönmesine ne diyorsun?” diye sordu Sean. “Jake de demin ondan bahsediyordu.”

“Müthiş bir şey,” dedim. “İple çekiyorum.”

“Annem şu an evde her şeyi sterilize ediyor,” dedi Jake. “Kaynar suyla haşlanmaya hazır ol.”

“Memnuniyetle.”

Jake müziğin sesini açtı ve şarkı boyunca kimse bir şey söylemedi. Bittiğinde Calvin'in nerede olduğunu sordum.

“Bu hafta sonu bir aile gezisi mi ne varmış. Pennsylvania'da,” diye cevap verdi Jake kırmızı ışık için yavaşlar- ken ve başka bir şarkı açtı.

“Ya,” dedim. “Ne mutlu onun adına.”

Jake omuz silkti. “Öyledir herhalde.” Yeşil ışık yanınca yola devam etti. Garipti çünkü bir anlığına da olsa Calvin’in hafta sonu burada olmamasıyla hayal kırıklığına uğramışım gibi hissetmişim.

Ama uğramamıştım tabii ki.

Yani niye öyle hissedecektim ki?

Dans stüdyosundan içeri girdiğim anda etrafımı kızlar sardı. Charlotte telefonuma uzanıp, “Hey, Olivia! Olivia!” diye bağırdı. Sanki Olivia’nın suratını görebilecekmiş gibi ekrana gülümseyen bir başkası üstüme atılınca telefonu korurcasına göğsüme çektim. “Sakin olun,” dedim bana çarptığı sırada. Bir adım geri atınca birisinin ayağına bastım, o da “Ahh! Dikkat etsene!” diye bağırdı, ben de “Dikkat etmeye *çalışıyorum* zaten,” dedim, sonra gerçekten yüksek sesle, “Herkes bir adım geri atsın *çabuk!*” diye bağırdım.

Sanki sessizlik düğmesine basmışım gibiydi. Herkes tek adım geri atmakla kalmadı; sanki tokat atmak için kolumu kaldırmışım gibi donuverdiler.

“Özür dilerim,” dedim çabucak. “Çok özür dilerim.”

Ama artık çekinceliydiler. Sakıngan sakıngan bakarak beni izliyorlardı. Ellerim, sanki öfkeliymişim gibi belimdedi, indirdim.

“Olivia nerede?” diye sordu bir ses, ya demin soran kızdı ya da başkası.

“Evet, neden telefonunda değil?” dedi Imani.

“Olivia kendini iyi hissetmiyor. Aldığı ilaç yüzünden biraz kötü etkilendi o yüzden uyuyor.” Uyuyup uyumadığını bilmiyordum ama kan naklinden sonra kendine gel-

meve çalıştığını söylemekten iyiydi.

“Öldü mü?” diye sordu Charlotte bana öfkeyle bakarak.

“Öldü mü mü?” diye tekrarladım şaşkınlıkla. “Ölse burada olur muydum sence?” Dediğim anda tamamen yanlış bir şey söylediğimi fark ettim. Sesimi Olivia’nın gibi ciddi fakat nazik tutmaya çalıştım. “Yani demek istediğim, ölmedi.” Etrafıma bakıp gülümsedikten sonra ekledim: “Yapmayın çocuklar, nasıl ölmüş olabilir ki? Daha geçen hafta buradaydı.”

Olivia’nın hayatta olduğu konusundaki ısrarlarım tatmin ediciydi belli ki çünkü kimse bir hafta hayatta olup öteki hafta ölmenin mümkün olduğunu dile getirmedi. Sessizliklerinden faydalanarak bara gitmelerini, derse başlayacağımızı söyledim.

Önce ısındılar, sonra ortada biraz egzersiz yaptılar. Kıkırdayıp durdukları için söylediklerimi tekrar etmek zorunda kalıyordum. Öğretmenleri Olivia’yken de böyle miydiler? Hatırlayamıyordum ama pürdikkat beni dinlememelerini umursamamaya karar verdim. Hem bugün onlara nasıl kızabilirdim ki! Olivia yarın taburcu oluyordu. Bunu düşününce bile kızlarla birlikte kıkırdayasım geliyordu. Dr. Maxwell kan değerleri yükseldiği takdirde Olivia’nın bir süreliğine okula gelmesinin bile mümkün olduğundan bahsetmişti. *Gençlerin mümkün olduğunca normal hayatlarına devam etmesini istiyoruz*, demişti Livvie’ye. *Akıl sağlığının fiziksel sağlıkla bağlantılı olduğuna inanıyoruz*. Livvie birkaç günde bir kan testi yaptırmak için hastaneye gidecekti ve küçük, küçücük bir ihtimalle bir sonraki kemoterapi seansından önce kısa süreliğine normal bir hayat sürebileceğini söyleyeceklerdi.

“Zoe? Tekrar yapalım mı?”

Şaşkınlıkla *chainés* yapmayı ilk becerebilen ve ismi çok büyük ihtimalle Aaliyah olan kıza baktım.

“Ne?”

“Bir kere daha yapmamızı istiyor musun?”

“Pardon,” dedim çabucak. “Hayır. Tekrara gerek yok. Gayet güzeldi!” Delicesine alkışladım. CD bitmişti. Oda sessizliğe gömülmüştü.

“*Sauté* çalışalım,” dedim.

“Yine mi?” diye sordu Charlotte. “Onu geçen ders yapmıştık.”

Olivia’yla *sauté*’lerimizi mükemmelleştirmek için saatlerce, günlerce, haftalarca, yıllarca çalıştığımızı düşündüm. Ama Charlotte daha bir ders sonunda yapmaktan sıkılmıştı.

Gerçi bu kızların hiçbirisi profesyonel balerin olmayacaktı. Herhangi bir şeylerini mükemmelleştirse ne olacaktı ki?

“*Sauté* çalışmamıza gerek yok,” dedim resmen bağırarak. “Yapmak istemiyorsanız yapmayın. Peki, siz ne yapmak istiyorsunuz?”

Charlotte gözlerini dikip bana baktı. “Bunu senin bilmen gerekmiyor mu?” dedi. “Öğretmen olan sensin.”

“Tabii ya.” Sahte bir kahkaha attım. “Haklısın.”

Ama bir anda zihnim boşalmıştı sanki. Aklıma gelen tek kelime *sauté*’ydi; on yıl boyunca bale dersi aldıktan sonra yapmaktan bıktıkları hareket haricinde tek bir ap-tal bale pozisyonu hatırlayamıyordum.

Öğrenmeleri için bir koreografi nasıl hazırlayamamıştım ki? Olivia’ya resital için bir şeyler hazırlayacağıma

söz vermiştim ama unutuvermiştim. Nasıl bir bale öğretmeniydim ben?

Aslında bale öğretmeni değildim. Yedek bale öğretmeniydim. Geçici yedek bale öğretmeniydim. Tüm bu sorumluluğun altına imzamı filan atmamıştım.

Aslında atmıştım. Livvie beni uyarmıştı. *Çok zor bir iş olabilir. Tam olarak böyle söylemişti: Çok zor bir iş olabilir. Ben de, İş miş, hiç sorun değil, moduna girmiştim. Ama sorundu çünkü yapacağımı söylediğim işi yapmamıştım* ve şu anda elimde hiçbir şey yoktu.

Birbirimize bakıyorduk; ben odanın bir ucunda, onlar ötekinde. Gergince gülümsedim fakat hiçbirisi karşılık vermedi.

Onlarla birlikte keyfini çıkar. Livvie böyle demişti. Onlarla birlikte keyfini çıkar. Ama bale keyifli bir şey değildi. Bale çaba demektir. Fakat aslında onlar çabalamak istemiyorlardı ve ben de onları çabalamaya zorlamanın mantığını göremiyordum. Biz de ne çabalıyorduk ne de keyif alıyorduk.

Sessizlik uzadı.

Tamam, bu tam bir felaket. Felaketten de öte bir felaket.
Ve o sırada Bayan Jones kapıyı açıp içeri girdi.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu yumuşak bir sesle. Koyu gri bir etek ve ceket, beyaz ipek bir bluz giymişti. Konuşurken büyük incili kolyesine dokunuyordu.

“İyi gidiyor,” dedim hemen. Ona bakıp gülümsedim. Olivia tam da sağlığına kavuşmak ve dersleri kendisi gelip vermek üzereyken her şeyi elime yüzüme bulaştırdığımı duyunca ne kızacaktı. “Harika gidiyor diyebilirim. Kızlar da demin *chainés* yapmayı bitirmişti.” Fransızca

kelime çok resmi duruyordu.

“Çok güzel.” Gülümsüyordu ama bana bakmıyordu. “Nasılsın Aaliyah?”

Aaliyah iyi olduğunu söyledi.

“Güzel. Güzel.” Bayan Jones etrafına bakındı. Kızlar tedirginlikle kıpırdandılar. “Ya sen Charlotte? Her şey yolunda mı?” Charlotte hemen cevap vermeyince Bayan Jones bana döndü. “Demin spor salonundaydım, orada gerekenden fazla liseli var. Birkaç ponpon kızı seninle çalışması için yukarı yollayabilirim.”

Baleye giriş dersini öğretmem için *ponpon kızları* yanıma mı vermek istiyordu? Beynimi silahla dağıtsa daha iyiydi.

“Bence gerek yok,” dedim sakince. Ama Bayan Jones cevap vermedi. Cevap almayı beklediği kişi olmadığımı açıktı.

Sonunda odanın diğer ucundan Charlotte, “Böyle iyi, Bayan Jones,” dedi.

Charlotte’a karşı çıkan olup olmadığını görmek için Bayan Jones bir dakika daha bekledi. Kimse bir şey söylemeyince, “Güzel o zaman,” dedi. “Çalıştığınızı gördüğüme sevindim. Bahar resitalini dört gözle bekliyoruz. Geçen seneki çok güzeldi. Bu sene de bir o kadar güzel olacağına eminim.” Sonra iyi çalışmalar diledi ve kızlarla birlikte biz de ona teşekkür ettik.

Kapı arkasından kapandığında herkesin aynı anda rahatlayarak nefes aldığını hissedebiliyordum. Belli ki patron etkisi –ister Martin Hicks, ister Dr. Maxwell, ister Ruth Jones olsun– evrenseldi.

“Sağ olun, millet,” dedim, beceriksizliğimi hemen gidip

ona yetiştirmedikleri için müthiş duygulanmıştıım. “Haf-taya Livvie kesinlikle geri dönecek, o yüzden,” güldüm, “benimle bu kadar fazla uğraşmak zorunda kalmayacak-sınız, tamam mı?”

Kızların da gülmesini beklemiştim ama gözlerini yere dikip ayaklarını oynatmakla yetindiler. Yine yanlış bir şey söylemiştim fakat neyinin yanlış olduğunu ölsem de anlamam mümkün değildi.

Cumartesi öğleden sonra Olivia'nın ateşi çıktı.

"Ateşim varken beni taburcu etmiyorlar," dedi bana. Son birkaç seferkine göre sesi daha iyi geliyordu ama belli ki kendisi iyi değildi.

Duyduklarıma inanamıyordum. "Ama senin hastaneden çıkmanı istediklerini sanıyordum. Dr. Maxwell öyle dememiş miydi? Evde enfeksiyon kapma riskin hastanedenkinden düşüktü hani?"

"Biliyorum. Ben de buradan çıkmak istiyorum artık."

Livvie'nin sinir bozukluğu benimkini ateşliyordu. "Yani enfeksiyon yok olana kadar seni enfeksiyonu kap-
tığın yerde tutacaklar ki aslında enfeksiyon kapamaya-
cağın bir yere gönderebilsinler. Çok boktan bir durum." Salonda oturuyordum ve dediğimi vurgularcasına elimi kanepeye vurdum. Dışarıda gök delinmiş gibi yağmur ya-
ğıyordu; damlalar sanki ruh halimi yansıtırcasına cam-
lara çarpıyordu.

Olivia bir şey söylemedi.

"Kusura bakma," dedim kendime kızarak. "Seni neşe-

lendirmem gerekiyor sözde.” Çoraplarımı çıkarıp top yaptıktan sonra bodrum merdivenlerine doğru fırlattım. Sesimi tıpkı annesininki gibi neşeli bir tona büründürdüm. “*Her şey yoluna girecek, Livvie. Her şey harika olacak.*”

Sonunda onu güldürmüştüm. “Eh, en azından annemin listesinde değilsin. Beni bu enfeksiyona kimin maruz bıraktığını bulmayı kafaya taktı ve son birkaç gündür burada olmadığın için başın belada değil.”

“Eh, iyi haber sayılır.” Artık böyle şeylere mi sevinecektik? *Kötü haber: Olivia tehlikeli bir enfeksiyon kaptı. İyi haber: Kesinlikle senin suçun değil.* Pencerenin önüne geçtim.

“Bale nasıldı?” diye sordu Livvie.

“Bale...” Evimiz tepede olduğu için salon ağaç ev havası veriyordu. Fakat şu anda hava, ağaçlar görünmeyecek kadar yağmurlu ve sisliydi; o yüzden orada olduklarına inanmanız gerekiyordu. “Eh, iyiydi işte. Kızlar seni öz-lüyor.”

“Resital için çalışmaya başlayabildiniz mi?” Esnedi. “Ona başlamamız lazım artık.”

“Kesinlikle,” dedim. “Ama sen git uyu. Seni sonra ararım.”

“Hmmm. Ateşim düşebilir. Yarın eve dönebilirim.”

Ama Livvie’nin ateşi düşmedi. Çıktı. Çıktı da çıktı. Ta ki 40.5 derece olana kadar. Telefonda annesi neler olduğunu açıklamaya çalışmıştı fakat sesi delirmiş gibi geliyordu.

“Bağışıklık sistemi yok,” dedi. “Vücudunun bununla savaşıma yolu yok.”

Dehşete kapılmıştım. Olivia’ya teşhis konulduğundan

bu yana aynı şeyi defalarca duymuştum. *Artık en büyük tehlike enfeksiyon. Enfeksiyon kapmaması gerekiyor. Sağlığı için artık en büyük tehdit lösemi değil, enfeksiyon.* Günlerdir, haftalardır, Bayan Greco her söylediğinde ellerimi Pürel'lemiştim ama içten içe takıntısına göz devirip geçiyordum.

Ve şimdi Olivia hastaydı. Birisi ellerini dikkatli sabunlamamıştı ya da çantasında veya ceketinde bir mikrop taşımıştı. Hastanedeki el arabalarından birinin tekerleğine bir virüs bulaşmıştı ve o da Olivia'nın odasına konmuştu. Daha geçen hafta matematik ödevimizi yaparken (matematik ödevimizi yapar gibi yaparken) Livvie'nin kalemi yere düşmüştü. Hiç düşünmeden alıp ona uzatmıştım.

Kalemdeki bir şey yüzünden mi ölecekti?

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum. Sesim çok çaresiz çıkıyordu.

"Kimsenin..." Bayan Greco'nun sesi çatladı. "Kimsenin yapabileceği bir şey yok."

Sonra telefonu kapadı.

Annemle babam beni yalnız bırakmadı. Arkadaşlarıyla akşam yemeğine çıkma planı yapmışlardı ama iptal ettiler. Babam yemek yaptı fakat bir şey yiyebilecek gibi değildim. Onlar yerken masada bile oturamadım. Orada sessiz sessiz oturup, beynim Olivia'ya neler olduğuna dair korkunç senaryolar üretirken bizimkilerin mutfak masamızda oturmuş, yağmur dış dünyayı döverken sıcak ve güvenli yuvalarında leziz yemeklerin tadını çıkarmasını nasıl seyredebilirdim? Sandalyeye oturduğum anda yemeğin sonunu çıkaramayacağımı fark etmiştim.

Yemek yerken her ne koşulda olursa olsun televizyon seyredilmemesi, evin sorgusuz sualsiz yerine getirilmesi gereken kurallarından biriydi. Hasta olsam bile... yani okula gitmemek için numara yaparkenki gibi değil de nezle veya grip filan olduğumda dahi yemek yerken televizyon seyretmek harici bir işle meşgul olmam gerekiyordu (birisiyle konuşmak, kitap okumak, boş boş odamın duvarlarına bakmak). Bu gece tarihte bir ilk gerçekleşmişti ve bizimkiler tabaklarını bodrum kata indirmiş, ben kanalları zaplayıp endişeyle zihnimi dağıtabilecek bir şeyler ararken yanıma oturmuşlardı. Babamın *absürt* ve *Batı medeniyetinin dip noktası* olarak betimlediği *Law and Order*'da karar kıldığım da bile ses etmediler.

Gece yarısını biraz geçe yatmaya gittiler ve gitmeden önce zorla yüzümü yıkatıp yatağıma yolladılar ama beynim dehşetengiz düşüncelerle doluydu ve tüm gece uyuyamadım. Sabah yedi buçukta babam alt kata indiğinde beni gündeğumundan beri oturduğum mutfak masasında bulduğu için şaşırdı.

“Hiç uyuyabildin mi?” diye sordu dağınık saçlarını karıştırırken.

Başımı iki yana salladım. Artık öylesine korkunç bir paniğin pençesindeydim ki kelimeler dudaklarımdan dökülmüyordu.

Ev telefonumuz çaldı.

“Tanrım,” diye fısıldadım. “Kötü haber. Eminim.”

Babamın beti benzi attı. Mutfaktan geçip duvardaki telefonu eline aldı. “Alo?” Sesi sertti. “Hayır, hayır, sorun değil Carlo. Bizi uyandırmadın.” Midem kasıldı. Carlo. Bay Greco niye bizim evi arıyordu? Olivia'yla arkadaş ol-

duğumuz onca yıl boyunca bir kere bile evi aramamıştı.

Babam başıyla onaylamaya başladı. “Harika,” dedi. “Evet, çok endişelenmiştik. Hemen aradığın için çok teşekkürler.” Gülümsedi. “Zoe duyunca çok sevinecek. Evet, tabii. Görüşürüz, Carlo.” Telefonu kapayıp bana döndü. “Olivia’nın ateşi sabaha karşı üç gibi düşmeye başlamış. Şu an rahat rahat uyuyormuş. Onu yarın eve göndermeyi düşünüyorlarmış.”

Bir şey söylemek için ağzımı açtım fakat tek yapabildiğim hıçkırmaktı. Karnımı tutarak masaya yığılıp ağlamaya başladım. Babam gelip yanıma oturdu, kolunu bana dolayıp sarıldı. “Ah, tatlım benim,” diye mırıldandı. “Canımın içi.”

“Ne oldu?” diye sordu annem. Aşağı indiğini bile duymamıştım. “Ne olmuş?” Babam, Olivia’nın babasının söylediklerini aktarırken kafamı kaldırmadım. “Ah, şükürler olsun.” O da masanın etrafından dolanıp diğer yanımdan sarıldı.

“Neden ailemizde sürekli bir Tanrı ve şükür muhabbeti dönüyor?” dedim ağlarken. “Tanrı’ya inanmıyoruz ki biz.”

Annem gülüp kendi yanağını sildi, sonra benim yaşlarımı silmek için uzandı. “Bilmiyorum tatlım. Çok iyi bir soru.”

Bir süre konuşmadan oturduk, annemle babam sırtımı okşuyordu. Olivia’nın iyi olduğunu, eve döneceği gerçeğini kavramaya çalışıyordum hâlâ.

“Bak canım,” dedi babam ciddi bir ses tonuyla. “Olivia’nın hastalığının bir kısa mesafe koşusu değil, maraton olduğunu aklımızdan çıkarmamamız gerekiyor.”

“Nasıl yani?” Ona bakabilmek için saçlarımı gözüm-den çektim.

“Yani,” diye devam etti babam, annem omzumu okşarken, “Olivia hasta olduğu sürece bir sürü iniş çıkış yaşanacak.”

“Yani bu da şu demek,” diye ekledi annem, “Olivia her engelle karşılaştığında tüm geceni kendini onun ölümüne hazırlayarak geçirmen ne Olivia’ya ne de sana yarar.”

Haklı olduklarını biliyordum. Güçlü olmam gerektiğini, her sıkıntılı durumda kendimi kaybetmemem gerektiğini biliyordum. Dr. Maxwell Olivia’nın tedavi süresince arkadaşlarına ihtiyaç duyacağını, işler çok kolay yürüyeceği için söylememiştii.

Ancak yine de bir şeyi bilmek ile onu harfiyen yaşamak arasında dağlar kadar fark olduğu ortadaydı.

“Evet,” dedim. “Haklısınız.” Başka şeyler de söylemek istiyordum ama beynim cümle oluşturmıyordu. Bizimkiler ne kadar yorgun olduğumu görmüş olmalıydı.

“Neden gidip yatmıyorsun?” dedi babam.

“Tamam,” dedim. “Peki.”

Hareket etme kararını bilinçli bir şekilde vermeden önce ayağa kalkıp mutfaktan çıktım, odama gittim ve gün boyunca rüyasız bir uykuyla her şeyden kaçtım.

Pazartesi günü Livvie'nin, eve döndüğünü haber veren mesajını aldığımda günün son iki dersine girmeyi aklımdan ucundan bile geçirmedi. İnsanın içine işleyen yağmura rağmen edebiyat dersinin zili çalarken yolu yarılarmıştım bile.

Kapıya Luke çıktı. Arkasında, merdiven tırabzanlarında "Eve Hoş Geldin Olivia!" ve onun altında "Seni Seviyoruz!" yazılı afişler vardı. İkizlerin elişini tanımamak mümkün değildi: Hoş geldin'in Ş'sini S'yle yazmışlardı.

"Aa, senin okulda olman gerekmiyor muydu?" Gerçi bir kaçak olarak bu konuyu açmamalıydım.

"Dersler iptal! Tatil oldu! Livvie eve döndü!" Ellerimi tutup beni etrafında çevirdikten sonra kahkahalarla eve girdik. Etrafımdaki her şey farklı geliyordu ve bu sırf afişler ile mutfaktan gelen ağız sulandırıcı kokular yüzünden değildi. Antredeki eski duvar kâğıdı, salondaki pırıl pırıl avize... sanki evin kendisi bile Olivia'nın eve dönüşünü kutluyordu.

Luke'un peşinden mutfağa girdiğimde Livvie'yi görme-

yi umuyordum. Onun yerine masada oturan Bay Greco'yla karşılaştım. Babası karşısında oturmuştu, annesi ocağın başında yemek yapıyordu. Bay Greco'nun anne babasıyla bin kez filan karşılaşmıştım. Florida'da oturuyorlardı ama sık sık New Jersey'e geliyorlardı.

Bay Greco'nun babası, Bay Greco'nun yaşlı versiyonu gibi görünüyordu ve Olivia yaşlandığında, Bay Greco'nun annesi gibi görüneceğini düşünüyordum. Yeşil gözleri ay-nıydı ve Bayan Greco saçlarını Olivia'nın doğal sarısına yakın bir tona boyuyordu. Yetmiş beş yaşında bir kadında bu kadar açık sarı saç görmek bana hep biraz garip gel-mişti ama herhalde hoş görüldüğünü düşünüyordu.

Büyük Bayan Greco ocağın başından uzaklaşıp bana sarıldı. "Zoe, tatlım, sırlıslık olmuştun." Haklıydı. Şemsiyesiz, ceketsiz çıkıp yürümüştüm. Ahşap kaşığı salladı. "Ve çok zayıfsın. İkiniz de çok zayıfsınız."

"Mary," diye azarladı kocası, "tabii ki zayıf. Kemote-rapi gördü. Biraz rahat bırak kızı. Zavallıcık yemek bile yiyemiyor." Oturduğu yere gidip elini sıktım. Derisi kâğıt gibi pürüzsüzdü. Karısından yaşlı olduğuna emindim fa-kat bu, saçını boyamadığı için de olabilirdi.

Bayan Greco kocasına döndü. "Ne kemoterapisi? Zoe kemoterapi görmedi ki?"

Adam sabırsızca elini masaya vurdu. "Zoe'nin kemo-terapi görmediğini ben de biliyorum. *Olivia'dan* bahsediyorum."

"Bebegimin kemoterapi gördüğünü bilmiyorum mu sanıyorsun?" İç geçirdi. Tüm bu karmaşaya rağmen Gre-co'larla yapılabilecek görece lineer ve akli başında bir konuşmaydı bu. Livvie bunu İtalyanlıklarına bağlıyordu

fakat her geldiklerinde aynı anda on sohbet birden döner ve konuşanların çoğu birkaç tanesini aynı anda yürütüyor olurdu. Bu sefer Bayan Greco elindeki kaşıkla oğluna dönmüştü. “Onu hastaneden kundakta getirdiğin gün hâlâ dün gibi gözümün önünde.” Bir anda gözleri doldu. “Gel bir de şimdi gör.” Ağlamaya başladı. “Neden yapıyorlar bunu? Neden daha fazla kemoterapi görmesi gereksin ki? Niye ona işkence ediyorlar?” Bay Greco kalkıp annesinin yanına gitti, elini omzuna attı. “Yapma anne. Gel, yapma.”

Karısı ağlamaya başladığı anda büyük Bay Greco da ağlamaya başlamıştı. Nereye bakacağımı ya da ne diyeceğimi bilemediğimden sessizce mutfak zeminine gözlerimi diktim.

Olivia’nın annesi salondan mutfığa girdi. “Zoe! Olivia senin geldiğini söyledi ama ona okulda olduğunu söyledim.”

“Ha, evet. Erken çıktım.”

“Eh, iyi olmuş,” dedi Bayan Greco. Şüpheli bir sesle konuşuyor gibiydi. “Livvie seni görecektir diye çok heyecanlandı ama çok uzatmamamız lazım. Yorulmasını istemiyorum. Kendini iyi hissediyor musun? Nezle filan değilsin değil mi?”

“Evet,” dedim çabucak. “Yani hayır, nezle değilim ve evet kendimi iyi hissediyorum.”

“Güzel.” Derin bir nefes aldı ve gerçek bir gülümsemeyle bana baktı. “Eve dönmesi harika değil mi?”

“Evet. Gerçekten harika.”

“Ön banyoda temizlen, olur mu? Dr. Maxwell ziyaretçilerin misafir banyosunu kullanmasını önerdi.”

“Tabii,” dedim. Livvie’nin ateşlenmesinden sonra *zi-yaretçi* kelimesine bakışım değişmişti ve kendi evimdeki mikroplar Livvie’ninkilerden farklı olduğu sürece zi-yaretçi kalacağımı anlamıştım.

Ön koridordaki banyoya yollandım. Bu, hakikaten de misafir banyosuydu; Livvie’nin evine geldiğim onca sene boyunca bir kere bile burayı kullandığımı hatırlamıyordum. Musluklar altın rengiydi, keten havlulara uçuk mavile G harfi işlenmişti ve deniz kabuğu şekilli sabunların durduğu bir kâse vardı. Buraya en son girdiğimde bahardı ve Livvie’yle, anne babasının verdiği akşam yemekli eğlence için içerisinde hazır olup olmadığına bakmaya gelmiştik.

Deniz kabuğu sabunlar gitmiş, yerine birinin içinde antibakteriyel sabun, ötekinde Pürel olan iki plastik sabunluk gelmişti. İşlemeli havlular da gitmişti. Lavabonun yanındaki rafta kâğıt havlular vardı. Ellerimi yıkayıp dikkatle kuruladım, sonra Pürel’ledim.

Livvie’nin odasındaki lamba yanıyordu, hafifçe kapıyı araladım. Çalışma masasında tişörtü ve kot pantolonuyla oturmuş etrafını inceliyordu.

Şimdiye dek gördüğüm en muhteşem manzaraydı. “Selam,” dedim.

Kafasını kaldırdı. “Selam,” dedi.

Bu anı çok uzun süredir bekliyordum fakat şu anda ne söylemem ya da yapmam gerektiğini bilemiyordum. Yatağına kadar gidip kenarına oturdum. “Büyükkannenle büyükbabanı gördüm.”

“Büyükkannem bana sarılıp duruyor ve sürekli ağlıyor,” dedi Livvie. “Sinirime dokunmaya başladı.”

“İnsanın keyfini kaçıracağına eminim.”

Livvie hafifçe gülümsedi. Etrafına bakmaya devam ediyordu. Saçım nemliydi, onun konuşmasını beklerken avcuma alıp ovaladım.

“Ne var biliyor musun...” Biraz duraksadıktan sonra devam etti. “Son kez buradayken hasta olmadığımı düşünüyordum. Yani, hastaydım da,” diye düzeltti çabucak, “hasta olduğumu bilmiyordum. Grip oldum filan sanmıştım.” Bana baktı. “Ne acayip, değil mi?”

“Öyle.”

“Zoe?” Kafasını eğmişti ve uçuk yeşil halıyı boylu boyunca kesen daha koyu yeşil desenlerin üstüne sürttüğü ayak parmağını takip ediyor gibiydi.

“Efendim?”

Takip ettiği helezonik şeklin sonuna ulaşana kadar bekledi. “Bak.” Sonra bakışlarını yerden kaldırmadan bir elini kafasına götürüp saçlarının arasından geçirdi.

Saçlarım uzunken benim de saçlarım dökülürdü. Saçlarımı tarardım ve fırçada bir sürü tel kalırdı ya da kazığımı çıkardığımda üstüne beş on tane uzun siyah saç takılmış olurdu.

Fakat şu an şahit olduğum şey bambaşkaydı. Olivia’nın avcunda, şimdiye kadar birisinin kafası haricinde hiç görmediğim kadar çok saç vardı. NYBT’den atıldıktan sonra saçımı kestirdiğim zamanı düşündüm; yere dökülen onca saçtan sonra kafamda hiç kalmamış gibi gelmişti.

Bu da onun gibiydi.

Sanki Livvie bana kapamam gereken açık bir yarasını göstermiş gibi paniğe kapıldım. Birbirimize baktık. Gözlerinde yaşlar vardı.

Başka ne diyeceğimi bilemediğim için, “Her şey düzelecek,” dedim.

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz geri almak istemiştim.

“Ne düzelecek? Kellik mi? Tabii, kesin düzelir.” Olivia’nın sesi şimdiye kadar hiç duymadığım kadar kötücül bir tona sahipti.

“Ah, Livs.” Yataktan kalkıp dizlerimin üstünde sandalyesine kadar gittim ve kollarımı beline dolayıp sıkıca sarıldım.

“Birkaç hafta sonra dökülmeye başlayacağını söylemişlerdi ama onlara inanmamıştım.” Sesi ağlamaktan hırıltılı çıkıyordu. “Sandım ki... yani gerçekten sandım ki...” Artık konuşamayacak kadar çok ağlıyordu ve birkaç dakikalığına odadaki tek ses buydu. Ben de ağlamaya başlamıştım, gözyaşlarım yüzümden Olivia’nın tişörtüne akıyordu. “Çok utanıyorum,” dedi hıçkırarak.

“Ne? Neyden utanıyorsun?”

“Sandım ki...” Derin bir nefes aldı. “Benim saçıma olmaz,’ dedim. ‘Saçım dökülemeyecek kadar güzel,’ dedim.” Son kelimedede Olivia, bir insanın çıkardığına hiç şahit olmadığım bir ses çıkardı. Uluma gibiydi.

“Utanma,” diye fısıldadım daha da sıkı sarılarak. “Lütfen utanma. Saçın güzel zaten. Çok güzel. Tekrar uzayacak ve şimdiki kadar güzel olacak.” Ne diyeceğimi bilmiyordum ama konuşmaya devam ediyordum.

“Neden başıma böyle bir şey geldi Zoe?” diye fısıldadı boğuk bir sesle. “Çok büyük haksızlık.”

Göğsümden yükselen hıçkırığı hissediyordum ve tek istediğim çıkarıp kurtulmak, Olivia kadar yüksek sesle in-

lemekti. Zorla yutkunup aşağı ittim, ta dibe yolladım çünkü çıkarsa bir daha asla duramamaktan korkuyordum.

“Çok büyük haksızlık Livs,” dedim ben de fısıldayarak. “Bu yüzden her şeyden nefret ediyorum.”

“Sen ben hasta değilken de her şeyden nefret ediyordun; hiç karşı çıkma.”

Sonra bir anda kahkaha atmaya başladı. Yavaş yavaş artan, kıkırtıyla başlayıp içten bir kahkahaya dönen bir şey değildi. Bir anda kahkahalara boğulmuştu. Biraz histerikti ama kahkaha olduğu su götürmez bir gerçektir. “Neden güldüğümü bilmiyorum,” dedi nefes almaya çalışırken. “Belki de kemoterapi beynimi yakmıştır.” Bu ihtimal ona komik gelmiş olmalıydı ki tekrar gülmeye başladı.

“Çok boktan bir olay,” dedim ve ben de gülmeye başladım.

“Ne, kanser olmam mı yoksa hakkında gülmem mi?” Elinin tersiyle yanaklarını sildi. “Zoe, ne yapacağım ben?” diye sorduğu sırada tekrar ağlamaya başlamıştı.

Kapüşonlumu yağmurdan nemliydi ama yine de yanaklarını silmek için kullandım. “Örsek nasıl olur? Geçen annenin yaptığı gibi uzun bir örgü yapabilirim.”

“Olur.” Burnunu çekti. “Evet. Hadi deneyelim.” Gözleri yaşlardan ıslık ıslık ama sesi rahatlamış gibiydi.

“Fırça bulayım,” deyip ayağa fırladım. Livvie beni makyaj çantasına yönlendirdi ve bir saniye sonra sandalyesinin arkasına geçmiş, fırça elimde, saç tokası bileğimde duruyordum.

Ama iş resmen kedileri gütmek gibiydi. Fırçayı saçına her daldırdığımda doluyordu ve çöpe gidip bir avuç dolusu

saçı attıktan sonra tekrar deniyordum ki süreç o noktada baştan başlıyordu. Üç fırçalamadan sonra Olivia fırçayı elimden kaptı.

“Boş ver,” diye çıkıştı. “Çok aptalca bir fikirdi.”

“Aptalca değildi,” dedim güven vermeye çalışarak. “Denemeye değerdi gayet.”

Oturduğu yerden dolabındaki aynayı göremiyordu, o yüzden kalkıp dolabına gitti. “Umursamamam lazım aslında, değil mi? Yani ne de olsa altı üstü saç.”

Yatak ucu lambasının loş ışığında Livvie’nin güzelim saçları sanki kendilerinden ışıklıymış gibi pırıldıyordu. Yansımasına arkasını dönüp bana baktı. “Hadi,” dedi. Yatak odasının kapısına gidiyordu.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

Sesi sadece azıcık titredi. “Kökünden kazıyacağız.”

Koridorda yanından geçtiğimiz Bayan Greco ne yapmaya niyetlendiğimizi öğrenince kuaföre gitmemizi istedi fakat Livvie kesinlikle böyle bir şey yapmayacağını söyledi ve annesine kuaförde kim bilir kaç kişinin olduğunu hatırlattı. Sonunda Bayan Greco, Livvie yanlışlıkla kesildiği takdirde enfeksiyon kapabileceği kullan at jiletlerden değil de Livvie'nin babasının elektrikli tıraş makinesini kullanırsak yapabileceğimizi söyledi. Bizi baş başa bırakacağını da söylemişti fakat banyo kapısının önünde oyalandığını duyabiliyorduk. Livvie, "Anne git artık!" diye bağırana kadar orada kaldı ve sonunda, "Tamam," deyip merdivenlerden indi.

Bu konuşma benimle annem arasında geçseydi sıradan sayılabilirdi fakat Livvie'nin, annesine böyle çıkışması bir ilkti. Yorum yapmadım, sadece Bay Greco'nun söylediği gibi alkollü pamukla tıraş makinesini sildim.

Livvie'nin banyosu çok güzeldi. Teknik olarak onun sayılmazdı; koridorun sonundaydı ve yanında bir başka yatak odası vardı ama orası misafir odası olduğundan bu

banyoyu tek kullanan oydu. Çok küçük bir yerdi; lavabo, küvet ve klozet ancak sığıyordu fakat vitraylı bir pencere, lavabonun üstünde devasa bir antika ayna ve eski musluklar vardı. Dördüncü sınıfta Livvie'yle izin almadan bacaklarımızı burada tıraş etmiştik ve Livvie'nin makyaj yapılmasına izin verilmeden önce onunla buraya gelip deneyler yapar, suratımızı NYBT'deki kızlardan ödünç aldığımız rujlar, rimeller ve farlara bular, sonra da annesi yemeğe çağırdığında delicesine silmeye uğraşırdık.

Işın garip tarafı, bu da tıpkı ilkokuldaki o çılgın ikinci vakitleri gibi hissettiriyordu. Başta ne yapacağımızı bilemedik. Saçını tıraş etmeye çalıştık fakat imkânsızdı; çok uzundu, makine başlığı saçla dolduğu için boğuluyor ve can acıtana kadar telleri çekiyordu. Üçüncü ya da dördüncü denemede hâlâ tek seferde iki üç telden fazlasını kesemeyerek başarısızlığa uğradığımda Livvie kıkırdamaya başladı.

"Bu işi gerçekten beceremiyorsun, farkında mısın?"

"Ah kusura bakma, senin kafa tıraş etme doktoran olduğunu unutmuşum." Gülerek ağır siyah makineyi ona uzattım. "Al. Sen dene."

"Kafamın *tepesini* göremiyorum ki," dedi makineyi iterek. "Ya... yine dene sen." Ama mümkün değildi. Nihayet Bayan Greco'dan makas istedim ve Livvie'yle birlikte kesmeye başladık. El alışınca metalin uzun ve narin tellerdeki kırt kırt sesi tatmin edici bir his vermiyordu.

"Aslında düşünürsen, sadece ölü hücreler," dedim. Biz kestikçe Livvie'nin gözleri de büyüyormuş gibi görünüyordu; bana da aynısı olmuştu. Kulakları minik ve narindi ki bunu daha önce hiç fark etmemiştim.

“Öyle,” dedi Olivia. Tişörtünün üstüne bir havlu atmıştı. Her yerde saçlar vardı... tezgâhta, lavaboda, yerde boylu boyunca. Kapüşonlunun üstü uzun sarı tellerle kaplanmıştı.

Saç olmayan tek yer Olivia’nın kafasıydı.

“Böyle de bırakabiliriz,” diye önerdim. Diken diken, biraz yamuk yumuk bir saç tabakası kaplıyordu kafatasını. “Yani düzeltirim tabii.”

Olivia yansımasına baktı. İlk başta önerimi değerlendirdiğini sandım fakat gözlerine baktığını ve kafasını görmediğini anladım. “Hayır,” dedi tezgâha bakıp saçların altında babasının tıraş makinesini ararken. “Hepsinin gitmesi lazım.”

Yirmi dakika sonra bitirmiştik. Olivia’nın kafatası pırıl pırıl ve pürüzsüzdü; alnı, suratı nerede bitiyor kafatası nerede başlıyor belli olmadan yukarı kadar çıkıyordu. Eskiden saç çizgisinin olduğu yerin hemen üstünde ince bir mavi damar vardı. Gözleri, saçının kısa halindeki kadar büyük görünüyordu ama genel olarak ufak tefek ve kırılğan duruyordu. Aynadan göz göze geldik.

“Evet,” dedi. “Kel halim de böyleymiş.” Sesi biraz titrer gibi oldu ama çatlamadı.

Makası kendi saçımın bir tutamına doğru kaldırdım. “Bence sana katılmalıyım. Kel kardeşler.”

Ama Livvie elini hızla kaldırdı. “Sakın!” dedi.

“Umurumda değil,” dedim güvence verircesine ve kendime umursayıp umursamadığımı düşünme izni tanımadan. Nasıl umursayabilirdim ki? “Saçımızı beraber uzatırız.”

Makası elimden aldı. “Sadece saç zaten.” Aynada kendisine bakıp uzun uzun inceledi. “Dr. Maxwell, maske

takarsam haftaya okula gidebileceğimi söyledi.” Bir an duraksadı. “Hem kel hem maskeli. Aa bak! Kanserli kız geçiyor.” Gözleri yine doldu ama sertçe başını sallayıp derin bir nefes aldı. “Cart pembe bir peruk alacağım.”

“Çok iyi fikir!” dedim hemen. “Şimdiden bayıldım.”

Livvie saçlı banyoya tartar gibi baktı. “Fena batırdık.”

“Sen git uzan,” dedim. “Ben temizlerim.”

Olivia bir an karşı çıkacak gibi oldu ama sonra, “Tamam,” dedi. “Yorulmuşum biraz.”

“Gideyim ister misin?” diye sordum çabucak. “Temizledikten sonra gidebilirim, sen de uyursun.”

Başını iki yana salladı. “Lütfen kal. Uyuyakalırsam uyandırırısın, olur mu?”

“Olur,” diye söz verdim.

Saçlar ayaklanıp yürüyorlardı herhalde çünkü süpürge ve ıslak kâğıt havlularla ne kadar temizlersem temizleyeyim, sanki ne zaman sırtımı dönssem bir tel bir düzine ayrı tele bölünüyormuş gibi ortalık hâlâ saçtı. Sonunda Bayan Greco banyoya geldi. Her yerde Olivia’nın saçını görünce dudaklarını incecik bir çizgi kalana kadar sıkı ama ne tek kelime etti ne de ağladı. Sonra ortadan kayboldu ve bir dakika sonra elektrikli süpürgeyle çıkageldi.

“Olivia nasıl?”

“Bilmiyorum,” dedim.

Bayan Greco elini omzuma koydu. “Yanında olduğuna seviniyorum.”

Hüngür hüngür ağlamaya başlamaktan korktum. Ama yutkundum. “Teşekkürler,” dedim. “Ben de o yanımda diye seviniyorum.”

“Hepimiz öyleyiz,” dedi annesi. “Her gün Tanrı’ya şükrediyorum.”

Buna nasıl karşılık verebileceğimi bilmiyordum. Olivia’yı hasta eden Tanrı’yken, ona Olivia için nasıl şükredilebilirdi ki? Dinle ilgili derdim de buydu. Akıl mantık ermiyordu.

Olivia’nın odasına gittiğimde yatağına kıvrılmış, uykuya dalmıştı. Bana onu uyandırmamı söylemiş olsa da uyandırmaya kıyamadım. Çalışma masasına gittim. Üstüne banyodan kurtardığım kalın bir tutam saçını koydum.

Oda loştu ama elimdeki saç ne kadar ılık varsa hepsini toplayıp onu adeta canlıymış gibi gösteren bir yoğunlukla ve tıpkı Olivia’nın kafasındayken olduğu gibi parlıyordu. Sonra Olivia’ya baktım; pırıl pırıl başı battaniyenin altındaki bedeninin görünen tek kısmıydı.

Ona ne söyleyebileceğimi bilseydim keşke. Belki bilsem onu uyandırırırdım. Ama aklıma gelen tek şey şuydu: Önemli değil. Ve bunun doğru olduğunu bilmeme rağmen olmadığını da biliyordum.

Masadaki kalemlikten bir kalem kapıp en üst çekmececi kâğıt çıkardım.

Hatıra kutusu için. Uyandığında beni ara. Seviyorum seni.

muck, Ben

Notu saçın yanına koydum. Sonra sessizce odadan çıkıp aşağı indim ve kimseye veda etmeden evden çıktım.

“Cumartesi arabanızı yıkatmayı unutmayın! Tüm gelirler lösemiyle savaşmaya katkı sağlayacak! Yiyecek kermesi ve araba yıkama etkinliğini unutmayın!”

Binanın girişinde bir üniformalı ponpon kız ordusu vardı ve hepsi de açık pembe broşürler dağıtıyordu. Stacy en alt basamakta durmuştu, geldiğimi görünce neşeyle çığlık attı, aşağı atladı ve bana sarıldı. Sonra geriye bir adım atıp elime broşür tutuşturdu.

“Bir hayat kurtar: Arabanı yıkat,” diye sesli okudum. Kafamı kaldırıp ona baktım. “Bu kadar basit olduğunu tahmin edemiyor insan.”

“Ne?” diye sordu. Sonra güldü. “Ha, anladım. Eh işte, ne diyelim... insanları heyecanlandırırsın filan diye yani.” Gözlerini kırpınca simli mavi farı güneş ışığının altında pırıldadı.

“Yo, haklısın.” Kafamı salladım. “Kusura bakma, bazen cadalozluğum tutuyor.”

Ciddi ciddi şaşırmıştı. “Hiç de öyle bir şey olmuyor.” Bana tekrar sarıldı. “Kermes için bir şeyler pişirmeyi

unutma! Ve cuma günkü tezahürat dansımızı görene kadar bekle.” Geri adım atıp tek bacağını yukarı kadar kaldırdı, sonra ellerini sert bir hareketle kalçasına koydu. “*Oliviaoley!*”

Stacy’nin keskin hareketlerinde güzel –hatta balesi– bir şeyler vardı. “Çok iyiydi,” dedim. “Gerçekten iyi bir amigosun.” Ciddiydim. Hayatımda galiba ilk defa Stacy Shaw’la biraz bile iğnelemeden konuşuyordum.

Stacy utangaçça omuz silkti. “Biliyorum. Gitmem lazım.” Broşürleri bana doğru salladı. “Elimde bunlarla eve d nemem ya!” Sonra kalabalığa döndü. “Bir hayat kurtarın! Arabanızı yıkatın!” diye bağırdı.

Böyle şeylere inansaydım cuma günü ponpon takımının Olivia için düzenlediği tezahürat dansı ile yirmi dakika sonra aldığım mesaj arasında bir bağ kurabilirdim. İsmi haykırmaları ve bacaklarını havalara kaldırma- ları ve ponponlarını sallamaları matematik dersinin ortasında ekranıma düşen mucizevi    kelimeye yol açmış olabilir miydi?

KAN DEğERLERİM NORMAL!

Anında Bay Schumacher’den tuvalete gitmek için izin istedim.

“Livvie, inanamıyorum!” dedim kızlar tuvaletinin güvenli kollarına kavuşur kavuşmaz. Giderek güçlendiğini, değerlerinin düzeldiğini biliyordum ama normal, müthiş bir şeydi. Yani normale...

“Yarın hava sıcak olursa araba yıkama etkinliğine katılabilir mişim, Dr. Maxwell  yle söyledi.”

Çığlık atıp karolu duvara vurdum. “ zg rs n!”

“Çok mu saçma?” Bir anda utanmıştı. “Belki de gitmek istemem saçma. Yani aptal bir etkinlik sonuçta, değil mi?”

“Livs, tabii ki değil. Senin adına düzenleniyor. Gideceksin herhalde.”

“Ben hastanedeyken Stacy’nin annesinin birkaç akşam annemle babama yemek gönderdiğini biliyor muydun?” diye sordu.

“Öyle mi? Vay be... çok düşünceli bir davranış.” Utanç vericiydi ama aklına ilk şu geldi: Benim *annem Greco’lara yemek göndermeyi hiç düşündü mü?*

Livvie başka konuya atlamıştı bile. “Annem cumartesi sabahına benim için peruk randevusu almış. En azından etkinlikteki küçük çocuklar beni görünce çılgık çılgığa kaçmayacak.”

“Kimse senden çılgık çılgığa kaçmayacak, Livs. Kelken bile güzelsin.”

“Eh, sen bir de o pembe peruğu taktığımda ne kadar güzel görüneceğimi düşün o zaman!”

Sesinden bile hastaneden çıktığı için ne kadar mutlu olduğu anlaşıyordu. Daha fazla kemoterapi görmek için neden geri dönmek zorundaydı ki sanki? O kadar korkunç bir durumdu ki ağlayabilirdim. Ama sonra babamın, kötü şeyler beklemenin Olivia’ya yardımcı olmadığına dair söyledikleri geldi aklına. Olivia cumartesi öğleden sonrakı etkinliğe gideceği için sevinirken ben yakında tekrar hastaneye gideceğini düşünüp üzüliyordum.

Anti-arkadaş göbek adımdı resmen.

“Livs, pembe perukla çok güzel görüneceksin,” dedim ve güldüğünde –yani şaka yapmamış olmama rağmen

gerçekten güldüğünde– babama alenen ortada olan şeyi gözüme soktuğu için minnettardım.

Livvie Takımı'nın iyi yönleri görmesi gerekiyordu.

Livvie ile annesi peruk almak için Manhattan'a gittikleri sırada ben de bale dersi için Newark'a gidiyordum. Resital için birkaç adım bulmuştum; üstüne düşünmek şaşırtıcı şekilde eğlenceliydi. Tahmin ettiğimden zordu, yapbozun parçalarını bir araya getirmek gibi değil de ortada olmayan bir yapbozu yoktan var etmeye benziyordu. O yüzden ortaya çıkardıklarımı kızlara göstermek için heyecanlıydım ve koreografimin üzerine ekleyebilecekleri fikirleri olup olmadığını görmek istiyordum.

Fakat dersi dört gözle beklememe rağmen gittiğimde hiçbir şey planladığım gibi yürümemişti. Odaklanmalarını sağlamak zordu, dolayısıyla sabrımı zorlamaya başlamışlardı. Sinirlenmek istemediğim için ortalıkta saçma sapan hareketler yapmalarını engelleyecek iğneli laflar ettim. Bir ara bale hareketi için sırasını bekleyen Aaliyah perende atmaya başlayınca nihayet tepem attı. “Galiba *bazıları* takla atmak ile bale arasındaki farkı bilmiyor.” Söyledikten hemen sonra gülmüştüm fakat rahatsız olduğumu anlamıştı.

En azından perende atmayı bırakmıştı.

Perendeler durmuş olsa da derste ilerleme kaydedemiyorduk. Kimse yeni adımlar bulmak konusunda heyecanlanmamıştı ve herkes orasıyla burasıyla uğraşıyordu. Sanki hazırlarken ne kadar zaman harcadığımı anlayabiliyor ve hepsinin boşa gittiğini suratıma çarpmak istiyorlardı. NYBT'deki öğrencilerin ne kadar itaatkar olduğunu düşündüm; derste taşkınlık yapmak yerine Man-

hattan sokaklarında cırılçıplak koşmayı tercih ederdik.

Ben onların dersi başlamasına içerledikçe gerildim, ben gerildikçe onlar daha fena saldıılar. Resital tarihi gelip çattığında sahnede yirmi dakika boyunca sabit durma performansı sergileyeceklerdi muhtemelen.

Neyse ki kızlara bağıra çağıra, balerinlerin yüzyıllardır mükemmelleştirmek için kıçlarını yırttığı hareketleri öğrenmeyi hak etmediklerini söyleyemeden zil çaldı. Herkes toplanmaya başladığı sırada müziği kapamak için odanın öteki ucuna doğru yürüdüm ve sırtımı sınıfa döndüğüm anda gözlerimi devirdim.

Tam durdurma düğmesine basmıştım ki birisi kollarını belime sardı. O kadar şaşırdım ki ufak bir çılgılık attım ve başımı eğince Imani'nin kafasının tepesini gördüm. Tüm bedenini benimkine sarmıştı; hatta ayaklarını bacaklarıma dolamıştı.

"Teşekkürler, Zoe," dedi. "Çok eğlenceliydi."

Şaşıırarak ben de ona sarıldım, gerginliğim yok oluyordu. "Ciddi misin?"

Kafasını kaldırıp bana bakabilmek için boynunu geriye eğdi; kafası karışmıştı. Sonra bir anda suratına devasa bir gülümseme yerleşti. "Anladım," dedi. "Şaka yaptın." Kakhaha attı. "Sen komik olansın," dedi açıklarcasına.

Bu sefer kafası karışan bendim, üstelik sırf *Ciddi misin?* sözüm içten olduğu için değil. "Nasıl yani?" diye sordum onu bedenimden sökercesine ayırıp yüz yüze gelmek için diz çökerek.

"Olivia'yla diyorum." Gülümseyip omuz silkti. "Sen komik olansın."

"O zaman Olivia ne?" diye sordum. Imani'nin kabur-

galarını dürtüp şakasına kaşlarını çatıp sesimi kalınlaştırdım: “Ciddi olan mı?”

“Pek öyle değil,” dedi Imani. Bir şey daha söyleyip söylememe konusunda çekinceleri olduğunu hissedebiliyordum ama bir kere daha çabucak sarılıp arkadaşlarının yanına koşarak gitmeyi tercih etti.

Dersten sonra tuvalette yüzümü yıkarken Imani’nin dediklerini düşünüyordum. Ya da demediklerini. Komik olan bensem, Olivia neydi?

Kendi sorumu cevaplamam saniyenin binde biri kadar sürdü: İyi olan. O iyi olandı, ben de komik olan. Yani bu da, Olivia’nın iyi olan, benimse cadaloz olduğumu söylemenin farklı bir yoluydu.

Tanrım, derdim neydi benim? Bacak kadar çocuklar bile iyi biri olmadığımı biliyordu. İnsanlara daha nazik davranmalıyım. Aynada kendime baktım. “İnsanlara daha nazik davranacağıma söz veriyorum.”

Bir saniye sonra tuvaletin kapısı açıldı ve içeriye Stacy Shaw girdi.

“Ciddi misin?” dedim evrene. “Ciddi ciddi beni şu anda *bununla* mı test ediyorsun?”

“Se-laam,” dedi Stacy kocaman gülümseyerek. “Telefonda filan mısınız?”

“Hayır, sadece kendi kendime konuşuyorum.”

“Ya,” dedi Stacy. “İyi yapıyorsun. Ben de hep yaparım.” Aynada kendine bakarken saçlarını kabarttı. “Öğleden sonra araba yıkama olayına geliyorsun değil mi?”

“Tabii ki. Yani arabam filan yok da annemle babamın var.”

“Ah, iyi,” dedi Stacy. Çantasını açıp büyük bir makyaj çantası çıkardı ve içinden dudak kalemini seçti. “Kan bağışısı da yapabilirsin. On yedini geçtiysen.”

Başımı iki yana salladım. “Henüz değil.”

“Sorun değil.” Dikkatle dudaklarının dış hattını takip ediyordu. “Herkesin gelip Olivia’ya destek göstermesini filan istiyorum, o kadar.”

Ne kadar sinir bozucu biri olursa olsun yaptığı onca şeye müteşekkir olmamak mümkün değildi. Yani ne de olsa etkinliklere insanlar gelsin diye dişini tırnağına takan *ben* değildim.

“Şimdi okula mı gidiyorsun?” diye sordum, dudaklarına parlatıcı sürüşünden gözlerimi alamıyordum. “Yani ortalığı ayarlamak için filan.”

“Ee, henüz değil.” Fazla ruj peçeteye bastırarak aldı. “Bugün deplasman maçımız var.”

“Bugün amigoluk mu yapacaksın? Sonra da etkinliğe mi gideceksin?”

“Mmm, evet,” dedi Stacy. Bana bakıp gülümsedi. “Seninle sonra görüşüyoruz o zaman?”

“Evet,” dedim. “Görüşürüz.”

“Yani Stacy’ye saygı duydum resmen,” dedim Livvie’ye. Babasının arabasında oturmuş, araba yıkama etkinliğine gidiyorduk. Kucağımda annemin kermes için pişirmeme yardım ettiği bir kutu brownie vardı. Arabayı Olivia’nın babası sürüyordu; annesi yan koltuktaydı. Radyoda kısık sesle caz çalıyordu. “Çok garip.”

Livvie başını salladı. “Seni çok iyi anlıyorum. Ama bana garip marip deme. Tüm sabah peruk alışverişindeydim.”

“Harika durmuş, Livvie!” dedim tekrar, güvence vermeye çalışarak. “Çok ciddiym. Çok iyi bir seçim yapmışsın.”

Elini kafasına götürdü. “Gerçekten mi? Biraz... ne bileyim, yapay duruyor.”

Sıradışı bir peruk alma planlarına rağmen Livvie tıpkı gerçek saçı gibi görünen, biraz daha kısa ve perukçunun, saçının daha doğal durmasını sağlayacağını söylediği kâkülleri olan bir peruk satın almıştı. Daha doğal duruyordu gerçekten. Yani görece. Çok yakından bakmadığınız sürece farkı anlayamazdınız ancak Livvie’nin gerçek saçları o kadar eşsiz bir renkti ki onunla karşılaştırdığınız peruk *eh* kalıyordu. Eh, dünyadaki en güzel sarı saçlara sahip olması hakkında yapabileceği hiçbir şey yoktu.

“Yapay görünmüyor,” dedim temin edercesine. “Aslına bakarsan, *gerçek* saçın muhtemelen peruktan daha yapay görünüyordu. Muhtemelen herkes o rengi elde edebilmek için boyattığını düşünüyordu.”

“Eh, bu şimdiye kadar duyduğum en garip iltifattı,” dedi ama gülümsüyordu.

Babası Westerly Sokağı’na saptı. Araba yıkama etkinliği yirmi dakika önce başlamış olmasına rağmen okulun otoparkına girmek için bir sürü araç sıra yapmıştı. Yolun yanındaki çitte yaklaşık on beş metrelik bir afiş vardı.

YIYECEK KERMESİ, KAN BAĞIŞI VE ARABA YIKAMA!

ARABANI YIKAT, BİR HAYAT KURTAR.

OLIVIA GRECO’YU DESTEKLE!

Olivia aşağı kaykıldı. “Bu çok garip.”

Haklıydı. Gerçekten garipti. Yanaşıırken tüm ponpon

kızların üniformalarıyla araba yıkadığını gördük. Futbol takımı da araba yıkıyordu ama üstlerinde her zamanki giysileri vardı. Otoparkın öte ucuna bir kan bağış aracı park etmişti ve birkaç kişi kan bağışlamak için sırada bekliyordu.

“Baksana, tatlım!” dedi annesi ön koltuktan. “Herkes seni seviyor. Jake tüm takımın etkinliği iple çektiğini söylemişti.”

“Futbol takımı seni seviyor,” diye fısıldadım.

“Tam bir hopyayım,” diye fısıldadı.

Otoparka girdik. “Çıkıp biraz yürümek ister misin?” diye sordum. “Ne de olsa onur konuğusun.”

“Bilmiyorum ki,” dedi. “Çok garip. İnsem garip. İnmesem garip.” Gergince ellerini ovdu.

Dönüp ona baktım. “Liv, insanlar seni gerçekten görmek istiyor. İnan bana. Stacy ve Emma’yla dalga geçip duruyorum ve zihinsel özürlü olduklarına inancım tam ama seni gerçekten umursuyorlar.” Güldü. “Yapma! Ben ciddiylim. Bak, kendi küçük dünyamızda ikimizden başka kimse olmadığını söyleyip dalga geçiyoruz fakat herkes sürekli seni soruyor. Ciddiyim. Bethany, Lashanna, Mia, sonracığıma... futbol takımındaki diğer tüm kızlar işte. Ve sınıftakiler. Hastaneye geldiğimde herkes seni sordu diyordum ya hep?”

“Evet.” Şüpheliydi.

“Ciddiydim. *Herkes* diyorum. Günde yüz kişiye falan nasıl olduğunu söylüyorum. Yani yorgunsan boş ver. Ama kendini iyi hissediyorsan arabadan inmелisin. İnsanlar seni *gerçekten* seviyor.”

Livvie’nin gözleri doldu ve bir damla yanağına aktı, alnını omzuma dayadı. “Çok şapşalım.”

“Hayır, değilsin,” dedim gülerek.

“Peki.” Yüzünü sildi. “Anne, baba. Ben kaçıyorum. Yani kaçmıyorum, iniyorum.” Elini kapıya attı. Ama inmeden hemen önce annesi onu durdurdu.

“Bekle.” Bayan Greco çantasını karıştırdı. “Bunu ta-karsan aklım sende kalmaz.” Arkasına dönünce elinde tuttuğu beyaz kumaşı gördüm.

“O ne ki?” diye sordu Olivia kafası karışarak.

“Ameliyat maskesi,” dedi annesi. Gergin gergin gülümsedi.

“*Maske* mi takayım yani?” Olivia dehşete kapılmıştı. “Hem de bugün?”

“Adriana,” dedi Bay Greco kısık sesle. “Anlaştık sanı-yordum. Dr. Maxwell, sadece kalabalık bir *iç mekânda* bulunduğu takdirde takması gerektiğini söylemişti.”

Annesi, öğrenci nüfusunun büyük kısmının takıldığı çimenlik alanı gösterdi. “Bu kalabalık sayılmaz mı?”

“İyi de dışarıdalar, anne.”

“Yeter bu kadar,” dedi babası dikiz aynasından Olivia’ya bakarak. Sesini yükseltmemişti fakat Olivia sustu. Ben olsam ben de susardım. Eğer, *Yeter bu kadar*, diyen benim babam olsaydı, *Kime göre?* diyebilirdiniz. Ama bunu Olivia’nın babasına söylemek mümkün değildi.

Maskeyi taktıracağına kesin gözüyle bakıyordum ki tek yaptığı elini Bayan Greco’nun elinin üstüne koymak oldu. “Adriana, bırak gitsin.”

Uzun bir duraksama oldu. Arabanın motorundan çıkan homurtuyu, dışarıda konuşup gülüşen insanların boğuk seslerini duyabiliyordum. Önümüzdeki araba ilerledi fakat Bay Greco kıpırdamadı.

Olivia'nın annesi başıyla belli belirsiz bir onaylama hareketi yaptı. "Tamam," diye fısıldadı. Sonra arkaya döndü. "Gidebilirsin. *Bir saatliğine.*"

"*Bir saat mi?*" Livvie'nin ağzı şok içinde açıldı.

"Olivia." Babasının ses tonu açıklamaya ihtiyaç duymuyordu.

"İyi," dedi Olivia. tam arabadan iniyordu ki durdu ve öne eğildi. "Teşekkürler." Babası bir an yanağını okşadı, sonra önündeki boşluğu işaret etti. "Hadisene artık! Arabamı yıkatmaya çalışıyorum burada."

Arabada klimanın açık olduğunu fark etmemiştim ama öğleden sonra sıcaklığının yapış yapışlığına adım attığım anda yokluğunu hissettim. Yine de ekimin son haftası için sıradışı bu sıcaklığa üzülecek değildim. İklim değişikliği sayesinde Olivia dışarıda durabiliyorrdı.

Araba yıkama alanı otoparkın okula en yakın köşesine kurulmuştu. Çimenlikte insanlar dolanıyor; tişört, kupa ve gözlük satan stantlarda oyalanıyorlardı. Binaya ULUSAL KEMİK İLİĞİ BANKASI. KAYIT YAPTIRIN. BİR HAYAT KURTARABİLİRSİNİZ yazılı bir afiş asmışlardı. Altındaki masada yaşlı bir kadın oturuyordu.

Bay Greco arabayı ilerletirken Olivia'yla çimenlik alanına çıktık. Bir grup birinci ve ikinci sınıf öğrencisinin yanından geçerken aralarından biri ötekilere bir şey fısıldadı. "Olivia!" diye seslendi biri. Olivia'yla birlikte döndük. Kız utangaç utangaç el sallıyordu.

Livvie tereddüt etti. "Ne yapmam gerekiyor?" diye fısıldadı.

Kıza el salladım. "Selam!" dedim. Gülümsememden Olivia da el sallaması gerektiğini anlayıp elini kaldırdı.

“Peki, bu çok acayip,” dedi.

“Bence artık el sallamayı kesebiliriz.”

“Hey, Olivia!” Biraz ötede duran Lashanna ve Mia’ya doğru yürüdük. İkisi de futbolcu formalarını giymişti, tişörtlerinde Lösemi ve Lenfoma Vakfı’nın logosu vardı.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu Lashanna.

“İyi,” dedi Livvie. “Güzel tişörtmüş.”

“Teşekkürler,” dedi Lashanna. Arkasını görebilelim diye döndü, üstünde TEDAVİYE SIRTINIZI DÖNMEYİN yazıyordu.

“Bir bağış kampanyası olmak garip geliyor mu?” diye sordu Mia.

Livvie güldü. “Evet, biraz.”

Jake yanımıza geldi. “Selam, minik kardeşim,” dedi. “Bir işe yara da gelip arabaları yıka.” Üstünde tişört yoktu ve hayli ıslaktı.

“Tamam,” dedi Olivia gülerek. Jake kolunu onun omzuna attı. “Hadi gel, seni çocuklarla tanıştırayım.”

Livvie birkaç adım attıktan sonra bana döndü. “Geliyor musun?”

“Birazdan,” dedim. “Şunları bırakmam lazım.” Browne kutusunu gösterdim.

Livvie ile Jake’in kalabalığın arasında uzaklaşmasını izledim. Yanlarından geçen herkes Olivia’nın kim olduğunu fark edince ona sarılmak istiyordu fakat Jake ağabeyden ziyade koruma görevlisi gibi onları kibarca uzakta tutuyordu. İnsanların Livvie’yi gördükleri için bu kadar heyecanlanması, ona dokunup konuşmak istemeleri Wamasset Lisesi’yle ilgili kendimi iyi hissetmeme ve sürekli bu kadar hakir gördüğüm için saçmaladığımı fark etme-

me sebep olmuştu. Bunlar iyi insanlardı.

Bunlar Olivia'nın insanlarıydı.

Brownie'leri kermesi organize eden kızlara verip bir dolara bir çikolatalı kurabiye satın aldım. Yerken kemik iliği bankasının masasına yürüdüm.

Sean Miller oradaki kadınla konuşuyordu. Yanlarında duran bir deste broşürden birini aldım. *Her yıl binlerce insan kemik iliği nakli için bekliyor. Hayat kurtaracak kişi belki de sizsiniz. Ön sayfadaki fotoğrafta her renkten insan vardı. İçindeki sık sorulan sorular kısmını gözden geçirirken Kemik iliği nakli can acıtır mı?* sorusuna takıldım. Broşüre göre, *kemik iliği uyluk kemiğinin arka kısmından bu amaç için tasarlanmış, ortası boş bir iğneyle çekiliyordu.*

Of. Okumayı bıraktım.

Kadın, Sean'a bir kulak çubuğu verdi. "Yanağının içine sür," dedi. Sean'ın sürdükten sonra uzattığı kulak çubuğunu küçük bir kutuya soktu. "Tamam," dedi. "Kayıt yaptırdığınız için teşekkürler."

"Ne demek," dedi Sean. "Rica ederim."

Bana selam verdikten sonra araba yıkama alanına döndü. Boşalttığı yere geçtim. "Ben de kayıt yaptırmak istiyorum," dedim.

"Tabii." Boyalı duran parlak kıvıll saçları vardı. Belki de peruktu. Kansersiz olup olmadığını merak ettim. "On sekiz yaşından büyük müsün?"

"Ben mi?" Bir an yalan söylemeyi düşündüm. Fakat hastanenin eninde sonunda yaşımın kaç olduğunu bulmaması mümkün görünmüyordu. "Hayır. On yedime basacağım."

“Kardeşi misin?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Aile yine arkadaşlığa üstün gelmişti.

“Maalesef,” dedi. “Hiç hoş bir durum olmadığını biliyorum ama istersen programa bağış yapabilirsin.” Demin bıraktığım broşürü uzattı.

“Teşekkürler,” dedim. Annemle babamın bir çek yazmasıyla Olivia’nın hayatını kurtarabilecek kemik iliği nakli arasında hayli fark vardı.

Kadın bana anlayışla baktı. “Biraz içini rahatlatayım, akraba olmayanların uygun çıkma ihtimali düşük. Arkadaşının kemik iliği nakline mi ihtiyacı var?”

Başımı iki yana salladım. “Kemoterapi görüyor. Çok iyi gidiyor, o yüzden doktorlar ihtiyaç duymayacağını düşünüyorlar.”

“Eh, en azından bu iyi haber. Yine de bağış yapmayı düşün sen.” Destenin üstünden bir broşür daha çekip bana verecekti ki elimdekini gösterdim. Sonra teşekkür edip araba yıkama alanına gittim.

Olivia ağabeyi, Stacy ve Emma’yla muhabbet ediyordu. Olivia haricinde herkes sıırıslıklamdı fakat kızlar nasıl olduysa saçlarını ıslatmamayı becermişlerdi. Bu mesafeden Livvie peruğuyla gerçekten normal görünüyordu. Büyükannesi çok zayıf olması konusunda haklıydı fakat o her zaman zayıftı ve uzun kollu tişörtü, eteği ve çorabıyla ne kadar zayıf olduğu pek belli olmuyordu. Ben onlara bakarken Jake’e bir şey söyledi, o da güldü. Jake güldüğü anda Emma da gülmeye başladı.

Onlardan biraz ötede Calvin ve Delford araba yıkıyordu. İkisi de şort giymişti, ikisinin de tişörtü yoktu ve ken-

dimi Calvin'i seyrederken buldum. Vücudu hakikaten çok iyiydi. Kol ve bacakları kaslıydı ve karnı mükemmeldi. Dağınık saçları çoğu futbolcunununkinden uzundu. Alnından geriye atışını, sonra ayaklarının dibindeki kovadan süngeri çıkarışını izledim.

Tanrım, çok seksiydi. Gerçekten ama *gerçekten* seksiydi. Artık seksiliğini sinir bozucu bulmadığıma göre etkisinin keyfini sürebilirdim. Orada durmuş Calvin'in arabaya su tutuşunu seyrederken Livvie beni çağırırdı.

Kendime gelip ona baktım. Gülümsüyordu. "Ne oldu?" diye seslendi. "Transa girmiş gibi bir halin var."

Durduğu yere doğru yürürken sorusuna gülüyordum ama bir yandan da Livvie'ye Calvin Taylor'dan hoşlanıyor diye onca işkence ettikten sonra onda gerçekte (bedenen ve ruhen) ne gördüğünü anlayabildiğimi kabullenmem gerektiğini kendime not düşüyordum. Yanlarına gidince Emma sol yanağımı, Stacy de aynı anda sağ yanağımı öptü. "Se-laaam!" dedi Stacy.

"Şu an bağıışıklık sisteminin baskılanmış olmasını dilediğine eminim," dedi Olivia gülümseyerek.

"Gayet iyi tahmin," dedim. Stacy sinir bozucuydu; bunu inkâr etmek mümkün değildi. Yine de o ve diğer ponpon kızlar bugünü organize etmişlerdi ve bu takdire şayan bir şeydi. Altı üstü ponpon kız olmanın onlara bu kadar büyük bir güç vermesi delicesine saçmaydı fakat en azından bu gücü kötülük değil, iyilik etmek için kullanıyorlardı. Etrafıma baktım. Muhtemelen okulun yarısı gelmişti. Hatta belki daha fazlası.

Bir anda beynim çalışmaya başladı.

"Stacy, seninle biraz konuşabilir miyim?" diye sordum.

“Tabii ki!” dedi Stacy. Biz gruptan uzaklaşırken Olivia ne olduğunu anlamaya çalışırcasına bakıyordu fakat görmemiş gibi davrandım. “Ne oldu bakalım?” diye sordu baş başa kaldığımız anda.

“Bir konuda yardımın gerekiyor.” Sonra pazartesi sabahı için yaptığım planı anlattım.

Olivia’nın annesi *sadece bir saat* dediğinde keyfim kaçmıştı, fakat saatin sonuna doğru ben bile Livvie’nin yorgunluktan bitap düştüğünü inkâr edemiyordum. Biz Jake’le otoparktan çıkarken ağırlığını üstümüze vermiyor olabilir ama kesinlikle yavaş hareket ediyordu ve babası ona kapıyı açtığı anda içeriye çökmüştü.

“Çok zorladın kendini,” dedi annesi elini Olivia’nın alına bastırarak. “Ah, ben de bundan korkuyordum.”

“Ben iyiyim, anne. Gerçekten.” Koltuğa yaslanıp gözlerini kapadı. “Ben iyiyim.”

Ama evine döndüğümüzde iyi görünmüyordu. Titriyordu ve dişleri takırdıyordu. Annesiyle babası onu eve taşıyıp merdivenlerden çıkardılar. Sonra Bayan Greco koridordaki dolaptan daha fazla battaniye almak için çıktı. Birlikte, tek kelime etmeden Olivia’nın üstünü örttük.

Korkuyordum. Olivia’nın eli ateş gibi yanıyordu ve sanki uyuyakalmamış da birisi onu bayılmış gibi yatıyordu.

“Bunun çok kötü bir fikir olduğunu biliyordum,” dedi Bayan Greco kısık sesle. “Biliyordum işte.” Odaya bakındı ve beni görünce küçülüp yerin içine giresim geldi.

Bay Greco’nun telefonla konuştuğunu duyabiliyordum. “Evet, Dr. Maxwell’i aradım,” diyordu. O telefonda kimin-

le konuşuyorsa ona numarasını bırakırken Bayan Greco koridora çıktı.

“Bence onu acile götürmeliyiz,” dediğini duydum annesinin. Sesi telaşlıydı.

Bay Greco sakın konuşuyordu. “Bekleyip doktorun ne diyeceğini duymak istiyorum önce.”

“Ne zaman arayacak kim bilir. Aramalara ne kadar geç döndüğünü sen de biliyorsun.” Bayan Greco bekleme fikriyle aklını yitirecek gibiydi.

“Eğer acil bir durum olduğunu düşünürse arar.”

“Olivia baygın.”

“Olivia *uyuyor*. Dr. Maxwell ateşinin çıkabileceğini ve çıkarsa aramamızı söyledi. Onu acile götürmemizi söylemedi. Kan değerleri daha dün iyiydi. Önceki seferki gibi savunmasız değil şu anda.”

“Bundan emin olamazsın. Onu hemen hastaneye götürmek istiyorum.”

“Dr. Maxwell yarım saat içinde aramazsa götürürüz.” Eve döndüğümüzden bu yana Bay Greco ilk kez sesini yükseltiyordu. “Histeriye kapılman hiçbir işe yaramıyor, Adriana! Şimdi kendine hâkim ol ve gidip kızına yardım et! Ben de ateş düşürücü bulayım.”

Bizimkiler de sürekli tartışırdı fakat Greco’ların ulu-orta kavga ettiğini hiç duymamıştım. Tabii koridor ulu-orta sayılmazdı fakat yine de işte. Hiç kavga ettiklerini duymamıştım. Hem de hiç.

Olivia hafifçe inledi. Belki de iç geçirmişti. Taraf tutacak olsam Bayan Greco’nun tarafını seçerdim. Olivia’nın yanında doktor olmasını istiyordum. Ona neler olduğunu bilecek birileriyle olmasını istiyordum.

Bayan Greco hışımla odaya girdi. Onunla aynı fikirde olduğumu gözlerimden görmesi için uğraştım fakat bana bakmadı bile. “Zoe, kusura bakma ama bu kadar insan olunca her şey çığırından çıkıyor.” Odadaki tek kişi olduğuma göre eve gitmemi istediği açıktı.

Gitmek istemiyordum. Olivia’yı bırakmaktan, ben yokken başına bir şey gelmesinden korkuyordum. Ama ne yapacaktım ki? Olivia’nın annesine karşı mı çıkacaktım?

Bay Greco bir şişe Advil ve bir bardak suyla döndü. Orada olduğumu bile fark etmemiş gibiydi, sadece yatağın önünden geçip eşinin yanına gitti.

“Nasıl içireceğiz ki? Uyuyor,” diye çıkıştı Bayan Greco.

“Onu uyandıracagız.” Yatağa baktı. “Olivia,” dedi kısık sesle.

“Mmm? Ben iyiyim.” Gözlerini açmamıştı, sadece kafasını bir o yana bir bu yana çevirmişti.

“Olivia,” diye tekrar etti babası, bu sefer daha sertçe. Sonra kolunu sırtına kaydırıp onu oturttu. “Olivia, uyanman lazım.” Emredercesine konuşmasına rağmen sesi korkmuş gibi çıkıyordu. Onun korkması beni de korkuttu.

“Zoe, artık gitsen iyi olur,” dedi Bayan Greco.

Kalmam gerektiğini düşünüyordum ama bunu söyleyemezdim ki. Hiçbir şey söyleyemiyordum.

Hoşça kalın hariç.

Altı saat sonra olmayı tahmin ettiğim son yer, Mack Wilson'ın Wamasset'teki öğrencilik yıllarımda asla anlamadığım ve zerre umursamadığım takımımızın, ezeli rakibimiz Lancaster'ı yenmesi şerefine düzenlediği partiye doğru yol alan Lashanna'nın ablasının arabasının Mia ve Bethany'yle birlikte oturduğum arka koltuğuydu.

Ama buradaydım işte.

Aslında Olivia'nın yanında olmak istiyordum fakat dayanabileceğim kadar bekledikten sonra saat sekiz gibi aradığımda annesi, beklediklerini ve Dr. Maxwell'in “durumdan haberdar olduğunu” söylemişti. Herhangi bir değişiklik olursa beni aramasını rica etmiştim, o da kabul etmişti. Telefonu kapadığım anda tekrar çalınca Bayan Greco'nun Olivia'yı hastaneye götürdüklerini söylemek için aradığımı sanmıştım fakat o aramıyordu. Mia arıyordu. Mack Wilson'ın evinde büyük bir parti düzenleniyordu ve Lashanna'nın ablası onları arabayla götürecekti ve gitmek ister miydim. Gitmek istemediğimi, Olivia'nın hasta olduğunu ve evde oturup annesi durumuna dair beni bilgilendirene kadar bekleyeceğimi söylemiştim. Mia anla-

dığını söylemiş fakat beş dakika sonra tekrar aramıştı.

“Jake Greco’nun da partiye gittiğini öğrendim.”

Bu beni şaşırtmamıştı. Jake ve arkadaşları bir sürü partiye gidiyorlardı. Jake ve arkadaşlarının Wamasset partilerinin *ta kendisi* olduğunu bilmek için Wamasset Postası’nın dedikodu köşesi yazarı olmanıza gerek yoktu.

“Bunu bana söylüyorsun çünkü...?” Yerde yatmış tavana bakıyordum. Bir yanım yatağın altına emekleyip Bayan Greco arayana kadar orada kalabilmeyi diliyordu.

“Çünkü ağabeyi gidebiliyorsa Olivia iyi demektir.”

Mia’nın bu konuda bu kadar ısrarcı davranması biraz sinirime dokunuyordu. “Pek iyi olduğu söylenemez, Mia. Kendisi kanser hastası.”

“Ya, *ciddi misin*? Hiç bilmiyordum,” dedi Mia. “Peki, evde oturup endişelenmen kanserini iyileştirecek mi?”

“Ha ha.”

“Bak, ponpon kızlar gibi konuşmak istemiyorum ama bugün araba yıkama etkinliğinde Lashanna’yla, herkesin Olivia hakkında endişelendiği fakat kimsenin seninle ilgilenmediğinden bahsediyorduk. Senin hakkında endişelendiysek ne olmuş yani? Dava mı açacaksın?”

Mia ve Lashanna’nın benden bahsettiğini düşünmek garipti. Hem kendimi savunasım gelmişti hem de hoşuma gitmişti. “Ne desem bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

“Benden sonra tekrar et,” dedi Mia. “Partiye geleceğim.”

Jake partiye gidiyordu. Kardeşi ölüyor olsa Jake partiye gider miydi?

Yine babamın sesini duydum. *Bu bir kısa mesafe koşusu değil, maraton.*

“Peki,” dedim tereddütle. “Tamam.”

“Harika,” dedi Mia. “Seni bir saate kadar gelir alırız.”

Telefonu kapadıktan sonra bir süre daha yerde yattım. Nihayet ayaklanıp boy aynasında kendime baktım. O sabah bale dersi için üstüme geçirdiğim tayt ve beli kesik tişörtü giyiyordum hâlâ. O kadar çok şeyin olması –araba yıkama, Livvie’nin ateşi– ve hâlâ aynı aptal giysiyi giyiyor olmam imkânsız gibi geliyordu. Öfkeyle üstümden çıkarıp duşa girdim.

Normalde annemle babam cumartesi akşamları dışarı çıkardı fakat babamın pazartesine yetiştirmesi gereken büyük bir iş olduğu için Olivia’nın ateşi çıkmadan önce bile evde kalmaya karar vermişlerdi. Aşağı indiğimde babamın yemek masasındaki laptopunun önünde oturuyorlardı. Annem elinde bir kadeh şarapla babamın omzunun üstünden bir şey okuyordu.

“Evet,” dedi annem ekrana bakarken. “Böylesi daha anlaşılır. Yani işin ehli olmayanlar için. Yani benim için. Yani sıradan bir işin ehli olmayan insan vekili için.” Güldüler, sonra babam, “Tamam o zaman,” deyip yanındaki sandalyedeki sayfaları karıştırdı.

“Selam,” dedim. Bana bakmak için döndüklerinde bir anda kendimi garip hissettim. Hafifçe el salladım.

Annem beni baştan ayağa süzdü. “Tatlım, çok güzel olmuşsun.”

“Gerçekten mi?” Giydiklerime baktım. “Ciddi misin?”

“Ben de bakayım,” dedi babam gözlüğünü takıp. “Evet, çok güzel.”

Biraz öncesinde dolabımın önünde ne giyeceğimi düşünerek otururken hüzünlenmişim. Olivia’yla –gerek

yan yana, gerek telefonda– beraber giyinirdik. Onsuz bir partiye hazırlanmak, evde oturup iyileşip iyileşmediğini öğrenmek için beklemekten de kötüydü. Havluya sarınıp telefona uzanmış ve ev telefonunu aramıştım.

Telefona babası çıkmıştı. “Olivia nasıl oldu?” diye sorduktan sonra, “Gelip yardımcı olabileceğim bir şey var mı?” deyivermiştim.

Bay Greco’nun sesi gerçekten kalındı ve telefon adeta elimde gümbürdemişti. “Doktor yarım saate arayacak. Şu an yapabileceğin hiçbir şey yok.”

“Peki. Cep telefonu numaram sizde var mı?”

“Evet, Zoe,” demişti. “Herhalde vardır.” Hemen ardından kapamıştı.

Bilerek kaba davrandığını zannetmiyordum fakat *Herhalde vardır* demek, *Olmasa da umurumda değil*, demekten farklı değildi. Bundan sonra dolaptan kapattığım ilk elbiseyi üstüme geçirmiş ve aşağı inmiştim.

“Gerçekten hoş,” dedi annem siyah eteğim ile uçuk pembe atletimin üstüne giydiğim, içini gösteren beyaz ve uzun kollu tişörtü onayladığını belli ederek.

Üstümde Olivia’nın almama yardım etmediği tek şey iç çamaşırdı.

“Dışarı mı çıkıyorsun?” diye sordu babam.

“Ha. Evet. Pardon. Şu partiye davet edildim de.” Hafifçe güldüm.

“Şu parti?” diye tekrar etti annem.

“Parti işte. Birkaç kız olacak. Futbol takımından.”

Annemle babam bana bakıyordu. Neyse ki ikisi de başta beni futbol oynamam için yönlendirenin kendileri olduğunu söylemedi.

“Peki,” dedi babam. “Şu partide ebeveynler de olacak mı? Birkaç kızın olduğu? Futbol takımından?”

“Tanrım, baba, herhalde.”

“Eh o zaman,” annem ayağa kalkıp yanıma geldi ve bana sarıldı, “iyi eğlenceler size.”

Aslında partide hiç ebeveyn olmadığı ortaya çıktı. Hatta partide *bilhassa* ebeveynler yoktu.

Soğuk bir geceydi ve dışarıdaki çimenlik alanda sadece birkaç kişi takılıyordu ama içerideki herkes elinde bir (hatta iki) bira bardağı tutuyordu. Bu devasa ve modern beyaz yapının içi gençlerle doluydu ve nereye baksam herkes içiyordu.

Bu partinin ana başlığı *ebeveynlerim şehir dışına çıktı* filan olmalıydı.

Kapıdan içeri adım atıp da sarhoş bir kıza çarptığım ve kendisi birasını üstüne başına döküp de “Siktir!” diye bağırduğu anda buraya gelmenin devasa bir hata olduğunu anladım. Rahatlayamıyordum. İyi vakit geçiremiyordum. Buraya ait değildim. Lashanna, Mia ve Bethany zemin seviyesinden biraz alçak salona doğru giderken kapının orada oyalandım ve gelip beni alması için annemi aramayı düşündüm.

“İyi misin?” diye sordu Mia dönüp arkasına bakarak.

Omuz silktim. “Galiba ben...”

“Zoe! N'abersin fıstık?” Jake peşinde Emma'yla bir anda ortaya çıkmıştı. Çakırkeyif bir rahatlıkla kollarını bana doladı, neredeyse elindeki şişeyi suratıma patlatıyordu. Sonra kafamın tepesini öptü. “Gelsene,” dedi bu yurgan bir tavırla. “Bizimle takıl.”

“Evet,” diye yankı yaptı Emma’nın sesi. Gergince dar kırmızı mini elbisesinin korsesini çekiştiriyordu. “Bizimle takıl.”

Karşı çıkmaktansa kabullenmek daha kolay olduğundan Mia’ya bir şey söyleyemeden Jake beni kalabalığın arasından ana koridordan gidilen ve şimdiye dek gördüğüm en büyük televizyonda video oyunu oynayan bir sürü erkeğin olduğu küçük bir odaya soktu. Boş bir kanepeye oturup beni yanına çekti. Kanepede boş yer kalmadığı için Emma Jake’in yanındaki kolçağa sığıştığı sırada Jake ona sırtını döndü.

“Nasılsın? İyi misin?” diye sordu Jake.

Omuz silktim. “Evet. İyiyim. Gibi.”

Tuttuğu şişeyi uzattı. “Bundan denesene. Çok iyi gerçekten.”

Elinden alıp çekine çekine tadına baktım. Daha önce şarap, bira hatta şampanya bile içmiştim ve alkolün tadını sevmediğim sonucuna varmışım. Fakat belli ki daha önce *bunun* gibi bir şey tatmamışım; hem tatlı hem ekşiydi, soğuk ve lezzetliydi. Aklıma *ambrosia* kelimesini getirdi. Tanrıların içkisi. “Bu ne ki?” diye sordum. Cevap beklemeden büyük bir yudum aldım.

“Vişne votka,” dedi Jake sırtarak. “Çok iyi, değil mi?”

“Evet.” Bir büyük yudum daha.

Jake kolunu bana doladı. “Olivia olayı çok boktan.” Emma’ya baktım. Göz göze geldik. Öfkeli bakışlarından Jake’le oturma şeklimizden hoşnut olmadığı ortadaydı.

“Merak etme,” diye güvence verdim. “Gerçekten. Kendisi ağabeyim sayılır.”

Jake başını kaldırıp Emma’ya baktı. “Bebeğim, canını

mı sıkı bu şimdi? Sıkılmasın. Zoe'yle konuşuyoruz sadece." O, Emma'ya durumu anlatırken vişneli içkiden kocaman bir yudum daha almıştım. Çok tatlıydı. Ama bir o kadar da ekşiydi. Tatlı ekşiydi. Ben ve Olivia gibi: tatlı ve ekşi.

"Hey, Jake," dedim. "Sence ben *ekşi* miyim?"

Jake'in arkasındaki Emma kalkıp odadan çıktı.

"Çok iyi, değil mi?" Jake belli ki beni duymamıştı ama umurumda değildi. Şişeden bir yudum daha aldım.

"Olivia'nın donörü benim, biliyor muydun?" diye sordu. "Nakil gerekirse diye."

Şişeyi dudaklarımdan çekip çeneme akan damlacığı sildim. "Öyle mi?" Jake henüz on sekizine bile basmamıştı. Sonra kan iliği nakil bankasının masasında çalışan kadının bana kardeşi olup olmadığını sorduğunu hatırladım.

Başıyla onaylayıp şişeyi aldı, geri vermeden önce kana kana içti. "Kardeşin iliğinin uyumlu olması ihtimali yüzde yirmi beşmiş. Hepimiz test yaptırдық." Başını salladı. "İyi ki ben çıktım da Luke veya Tommy olmadı."

"Tanrım." Başımı salladım, Olivia'nın küçük kardeşlerinden birinin daha önce broşürde okuduğum prosedürü yaşamak zorunda kaldığını hayal edemiyordum. "Ama ihtiyacı bile olmayacak ki," dedim bir yudum daha içtikten sonra. "Dr. Maxwell ihtiyacı olmayacak dedi." Dr. Maxwell'in Olivia'yı görmeye geldiği birkaç sefer ben de hastanedeydim ve kemik iliği naklinden bahsettiğimiz seferlerden birinde Olivia'nın kemoterapiye, nakle ihtiyaç duymayacak kadar iyi tepki verdiğini söylediğine neredeyse emindim.

Jake şişeyi benden aldı. İçtikten sonra ben aldım ve biraz daha içtim. Her yudumla vücudum ısınıyordu. Kan naklinin de böyle hissettirip hissettirmediğini düşününce kıkırdadım. “Votka nakli yapıyorum.”

Şişeye uzandı. “Bana da,” dedi. “Ben de nakil istiyorum.” Şişe ikimizin arasında birkaç kere daha gidip geldiği sırada ekranda, hız yapıp şehir sokaklarında ateş topu gibi patlayan arabaları seyrettik. Sonra Emma gelip Jake’le televizyonun arasına girdi, eli belindeydi.

“Seninle bir saniye konuşabilir miyiz?” Öfkeden tir tir titriyordu.

“Eyvah,” dedi Jake şarkı söyler gibi. “Galiba başım dertte.” Ayğa kalktı.

“Ah, sakın ha!” Şişeyi elinden kaptım. Benden almak için hamle yaptı fakat o sırada Emma Jake’i elinden çekti.

Ben de ayağa kalkıp arka verandaya çıktım. Çıkar çıkmaz Lashanna, Mia ve Bethany’nin futbol takımından diğer kızlarla konuştuğunu gördüm.

“*Se-laam* kızlar!” diye seslendim. Stacy ve Emma beni her selamladığında yaptığı gibi kollarımı onlara saraşım vardı. “Bir şey keşfettim,” dedim yanlarına giderken. “Galiba artık ponpon kızları daha iyi anlıyorum. Sanki sürekli damardan vişne votka alıyor gibiler.”

Kızlar bana bakıp kahkahalara boğuldular. “Aman Tanrım, sen körkütük sarhoş olmuştun,” dedi Mia. “Ne içtin?”

Jake’ten arakladığım yarısı boş şişeyi kaldırdım. “*Bunu!*” diye ilan ettim dramatik bir tavırla.

Bethany tadına baktı. “Siktir!” diye bağırdı. “Bu insanı öldürür.”

Şişeyi ondan kapıp korurcasına göğsüme bastırdım. “Hiç de bile.” Sanki küçük bir hayvanmış gibi şişeyi sevgiyle okşamaya başladım. “Vişne votkama hakaret etme.”

Uzaktaki bir odada yüksek sesli ve teknomsu bir müzik çalmaya başladığını duydum. Lashanna benimle Mia’nın elini tuttu. “Hadi. Dans edelim.” Bizi verandadan tren gibi çekerken Bethany’nin elini tuttum, sonra bir merdivenden inip çimenliğe çıktık, ardından sürgülü cam kapılardan geçtik. *Önce dışarıdaydık*, dedim kendi kendime şarkı söyler gibi. *Şimdi içerideyiz*.

Lashanna’nın beni yönlendirmesi harikaydı. Ev kocamandı! Şimdiye kadar gördüğüm en büyük evdi; otel gibiydi. Lashanna bir kapıya daha asılınca kalabalık, loş ışıklı ve gerçek bir disko topunun olduğu, delicesine yüksek sesle müzik çalan bir odaya girdik.

Mia bağırarak bir şey söyledi ama kafamı salladım. Tek kelimesini duyamıyordum. Bana doğru eğilip elini kulağıma koydu. “Toplu seks salonu gibi resmen.”

Etrafıma bakındım. Suratınızın birkaç santim ötesinde kimin olduğu anlaşılmayacak kadar karanlıktı fakat insanların cıstak cıstak müzikle her yerde vücutlarını birbirine sürttüğünü görmek için simaları tanımaya gerek yoktu.

“Vay canına,” dedim belli birisini hedef almadan.

Dans etmeye başladık. Başta bedenimi müzikle kırıpratmak hoş geldi fakat tekno ile vişne votkanın *korkunç* bir kombinasyon olduğunu keşfetmem uzun sürmedi. Bas müziğin ritmi beynime çivi çakılıyormuş gibi hissettirmeye başlamıştı.

Mia’nın omzunu dürttüm. “Biraz hava almam lazım,” diye bağırdım.

Kollarını havaya kaldırmıştı, gözleri kapalıydı. “Ne?” diye bağırdı gözlerini açıp.

Tavanı işaret ettim. “Hava!”

Başıyla onayladı. “Seninle geleyim mi?”

Başımı iki yana sallayıp, içeri girerken geçmediğimiz bir kapı kullanarak odadan çıktım. Kapıyı kapadığım anda her şey müthiş bir sessizliğe büründü, uzun bir koridordan geçip bir döner merdivene vardım. En üst basamakta ayağım takılınca yerde oturan tanımadığım bir çocuk, “Dikkat et,” dedi, yürümeye devam ettim. Sonunda aradığımı buldum ve banyoya girip kapıyı kapadım.

Dışarısı lambayı yakmadan etrafımı görebileceğim kadar aydınlıktı, pencereye yanaşıp ay ışığında ısıllı aydınlanan çimenliğe baktım. Sonra gökyüzüne baktım, hava kapalıydı. Çimenlik: ay ışığı. Gökyüzü: kapalı. Sonunda Wilson’ların bahçesinde ay ışığına benzer bir aydınlatma sistemi kullandıklarını keşfettim.

Garipti.

Şişeyi dikkatle rafa koyup küvetin kenarına oturdum; porselen, eteğimden tenime serinlik yayıyordu. Parti çok ama çok uzakta bir yerde devam ediyormuş, duyduğum kalabalık sesleri bambaşka bir gezegenden geliyormuş gibiydi. Her şey çok uzak geliyordu, kendi bedenim bile. Küvetin soğuğu başkasının bacağına serinletiyor olabilirdi pekâlâ. Dirseklerimi dizlerime dayayıp suratımı ellerime yasladım. Yükseklerde süzülüyordum; Wamasset’teki çocuklara, oturduğum banyoya, bedenime veda ediyordum. Düşüncelerden ibarettim, havadan başka bir şey değildim. Etrafımda hiçlik vardı.

Ölmek böyle bir şey miydi acaba? Ölünce etrafta olup

biten her şeyi hissetmeye devam ediyordunuz da çok uzaklarda gerçekleştiği için umurunuzda mı olmuyordu? Uzayda ve zamanda süzülüyordunuz ve aslında var olduğunuzdan size hiçbir şey olamayacağı için başınıza gelenler önemini yitiriyor muydu?

Dengesizce ayağa kalktım ve lavabonun başına gittim. Suratıma biraz su çarptıktan sonra loş ışıktaki yansıma gözlerimi diktim. “Sen ölmedin,” dedim yüksek sesle. “Sen ölmedin. Kimse ölmedi.” Söylediklerim hiçbir anlam teşkil etmiyordu. Yansıma ile uzunca bir süre bakiştık, ardından banyodan çıkıp şişeyi içeride bıraktım.

Lashanna ve Mia’nın yanına dönerken kaybolacağımı sanmıştım ama tek yapmam gereken müzik sesini takip etmektir ki müzik artık evi temellerine kadar titretiyordu. Dansın olduğu kapıyı açtığımda bir ses duvarı suratıma çarptı ve Mack Wilson’ın ev yapımı dans kulübünün sualtı dünyasına daldım.

Çıktığım zamankinden kalabalıktı ve Mia veya Lashanna veya Bethany’yi kıvranıp duran bedenlerin arasında bulmak imkânsızdı. Biraz onları arayıp biraz da müzikle hareket ederken birisine çarptım ve kim olduğunu görmek için kafamı kaldırınca kendimi Calvin’e bakarken buldum.

Üstüne şal gibi sarınmış Bailor ikizlerinden biriyle dans ediyordu. Loş ışıktaki göz teması kurduk, birbirimize bakarken Calvin’in, kızın kollarını boynundan ayırıp bana döndüğünü gördüm. Tek kelime etmeden dans etmeye başladık.

Calvin’in üstünde koyu renkli dar bir tişört vardı; belki mavi ya da siyahtı. Anlayabilmek mümkün değildi. Kot

pantolon giymişti ve saçları terden ıslanmıştı. Ne kadar iyi dans ettiğini, vücudunu müzikle son derece rahat ve akışkan hareketlerle oynattığını görünce şaşırdım. Kalçasını iğrenç bir tavırla sürtmüyor, müziğin ritmiyle sıvı gibi akıyordu. Hoşuma gitmişti. Onun hareketinin parçası olmak istedim ve elimi kalçasına atıp işaretparmaklarımı kotunun kemer halkalarına taktım.

Şaşırdıysa bile belli etmedi. Bana biraz daha yanaşıp elini belime koydu ve artık gerçekten birlikte dans ediyorduk, birbirimizin vücudundaki ellerimiz haricinde birbirimize dokunmuyorduk fakat kesinlikle eş zamanlı hareket ediyorduk, sanki benim ellerim onun bacaklarını, onunkiler de benimkileri yönlendiriyordu. Kendimi kaptırdım ve kısa süre içinde bacaklarımız birbirine değiyordu ve sonra müzik hem benim hem de Calvin'in içinde gibiydi ve ikimizi de kurmalı oyuncak gibi oynatıyor, her adımımızda birbirimize itiyordu. Dünyada hiçbir şey yoktu, sadece ben, Calvin ve müzik. Bedenlerimiz beraber hareket edene kadar ona yanaştım, ellerimi sırtına attım ve sonra tek istediğim, yalnız kalabilmemiz için etraftaki herkesin yok olmasıydı.

Sanki zihnimi okumuş gibi Calvin ellerini kalçamdan çekti ve tek kelime etmeden beni bir başka kapıya doğru yönlendirdi. Bir saniyeliğine dışarısının serin havasını suratımda hissettim ve farklı bir kapıyı açınca yeniden içerdeydik ve hiçbir şey söylemeden yiyişmeye başlamıştık.

Calvin Taylor'la yiyişmek araba reklamlarında söyledikleri gibiydi: sıfırdan yüz kırka altmış saniyede. Her şeyi istiyordum; tenini, dudaklarını, bedenini. Hâlâ tek kelime etmemiştik, ben tişörtünü kotundan çekip kafa-

sından çıkardım. Hafifçe, genzinin derinliklerinden inledi ve ellerini saçıma daldırdı. Hepsi harika hissettiriyordu. Bu kadar güzel bir şey deneyimlememiştim.

“Zoe,” diye fısıldadı, kulağımla çenemin birleştiği yeri öperken. Ürperdim. “Zoe.”

“Şişşt,” diye fısıldadım. Konuşmak istemiyordum. Düşünmek istemiyordum. Bunu yapmaya devam etmek istiyordum sadece. Ellerimi göğsünden yukarı kaydırardım. Dudaklarımız birbirine kenetli, odanın diğer ucuna doğru tökezleyerek ilerledik, sonra bacaklarımın arkası bir şeye çarptı ve birlikte düştük ama sonra bir yere konduk ve yatakta yattığımızı fark ettim.

Yatak! Tam da bunu istiyordum işte... Calvin Taylor’la bir yatakta yatmak.

Yuvarlanınca Calvin altımda kaldı. Tüm bedenim alev alevdi. Ona yaslandım, o da bana. Tişörtüm, kotu ve eteğim aramızda olmadan bunun çok daha güzel hissettireceğini tahmin edebiliyordum. Ata biner gibi üstüne oturduğum sırada bana uzandı.

“Üstümde çok fazla giyim var,” diye açıklama yaptım. “Yani, çok fazla giysi. Çok fazla giysi var.” Düğmelerimi açmaya başladım ama iki düğme sonra yaptığımın hiçbir anlamı olmadığını keşfettim. “Süs ki bunlar,” dedim. Sanki ona devasa bir sır veriyormuşum gibi sesimi alçalttım. “Kafamın üstünden çıkarmam gerek.” Çok zordu. Çıkarmaya çalışırken içini gösteren kumaşın adeta dokunaçları uzamıştı da bana tutunuyordu. Ve onunla uğraşırken harcadığım her saniye Calvin’e dokunmadığım ve onu öpmediğim bir saniyeydi.

Pes edip tekrar üstüne uzandım. Çok güzel geliyordu.

Tişörtün canı cehenneme. Ben de kotunu çıkarırdım.

Aramıza uzanıp kotunun düğmelerini açmaya başladım. İlk düğmeyi açmayı beceremededen önce Calvin elimi tuttu. “Zoe?”

Tanrım, bu iş *imkânsızdı* resmen! İnsanlar niye kıyafet giyiyorlardı ki?

“Pantolonunu çıkar,” dedim. Sonra kıkırdadım. “Sana kıyafetlerini çıkarmanı emrediyorum.”

Dikildim, arkaya doğru gerindim ve boştaki elimi saçlarıma daldırdım. Her şey çok iyi geliyordu. Etrafıma bakınca minik bir ev gibi bir yerde olduğumuzu gördüm. Odanın öteki ucunda pırıl pırıl bir mutfak vardı. İki tarafta da Fransız pencereler duvar görevi görüyordu. Sentetik ay ışığının havuzdan yansıdığını görebiliyordum.

“Şu gerçek ay ışığı değil, farkında mısınız?” dedim. Hâlâ sağ elimi tutan Calvin’e baktım. “Tanrım, *çok* yakışıklı-sın.” Elimi onunkinden kurtarıp omuzlarına dokundum, sonra öne uzanıp boynunu öpmeye başladım.

Vücudu benimkine doğru kalktı, sonra öpüşüyorduk ve o kadar ateş basmıştı ki uzaklaştığında kotunu çıkaracağına emindim ve ben de eteğimin fermuarını açmak için arkama uzandım ama bunun yerine, “Zoe, sen sarhoş musun?” diye sordu.

“Birazcık,” diye kabullendim. Eğilip göğsüne kadar öpücükler kondurdum, kondurdum, kondurdum... ta ki kotu hizasına gelene dek.

“Ah Tanrım.” Derin bir nefes alınca karnı dudaklarımdan kaçıverdi.

En üst düğmeye uzandım. Artık ne yaptığımı görebildiğim için pantolonunun düğmelerini rahatlıkla açabilir-

dim. Fakat başlayamadan Calvin elini aramıza koydu. “Bekle.” Derin derin nefes alıyordu.

“Ne?” diye sordum. Ben de derin derin nefes alıyordum. İkimizin de yapmak istediği şeyden beni alıkoyması gerçekten sinir bozucuydu.

“Beni dinle.” Yanına uzanana kadar elimden çekiştir-di. Onu tekrar öpmeye başladım, o da başta beni öpüyordu fakat tam da öpüşmenin en ateşli ve lezzetli kısmında dikkatle geri çekildi. “Hayır. Bekle. Zoe. Beni dinle.” Ağırlığımı bir dirseğinin üstüne verdi ve bir elini o kadar nazikçe suratıma koydu ki harikaydı.

“Ne?” diye fısıldadım.

“Seninle burada olmak istiyorum, inan. Ama sarhoşmuşsun gibi geliyor. Öyle misin?”

“Aslına bakarsan...” Kıkırdamaya başladım. “Öyleyim. Hayli sarhoşum.”

“Ya.” Elini yüzümden çekip sırtüstü yatağa çöktü. “Ne kadar sarhoşsun?” Sesi ciddiye.

“Ne bileyim.” Ona doğru yuvarlandım ve elimi karnına koydum. “Sevişemeyecek kadar sarhoş olmadığım kesin.” Sonra kendimi durduramadım. Tekrar kıkırdamaya başladım. Jackson’la çıkarken metaforik anlamda orta sahaya bile ulaşamamıştım fakat şu an gol atmak üzereydim. Calvin’in sporu sevdiğini biliyordum ama onunla bu muhteşem futbol metaforumu paylaşamadan elimi itip dikildi.

“Tanrım, Zoe, ne kadar içtin sen?”

“Çok!” dedim parmağımla onu işaret ederek. “Çok içtim.” Kollarımı boynuna doladım ve ona uzandım. “Ve sana bir şey söyleyeyim, *bir sürü* erkek çok sarhoş bir kızla

takılabilmek söz konusu oldu mu *müthiş* heyecanlanır.” Yüzünün bir yanını öptüm. Sonra ikinci ve üçüncü defa öptüm.

“Vay canına,” dedi Calvin, “sen öyle söyleyince ne kadar büyük bir götlük yaptığımı fark ettim.” Kollarımı boynundan sökercesine ayırıp ayağa kalktı. Sahte ay ışığı göğsüne vuruyordu. Mermerden oyulmuş gibiydi. Ona uzandım ama geriye adım attı. “Seni eve götürsem daha iyi.”

Ayağa kalktım ama bunu yapmak çok zordu çünkü bacaklarımı bulmam bir anda imkânsızlaşmıştı. “Of, tamam baba,” dedim. Ardından tekrar kıkırdamaya başladım.

Eğilip tişörtünü aldı. “Çok komiksin,” dedi kafasından geçirirken.

“Aynen öyle,” dedim şakıyarak ve kollarımı genişçe açarak. “Ben komik olanım.” Ona doğru bir adım atıp parmağımı göğsüne bastırdım. “Al sana bir şaka daha. Acaba neden. Siktir olup. Gitmiyorsun?”

Gülmeye devam ederek arkamı döndüm ve kapıdan çıkıp gittim.

Aslında uyanmamıştım da bilinçsizliğin dışına fırlatılmış ve ancak ıstırap girdabı olarak adlandırılabilcek bir şeyin içine düşmüştüm. Midem kupkuru ve fazlasıyla hareketliydi; çalkalanıp duran bir asit denizinin ağzımdan çıkabilmek için bahane aradığımı gözümde canlandırabiliyordum. Telefonum çalıyordu. Beni uyandıran buydu demek. Çantama doğru emekledim; çalışma masamın önündeki sandalyedeydi.

“Alo?” Dilim kalınlaşmış ve tüylenmişti sanki.

“Zoe?”

“Aman Tanrım, Livvie.” Yerde top gibi büzüşüp bir kolumu korurcasına kafamın üstüne attım.

“İyi misin?”

“İyiyim. İyiym,” dedim rahatlatmaya çalışarak. “Bir saniye! Beni sen arıyorsun. Sen... daha iyi misin yani?”

“Evet,” dedi, sesi yorgun ama iyi geliyordu. “Vay canına. Nasıl bir partiye artık.”

“Şey, fena değildi.” Oturabilmek için kendimi zorla çekip kaldırdım. Kafamın içinde bir şey tehlikeli bir hare-

ketle yer değiştirip yerine oturdu. “Saat kaç?”

Livvie güldü. “On bir. Akşamdan kalma falan mısın sen?”

“Galiba öyleyim. Belki. Biraz.”

“Eh, o zaman buraya gel de anlat.”

Gece bir korkunçluk tsunamisi gibi üstüme vurdu.
Tanrım. Aman Tanrım.

Ne yapmıştım ben?

“Sen...” Boğazımı temizledim. “İyi olduğuna emin misin? Kötülemezsin, değil mi?”

Livvie hıhladı. “Annem gibisin. Evet, iyiyim. Hayır, kötüleşmem. Asıl mesele *senin* iyi olup olmadığın.”

“Ben iyiyim.” Zorla ayağa kalktım. Midem bir an ağzıma geldi ama tekrar yerine yerleşti. “Ciddiyim. Duş yapmam ve kahve içmem lazım. Sadece... yarım saat ver bana, tamam mı?”

“Tabii ki.” Livvie güldü. “Tanrım, sesin çok kötü geliyor, Zoe. Tüm hararetli detayları duymak için sabırsızlanıyorum.”

“Tabii,” dedim. “Yani tabii ki sana her şeyi anlatacağım.”

“Görüşürüz,” dedi. “Seviyorum seni.”

“Evet,” dedim. “Ben de seviyorum seni.”

Tabii ki gece partide olan biten her şeyi Olivia’ya anlatmam gerekiyordu.

Livvie ve benim çalışma prensibimiz böyleydi. Bir şeyler olurdu, biz de birbirimize anlatırdık. Eksiksiz.

Ama bu öyle her zamanki *bir şeylerden* değildi. Bu seferki ciddi bir şeylerdi.

Ki ona söylemek için daha büyük bir sebepti.

Kapıyı Luke açtı. Livvie üst katta, odasındaydı ve iyi görünüyordu; araba yıkama etkinliğinden sonraki gibi değil de önceki gibi. Üstüne sarı bir tişört giymişti ve kafasında peruğu yerine yumuşacık, uçuk mavi bir şapka vardı.

“Kaşındırıyordu,” diye açıkladı sormamış olmama rağmen. “Ben de peruğa ara verdim.” Temiz çamaşırları yerine dizen annesine döndü. “Neden *sen de* ara vermiyorsun anne?”

“Galiba neden imayı anlamıyorum diye soruyorsun.” Annesi önceki günden bambaşka birine dönüşmüştü. Olivia’nın yanına ufak bir öpücük kondurup odadan çıktı.

“Ee, dökül hemen!” Livvie öne doğru eğildi, gözleri merakla pırıl pırıldı.

Birisinin yatağın yanına koyduğu sandalyeye oturdum. “Acile gitmek zorunda kalmamışsın. Harika.” Heyecanım zorlama gibiydi fakat Olivia hakkında yorum yapmadı.

“Dr. Maxwell beni acile götürmeleri için durumun gerçekten kötüleşmiş olması gerektiğini çünkü enfeksiyon kapma riskimin acilde çok daha yüksek olduğunu filan söyledi.” Sabırsızlıkla cevap verip elini salladı. “Bana partiyi anlat. Nasıl o kadar sarhoş oldun?”

“Kesinlikle ağabeyinin suçuydu,” dedim çabucak. “Vişneli votka gibi bir şey içiyordu ve ne kadar ölümcül olduğu konusunda beni uyarmadı.”

Livvie güldü. “Eve geldiğini duydum. Fena sarhoştı. Bizimkiler delirdi. Dönüşte arabayı kullanacak kişi diye onu seçmişler.”

Şoka girmiştim. “Eve arabayla mı geldi? Livvie bu... imkânsız. Yürüyemiyordu bile.”

Başını iki yana salladı. “Oraya giderken o sürmüş. Calvin de eve getirdi.”

Başımı yere eğip battaniyesinin ucuyla oynadım.

“Peki,” diye devam etti hevesle, “sarhoş oldun. Ve...”

“Eh, dans filan vardı.” Sanki olayların sırasını hatırlamaya çalışıyormuşçasına yüzümü buruşturdum. *Çok komik aslında. Öyle dans ederken bir de bakmışım Calvin Taylor’ı, Mack Wilson’ın havuz kulübesinde benimle sevişmeye zorluyorum.*

“Ya sonra?” Livvie üstüme küçük bir yastık fırlattı. “Ölüyorum burda. Yani gerçekten ölmüyorum tabii,” diye ekledi çabucak.

“Ha-ha.”

“Anlatsana!”

Ona baktım. Mavi şapkası, kocaman yeşil gözleriyle bir Rönesans dönemi resminden fırlamış bir melek gibiydi. Melekti zaten. Yaptığım şeyi anlayışla karşılayabilecek tek kişi varsa o da Livvie’ydi.

Ama bunu ondan nasıl isteyebilirdim ki? *Livs, biliyorum kanserlisin filan ve hayatının bir yılı bu şekilde yitip gidiyor ve seni gerçekten hasta eden bir ilaç kullanıyorsun ama mümkünse senden tek bir şeycik daha isteyeceğim...*

“Hadisene,” dedi Olivia, sabırsızlık taklidi yapıyordu ama gerçekten sabırsızlanmıştı. “Söyle işte. Anlattıklarını temsilen yaşayabiliyorum o sebeple muhteşem ötesi bir şeyler yapmış olsan iyi edersin.”

Mümkün değildi ki. Belki sağlıklı olsa söyledim. Ama sağlıklı olsa o partiye asla tek başıma gitmezdim. Asla

sarhoş olmaz ve Calvin'le takılmazdım zaten. Hatta sağlıklı olsa belki de dün gece Calvin'le o takılırdı.

Bu düşünce kanımı dondurdu.

Omuz silkip küçük bir kahkaha attım, sonra avcumda buruş buruş ettiğim battaniyeye baktım. "Anlatacak bir şey yok."

"Ya." Hayal kırıklığına uğramıştı.

"Çünkü sen orada değildin," dedim sonunda gözlerine bakarak. "Bir sonraki sefere partiye gittiğimizde çok daha heyecanlı olacak."

Bana bakarken şaşkın görünüyordu fakat suratımda aradığı cevap her neyse bulamamıştı. "Evet," dedi nihayet. "Tamam."

"Tamam," diye tekrar ettim. "Harika. Şimdi..." Elleri mi bacaklarıma vurdum. "Aptal partiyi bırak da bana *sen* nasılsın onu söyle. Ateşin ne zaman düştü?"

"Şey," diye başladı Olivia, "çok delice bir şeydi çünkü annem delirmiş gibiydi ve..."

O konuşurken onu neredeyse susturacak, Calvin'le neler olduğuna dair gerçeği neredeyse söyleyecek gibi olmuş-tum sürekli. Fakat her defasında bir şey söylemek yerine dudaklarımı büzüp dürtünün geçmesini beklemiştim. Bedenimdeki her hücre, *Şimdi! Ona şimdi söyle!* diye çılglık atarken bile söylememiştim.

Söyleyemezdim.

Nedense bu konuda pes etmeme kararım, yalan söyleme tercihim kadar kaçınılmazmış gibi hissediyordum.

Zihin bedenden üstündür.

Balede öğrendiğiniz bir şeydir bu. Ayaklarınız çatlamıştır, kanıyordur, bacaklarınız ağrıyordur ve o kadar yorgunsunuzdur ki bir adım daha atacak takatiniz yoktur ve o sırada perde açılır ve müzik başlar ve yüzünüze bir gülümseme yerleştirip bale yapmaya başlarsınız.

Olup bitenlerin etrafında dönüp durmuştum ve pazar akşamı gelip çattığında Calvin hakkında önceki kadar çok düşünmediğimi fark etmiştim. Parti, sanki hayal ettiğim, rüyamda gördüğüm ya da uydurduğum bir şeymiş gibi hayal meyal bir hal almıştı.

Hem düşünülecek daha önemli şeyler vardı. Dr. Maxwell, Olivia tekrar ateşlenmezse pazartesi okula gidebileceğini söylemişti. Tek şart hasta insanlardan uzak durması ve iç mekânlardayken maskesini asla çıkarmamasıydı. Livvie peruğu ve maskesiyle hilkat garibesi gibi duracağını düşündüğünden okula gitmek istediğinden bile emin olmadığını söylemişti. Tabii ki okula gitme plana tüm benliğiyle karşı çıkan ve kızını haftaya başlayacak

kemoterapiye dek tecrit etmekten son derece memnun olacak annesi için bu, müthiş bir neşe kaynağı olmuştu. Fakat ben Livvie'ye her şeyin yolunda olacağını, kimse-nin umursamayacağını, herkesin onu yanlarında görmek istediğini söyleyip duruyordum ve pazar gecesi giyeceği kıyafetleri seçerken Livvie heyecanlanmaya başlamıştı.

“Wamasset’e gittiğin için heyecanlandığının farkında-sın, değil mi? Yani bir haftanı Paris’te filan geçirmeye-ceksin.”

Livvie güldü. Tüm akşam gülmüştü zaten. En ufak, en aptal şakaya bile kahkaha atıyordu.

“Kanserin karanlık yönü de bu,” dedi sesini ciddileş-tirip omuzlarımı tutarak. “En sıkıcı yaşam biçimi bile buna kıyasla harika kalıyor.”

Jake ve Olivia pazartesi sabahı bizim evin önüne çek-tiklerinde annemle babam, sanki o gün Olivia için olduğu kadar benim için de önemliymiş gibi verandada benimle birlikte duruyorlardı, onlara sarılıp hızla merdivenden inerek garaj yoluna gittim. Livvie beni görünce kahkaha attı.

“Ne var?” diye sordum maskeli suratımı araba pence-resine yapıştırarak.

Gülmeye devam edip başını iki yana salladı, ben arka koltuğa geçtiğimde dizlerinin üstünde arkaya döndü ve bana sıkı sıkı sarıldı. “Seni seviyorum, Zoe,” dedi. “Seni seviyorum işte.”

Okulun önüne çektiğimizde Livvie’nin ilk gördüğü şey ön basamaklarda duran beş ponpon kızın maske taktı-ğydı.

“Aman. Tanrım,” dedi. Manzarayı uzunca bir dakika

boyunca inceledikten sonra Jake'e döndü. "Bunu sen mi organize ettin?"

Jake masumiyetini kanıtlamak istercesine ellerini kaldırdı –"Bana bakma!"– ama sonra elini cebine atıp kendi maskesini çıkardı. "Ben bana söyleneni yapıyorum sadece."

Yavaş yavaş Olivia bana döndü. "Bu senin fikrindi, değil mi?"

Omuz silktim. "Stacy'ye çıtlatmış olabilirim. Ama kızın o pamukhelve beyninde *neler* döndüğünü kim bilebilir ki?"

Hiçbir şey demedi. Öne eğildim. "Sen ağlıyor musun?"
"Azıcık," dedi burnunu çekerek.

Ona sarıldım, vücuduna olduğu kadar koltuğa da sarılıyordum. "Merak etme," dedim. "Ben de azıcık ağlıyorum."

Tüm okul maske takmamıştı fakat çoğu öğrencide vardı. Cılgıncaydı. Bu insanlar Olivia'yı tanımıyordu bile.

"Ponpon kızların gücü bu işte," dedim.

"Azımsarsanız başınıza geleceklerden de siz sorumlusunuz," diye hemfikir oldu Mia.

Öğlen yemeğine gidiyorduk. Olivia'yla buluşup öğle yemeğine beraber yürüyebilelim diye tarih dersinden erken çıkmaya çalışmıştım ama Bayan George'un umurunda bile olmamıştı.

"İnsanların araba yıkamaya geldiğini biliyorum ama orada herkes seksi görünüyordu," dedim. "İnsanlar seksi göründükleri sürece bir şeyler yapmaktan rahatsız olmaz zaten. Oysa maskelerle aptal gibi görünüyorlar." Koridor da yürürken Mia'ya maskenin ardından bir şeyler söyle-

mek bana bir tıp dizisinde doktormuşum gibi hissettiriyordu.

Kantine giden son köşeyi döndük. Jake ve Delford dolaplarının başında duruyordu.

Ve Calvin.

Okadar ani durdum ki Mia üstüme çıktı. “N’apıyorsun?” dedi tersçe.

Bir şeyin gerçekleştiğine dair ortada kanıt yokken gerçekleşmemiş gibi davranmak başka şeydir, bir şeyi birlikte yaptığınız kişi burnunuzun dibindeyken gerçekleşmemiş gibi davranmak ise bambaşka bir şey. Calvin’le göz göze geldik ama ikimiz de konuşmadık, sonra koridorda akıp giden insan kalabalığı beni ve Mia’yı onların yanından kantine doğru sürükledi.

Mia kısa bir ıslık çaldı. “Pee-kii. Bu neydi şimdi, bana da anlatmak ister misin acaba?”

“Ne neydi?” Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Nefes nefese kalmıştım.

Mia arkaya bakıp bana döndü. “Demin seninle okulun yakışıklısı Calvin Taylor arasındaki Olimpik madalyaya layık bakışma.”

Kendimi gülmeye zorladım. “Mia, hayal gücün çok gelişkinmiş gerçekten.”

“İnanamıyorum, beni resmen yalan telkinlerle manipüle etmeye çalışıyorsun!” diye haykırdı Mia elini koluma atarak.

“O ne demek onu bile bilmiyorum,” dedim. Kantin kapısını kalçamla itip açtım. “Hadi gel, Olivia’yı bulalım.”

2. Bölüm

kış

Bir hafta sonra Olivia ikinci kemoterapi seansı için hastaneye geri döndü. Buna hazır olduğumu zannediyordum fakat plastik bilekliği takarlarken, sedyeye yatırılırken, serumunu bağlarken dostumun kaçırılmasına göz yumuyormuşum gibi hissediyordum. Koridorun duvarları bayram sebebiyle kâğıt hindiler ve hacılarla süslenmişti ve bunları asan insanların iyiniyetli olduğunu bilmeme rağmen yine de sinirleniyordum. Pediatrik onkoloji servisindeki insanların şükredecek neyi vardı ki?

Olivia bale dersinden bahsetmek istiyordu ve etrafında olup bitenlerden aklını uzaklaştırmasına yaradığı için mükemmel bir eğitmen olduğuma dair deli saçması teorisini anlatmasına izin verdim.

“Ben hastanedeyken resital için onları zorlayacak bir şeyler bulursun. Kızlar senin için çabalar.” Hemşire her şeyin ayarlandığını ve herhangi bir sorun olursa onu çağırmamızı söyledi. Çıkınca Livvie iç geçirip yatağa yayıldı. Annesi ona zencefilli gazoz almaya gitmişti, babasıysa işteydi, o yüzden odada yalnız ikimiz vardık.

“Bilemiyorum,” dedim bacaklarımı altına alarak. “Sen orada olmayınca dersi ciddiye almıyorlar.”

“Hiç de bile!” diye karşı çıktı Olivia. “Cumartesi çok çalıştılar. Hepsi o adım serisini öğrendi.”

“Evet çünkü *sen oradaydın*,” dedim alenen ortada olan şeyi hatırlatarak. “Dersleri Skype’lamak, orada olmana eşdeğer.”

“İnan bana,” dedi Olivia söylediğim şeyi umursamadan, “seni seviyorlar.”

Gülecek gibi oldum ama şüphelerime karşılık vermek yerine Livvie ellerini göğsünde kavuşturdu. Sonra bana baktı. “Öldüğümde böyle görüneceğim.”

“*Yapmaz mısın!*” Koluna vurdum. “İnanamıyorum sana.”

Kocaman gözlerini tavana dikti. “Her şeye tekrar başlamam gerektiğine inanamıyorum.”

“Dr. Maxwell bu sefer daha kolay olacağını söyledi,” dedim hemen.

“*Olabileceğini*. Bu sefer daha kolay *olabileceğini* söyledi.”

“Tam bir detay delisisin.” Fakat böyle söyleyince hatırlamıştım. Dr. Maxwell gerçekten *olabilir* demişti.

Tavana bakmaya devam ederek, “Doğum gününde ne yapacağız?” diye sordu.

“Doğum günümde mi?” Omuz silktilim. “Bilmiyorum. Daha bir ay var.” Doğum günümün yaklaştığı gerçeği son dönemde aklımdan birkaç kere geçmişti ama olup bitenler göz önünde bulundurulursa konu hakkında –hatta sonunda ehliyetimi alacak olmama bile– çok heyecanlanmamıştım. Doğum günü listemde bu yıl, direksiyon sınavını geçmem haricinde pek büyük bir atraksiyon yoktu.

Belki de, *Doğum günümde istediğim tek hediye arkadaşımın remisyona girmesi*, cümlesi kulağa pek de kutlama havasında gelmediğindendi.

“Bir şeyler planlamayı istiyorum,” dedi Livvie. “Harika bir şeyler.”

Boş boş baktım. “Doğum günüm için bir şeyler planlamamı mı istiyorsun?”

Tavana bakmaya devam ederek başıyla onayladı.

“Parti gibi bir şey mi?” diye sordum. On altıncı doğum günüm için bir sürü insanı davet etmiştim. Wamasset’teki pek çok kızın yaptığı doğum günü partilerinden değildi fakat eğlenceli geçmişti. On yedi (ehliyet olayı haricinde) çok da özel bir yaş olmamasına rağmen eğer “en yakın arkadaşım kanser” kartımı oynarsam annemle babam bana bir parti daha verdirtirdi.

Livvie suratını buruşturdu. “Çok fazla insanla takılabileceğimi hiç zannetmiyorum.”

Hemen hesap ettim. Dört hafta sonra on yedi yaşıma bastığımda Livvie hastaneden çıkmış fakat bağışıklık sistemi de baskılanmış olacaktı. “Tanrım, tabii ya,” dedim. “Özür dilerim.”

“Ama gerçekten özel bir şey olsun istiyorum.” Hızla dikilince serum sallandı. “Muhteşem bir şey. Bunlara boğulmuşken heyecanla bekleyebileceğim bir şey.” Hastane odasını gösterdi.

Yanağımın içini ısırarak bir an düşündüm. “Peki,” dedim sonunda. “Doğru anladım, değil mi? Çok fazla insan içermeyen, seni yormayacak ve annenin duyduğu anda veto etmeyeceği bir şey planlamamı istiyorsun.”

“Aynen öyle,” dedi Livvie. Hemen karşılık vermediğim

için ekledi: “Sessizliğini bir şeyler düşünmeye şimdiden başladığına yoruyorum.”

Ne diyecektim ki? Hayır mı?

“Tabii ki,” diye güvence verdim. “Düşünüyorum.”

Trenden inince beni almaları için annemle babamı aramamıştım çünkü trende aklıma gelmeyen doğum günü kutlaması fikrinin, soğuk akşam havasında gelebileceğine karar vermiştim. Fakat etrafımda yanmaya başlayan sokak lambaları bile bir evreka anı yaşatmaya yaramamıştı. İşin aslı, genel olarak doğum günü olaylarını planlamada çok iyi değildim; Livvie hep benden daha iyi plan yapardı. On altıncı doğum günüm bile onun fikriydi. Ama *muhteşem bir şeyi* onun planlamasını söylemek, büyük doğum günü sürprizini heyecanla bekleme ihtiyacını tatmin etmeyecekti.

Eve döndüğümde annemle babam salonda oturuyordu. Olivia’nın hastaneye dönmesiyle ilgili bir şeyler sormalarını bekliyordum –ki sordular da– fakat kısa süre içinde beni beklemelerinin sebebinin bu olmadığı ortaya çıktı.

“KONUŞMAMIZ LAZIM,” dedi babam kanepede yanına pat pat vurarak. Annemle babamın trajik bir 1970’ler evreninde sıkışıp kaldığına dair Livvie’yle hep dalga geçerdik. İki-si de Prius kullanıyordu, bir organik yiyecek kooperatifine üyeydiler ve geri dönüşüme takmışlardı. Fakat 1970’lere olan aşklarının en aleni kanıtı salonumuzdu. Babamın yanına oturmamı istediği kanepede kahverengi kadifedendi ve ayaklarını renkli bir kilime uzatmıştı. Oturdum.

“Tatlım, tarihten C almışsın, farkında mısın?” diye sordu annem. Önüne sarı bir kâğıt koydu. Akademik

uyarı dedikleri bir şeydi ve annemle babama tarihteki ortalamamın geçen sene bu dönemkinden on puan düşük olduğuna dair bilgi veriyordu.

“Gerçekten mi?” Aslında tarihte ne durumda olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Hatta diğer herhangi bir derste de. Otuz Yıl Savaşı’na dair ödevimin altına Bayan George, *Biraz daha detaylı yazılabilirdi*, diye not düşmüştü. Sonra da bir not vermişti. B miydi acaba? Yoksa B-eksi miydi? Pek dikkat etmemiştim. İşin aslı, içimde daha fazla düşünceye yer yoktu. Tek düşündüğüm Olivia’ydı.

“Hayatında bir sürü şey olduğunun farkındayız,” dedi babam ciddi bir sesle. “Tahmin edemeyeceğimiz kadar zor bir dönem. Ve aklının dağınık olması doğal. Fakat son sınıfa geçmek üzeresin. Geleceğini düşünmen lazım.”

“Üniversiteyi,” diye açıklama yaptı annem.

“Teşekkürler, anne. Babam ‘gelecek’ dediğinde üniversiteden bahsettiğini anlıyorum. Ve ‘üniversite’ dediğinde de Yale demek istiyor.” Aslında babam Yale demezdi. *New Haven* diyordu, *Ben New Haven’da öğrenciyken...* diye başlayan cümleler kurduğunda. Annem de babam da Yale’e gitmişti fakat birbirleriyle orada tanışmamışlardı ve annem, babam kadar Yale delisi değildi.

“Hemen aksilenme,” dedi babam. “Bale yaptığın dönemde annenle seni hep destekledik. Verdiğin kararlardan farklı kararlar vermen için sana asla baskı yapmadık. Notların yüksek olduğu müddetçe bale yapmana izin verdik.”

“Ama artık bale *yapmadığıma* göre beni kim ister, değil mi?” Mektubu tekrar katlayıp önümdeki sehpa attım. “Bunu anlatmaya çalışmıyor musun?”

Elini kaldırdı. “Hiç öyle bir şey söylemedim. Ancak ge-

lecekte seçeneklerini sınırlayacak kararlar vermek istemezsin.”

Bu inanılmazdı işte! “Eh, son zamanlarda biraz aklım dağınıktı, evet. Size en yakın arkadaşımın kanser olduğunu hatırlatayım o zaman.”

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra annem konuştu. “Olivia’nın hastalığı gerçekten acı, Zoe. Bunu sefil bir bahaneye dönüştürme.”

Annemle babam hastane ziyaretlerimi haftada üç günle sınırladı. Teoride okula daha fazla vakit ayırmam gerekiyordu ki muhtemelen teknik olarak okula daha fazla vakit *ayırıyordum* ama aynı zamanda Olivia’yla doğum günüm için yapacağımız muhteşem şeyin ne olacağını bulabilmeye de çok vakit ayırıyordum ki bu, bale derslerine de yardımcı olurken tahmin ettiğimden daha büyük bir sorun haline gelmişti.

Dışarıda bir şeyler yapmamız gerektiği ortadaydı. Doğum günüm perşembeydi. Cumartesi direksiyon sınavına girecektim ve geçersen arabayla bir yerlere gidebilirdik.

Ama nereye?

İki hafta sonra, on yedi yaşına basmadan iki hafta önce, Olivia’ya düşüneceğime söz verdiğim zamankinden farklı bir yere ulaşamamıştım. Geçen seferki kadar kötü olmayan ama pek de verimli geçmemiş bir bale dersinden sonra kızlara Olivia’nın kutlama için ne yapmak isteyebileceğini sormuştum ama hemfikir oldukları tek konu “Disney World’e gitmek”ti.

Önerilerini değerlendireceğime dair söz vermiştim.

* * *

“Deco’ya gidilebilir gayet,” diye önerdi Lashanna. Takvimde sonbahar soğuklarının geldiği yazmasına rağmen Mia ve Lashanna’yla birlikte dışarıdaki çimenlerde oturmuş sandviç yiyorduk. O kadar sıcaktı ki palto bile giymemiştik.

Deco Wamasset’in merkezinde, birçok insanın özel kutlamalarda gittiği şık bir restorandı ama küçük ve kalabalıktı. Bayan Greco, Olivia’nın grip mevsiminin tam ortasında oraya gitmesini asla kabul etmezdi.

“Şehre gitmeye ne dersin?” diye sordu Mia. Peçeteyle dudağına bulaşan hardalı sildi.

“İyi de o zaman anne babamızın bizi götürmesi gerekir.” Şehir ve New Jersey banliyöleri arasındaki fark işte tam buradaydı: New Jersey’de on yedi yaşında havalı bir sürücü olabilirken, köprünün öteki tarafında on sekiz yaşına kadar direksiyon başına geçebilecek kadar havalı olunamıyordu. “Olivia’nın annesi onu delirtiyor ve bizimkilere de neden bizimle restorana gelemeyeceklerini anlatamam.”

“Olivia’nın babası sizi götüremez mi?” diye sordu Bethany.

“Olabilir.” Bay Greco böylesi bir aşırılığı destekleyecek en olası adaydı. Ve desteklemek derken, kelimeyi hiç de abartmadan söylüyordum. Mucizevi bir şekilde muhteşem bir kutlama ayarlayabilsem bile parasını nasıl ödeyecektim? Parasını ödemenin bir yolunu bilsem bile Bayan Greco’yu, Olivia’nın gitmesine izin vermeye nasıl ikna edecektim? Olivia’nın kemoterapisi bitmişti ve artık iş, hastaneden eve gelebilmesi için kan değerlerinin yüksel-

mesini beklemeye kaldığından Livvie'nin annesi çoktan "tüm bunlar bittiğinde" ve "Olivia son kemoterapiyi atlattıktan sonra" gibi cümleler kurmaya başlamıştı. Kızının riskli *herhangi* bir şey yapmasına hiç de hevesli olmayan bir kadından bahsediyorduk. Sandviç paketini buruşturup çantama soktum.

"Olivia'nın babası bir şeyler yapmamızın sorun olmayacağını söylese," dedim aklıma fikir düştüğü anda, "annesi rıza göstermek zorunda kalır." Araba yıkama etkinliğinin olduğu gün annesini maske konusunda nasıl vazgeçirdiğini hatırlıyordum.

"Ne kadar da 1955 kafası," dedi Mia. Çantasını kafasının altına itip uzandı ve güneşe karşı gözlerini kapadı.

Sırt çantamın koluyla oynuyordum. "Belki de gidip onu hemen arasam iyi olur," dedim düşünceli düşünceli.

"Peki ya gerçekten gösterişli bir yere gitseniz ama çok erken gitseniz ve kalabalık olmasa?" dedi Lashanna ayağa kalktığım sırada.

"İndirimli menü de sipariş ettiniz mi tamam," dedi Mia. "Ne kutlama olur!"

Lashanna Mia'ya hareket çekti.

"Evet, gidip arayacağım," dedim. Vedalaşıp içeri girdim. Bay Greco'yu aramak konusunda geriliyordum ve Lashanna ile Mia'nın önünde yapmak istemiyordum. Çok kibar olmadığından değil, bana hep sanki zamanını boşa harcıyormuşum gibi hissettirdiğinden.

Olivia bunun sebebinin, sadece çalışma saatleri içinde fonksiyonlarını yerine getirebilmesi olduğunu söylemişti.

Lobi boştu. İnsanların çoğu kantinde ya da derste ya da dışarıda çimenlikteydi. Bay Greco'nun şirket numara-

sını internetten arayıp buldum ama telefonu kulağıma götürdüğüm anda koridordan bana doğru yürüyen iki kişi gördüm. Okulun tek ankesörlü telefonunun olduğu girintiye sığınmak üzereydim ki çocuklardan birinin Calvin olduğunu fark ettim.

Telefon kulağımda donakaldım.

Partiden bu yana ondan başarıyla uzak durabilmiştim. Ara sıra koridorda karşılaşıyorduk fakat hep etrafta binlerce insan oluyordu ve ne o bana bir şey söylüyordu ne ben ona. Aynı anda Greco'ların evinde olduğumuz birkaç seferde onunla konuşmak zorunda kalmadan sıvışıp gidebilmiştim.

Olivia'ların evinde iki merdiven olması müthiş işe yarıyordu.

Fakat Wamasset'in lobisinde merdiven filan yoktu. Calvin beni gördü, tereddüt etti, sonra yanındaki çocuğa bir şey söyledi. O kişi her kimse fen bölümünün koridoruna saptı.

Yalnız kalan Calvin koridordan bana doğru yürümeye başladı.

"Thompson, Miller, Greco ve Stein." Telefondaki kadının sesi canlı ve profesyoneldi.

Tek kelime etmeden telefonu kapadım.

"Selam," dedi Calvin hemen önüme gelince. Eski bir beyaz gömlek giymişti ve yarısı dışarı sarkıyordu. Gömleğin kotla birleştiği yerden gözlerimi zor ayırdım.

"Selam," dedim.

Sessizlik.

"Demin Bay Greco'nun ofisini arayıp suratlarına kapadım." Sesim her zamankinden bir oktav tizdi.

Calvin bir şey söylemedi, ben de çok hızlı konuşarak devam ettim: “Olivia doğum günüm için çok özel bir şey yapmak istediğini söyledi diye aradım ama ben ne yapabileceğimizi bir türlü bulamadım. Akşam yemeğine çıkabiliriz diye düşünmüştüm fakat kalabalıktan kaçınmak için çok erken gitmemiz lazım. Mia da ‘İndirimli menü de sipariş edersiniz ne kutlama olur,’ filan dedi.”

Tepkisizlik.

Başparmağımı ekranda dolaştırdım. “Livvie’nin akşam yemeğine çıkmak isteyip istemediğini bile bilmiyorum. Belki...”

“Peki, Mack’in partisinde olanları artık kabullenecek miyiz?” diye araya girdi Calvin.

Zorla güldüm. “Şey, hayır desem olur mu?”

Calvin parmaklarını tüh dercesine şıklattı ve hayal kırıklığına uğramış gibi bir ifade takındı. “Ah, artık çok geç. Günlüğüme yazdım bile.”

“Ha-ha.”

Bir duraksama daha.

“Anlamıyorum,” dedi. “Sadece sarhoş muydun yani? Bu kadar mı?”

Evet de.

“Evet, aslına bakarsan sadece sarhoştum,” de.

Gözleriyle beni delecekti resmen. Gözlerimi kaçırdım ve sanki 2012’de eskrim bölge şampiyonasını kazanmamız çok umurumdaymış gibi yanımdaki duvara dizili kupa raflarını incelemeye başladım.

“Hayır,” dedim sonunda. İsteksizce. “Sadece sarhoş değildim.”

“O zaman niye...” Arkasını döndü, sinir bozukluğuyla

bacağına vurdu ve tekrar bana döndü. “O zaman niye benimle uğraşıyorsun?”

“Seninle uğraşmıyorum,” diye çıktım kupa rafından kafamı kaldırıp ona bakarak. “Bu ne demek ki zaten? Niye benimle uğraşıyorsunmuş! Bu dediğinin... Bu dediğinin bir anlamı bile yok.”

“Pekâlâ var. Birisiyle uğraşmak demek,” parmaklarıyla saymaya başladı, “birisiyle flört etmek...”

“Ben seninle asla *flört* etmedim!” diye düzelttim söylediğini. “Ve bitirmeme izin verdiğin için çok sağ ol. Birisiyle *dans* etmek.” Parmağıyla ikinci konuyu da saymıştı. “Birisiyle yiyecek.” Sanki karşı çıkmamı bekler gibi baktı ve bir şey söylemediğimde son maddeyi de saydı. “Sonra da o insanı *görmezden gelmek* demek.”

“Sen de beni *görmezden geldin!*” diye hatırlattım.

“Zoe, bana söylediğin son sözler, ‘Siktir ol git’ti. Kusura bakma ama buna verilebilecek en düzgün karşılık nedir sence?”

“Ne dememi istiyorsun, Calvin?” Ellerim iki yanıma düştü. “Çok içmiştim, tamam mı? Özür dilerim. Bunu mu duymak istiyorsun? Özür dilerim.”

Gözlerini üstüme dikmişti. “Senin için zor bir dönem olduğunu biliyorum,” dedi nihayet. “Özür dilemeni istemiyorum.”

“O zaman benden *ne* istiyorsun?” Ne kadar bıktığımı gösterircesine kollarımı iki yana açtım.

“Hayır.” Kafasını sallayıp işaretparmağını sağa sola salladı. “Asıl soru şu: *Sen* benden ne istiyorsun?”

Sanki söylediği söz dünyanın en aptalca şeyiymiş gibi ufak bir kahkaha attım.

Calvin kahkaha atmaktan başka bir şey yapmam için bekledi ama yapmadığımda omzunu silkti. “Eh, anlatmaya hazır olduğunda dinlerim o zaman.”

Tam cümlesini bitirdiğinde zil çaldı. Sanki zamanlamış gibiydi. İnsanlar sınıftan çıkmaya başlayıp koridora doluştu. Harika, muhteşem, zekice bir cevap bulabilmek için sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı ama ben karşılık veremedim kaybolmuştu.

Bay Greco'yu okuldan sonra aradığım da ondan istediğim şeyi anında anladı.

“Bunu becerebilmen için yardım etmemi istiyorsun,” dedi Olivia'nın, doğum günüm için özel bir şey planlamamı istediği için onu aradığımı söylediğim anda.

“Kesinlikle,” dedim konuşmanın umduğumdan da sorunsuz ilerleyeceğini görünce.

“Adriana'yı idare etmemiz gerekecek. Olivia'nın dışarı çıkmasını istemeyecektir.”

“Elbette.” Eve yürüyordum. Calvin'le konuşmamız o kadar dengemi bozmuştu ki Bay Greco'yu o ana dek arayamamıştım.

“Dr. Maxwell'in de onayını almamız gerek tabii. Ne planlıyorsun?”

Etrafıma baktım. Olivia'yla bizim mahalle, her binanın birbirinin aynısı olduğu o korkunç mahallelerden değildi fakat banliyö diye betimlememek de mümkün değildi. Burada yapılacak hiç havalı bir şey yoktu. “Manhattan'da bir şeyler,” dedim.

Çok kısa bir duraksamanın ardından, Bay Greco, “Biraz muğlak gibi,” dedi.

“Farkındayım.”

Belki deliriyordum ama tam o anda *efendim* diye eklemem gerekir gibi gelmişti.

Arka planda öteki hattının çaldığını duydum. “Adriana ve Dr. Maxwell’e gidip ‘Manhattan’da bir şeyler,’ diye-mem.”

“Tabii ki diyemezsiniz,” dedim hemencecik.

“Eh, sen spesifik bir plan yapıp bana dön o zaman,” dedi sertçe. “Elimden geldiğince yardım ederim.” Telefonu kapadı.

“İşte *bu yüzden* seninle her konuştuğumda kendimi aptal gibi hissediyorum!” diye bağırdım telefona.

En azından hayır dememişti. Ve yardım etmeye gönüllüydü.

Yine de bizi arabayla bırakıp masrafları karşılarsa bile temel soru değişmemişi:

Ne yapacaktık?

Doğum gününden üç gün önce hâlâ bir plan yapmamıştım. Alt kata indiğimde mısır gevreği yiyip *New York Times*’ın arka sayfasını okuyan babamın karşısına oturdum.

“Sosyallik anlayışın harika, baba.” Neden konuşmadığı için onu eleştiriyordum bilmiyorum, ne de olsa ben de konuşma havamda değildim. Tek istediğim Olivia’yla cumartesi öğleden sonra ne yapacağımızı bulmaktı. Neredeyse her gün planlarımı soruyordu ve ben de her şeyi yavaş yavaş ayarladığımı söylüyordum. Şaşırtıcılık fak-

törünün *bayağı inanılmaz* olacağını ima etmiştim. Hatta tam olarak o kelimeleri kullanmış olabilirdim: Bayağı inanılmaz.

Ay, bayağı inanılmaz mı dedim? Bayağı ve sıkıcı demek istemiştin.

Babam *Times*'in okumadığı kısımlarını masanın üstünden bana kaydırdı. "Al," dedi. "Kendini geliştir."

Gazeteyi elime almaya teşebbüs bile etmedim ve okuduğu sayfanın arkasını dalgın gözlerle incelemeye başladım. NYBT'nin tam sayfa *Fındıkkıran* reklamı vardı.

Tanrım, *Fındıkkıran*'da sahne almaya nasıl da bayıldık. Çok yorucuydu ve deliceydi ve son gösteride hayatımız boyunca *kar tanesi* sözlerini duymak istemezdik ama yine de... *sahneye* çıkıyordunuz. Sahnede *bale* yapıyordunuz. Her sene anne babalarımız ve büyükanne-babalarımız gelirdi ve gösteriden sonra süslü buketlerle sahne arkasına geçerlerdi. NYBT'de ilk senemizde sahneye çıkmaya başlamıştık. Gösteriye katılmadığımız ilk sene geçen seneydi.

Kafamı masaya vurdum. "Of. Of. Of."

"Haklısın," dedi babam. "Dünya nerelere gidiyor. Neyse ki Noel yaklaşıyor. Hepimiz dünya barışını ve insanlığın iyiliğini kutlayabiliriz. Savaş bölgeleri hariç tabii."

Babamın *kutlayabilirsiniz* demesiyle aklıma bir fikir tohumu düşmüştü. Yavaşça kafamı masadan kaldırıp reklama baktım, bir kadın bacağıнын dizden aşağısı görünüyordu ve bale ayakkabısının bağcığı sıkı sıkı yukarı doğru bağlanmıştı. Ayağının yanında minyatür fareler ile çocuklar bir Noel ağacının etrafında bale yapıyordu.

Olivia tekrar *Fındıkkıran*'ı izlemeyi çok isterdi. Anne-

lerimiz bizi üç yaşımdan beri her sene götürmüştü. Seyretmeyi bırakmıştık çünkü gösteride sahne almaya başlamıştık.

Tabii Olivia'nın gitmesi mümkün değildi. Topluluk büyük salonlarda kapalı gişe oynuyordu. Yüzlerce insanın doldurduğu kapalı bir mekânda bulunmak kadar tehlikeli bir şey olamazdı. Salona girenlere maske giydirebilecek bir pozisyonda filan da değildim.

Ancak...

Kapalı gişe oynamayacak birkaç gösteri yok *değildi*. Hatta boş olacak. Ya da neredeyse boş.

Tabii onlardan birini izleyebilmemiz için bir başka telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu, hem de Bay Greco'dan katbekat korkutucu birisiyle.

“Tüm gün burada böyle oturacak mıyız? Çünkü bu hiç de kutlama gibi bir şey değil, tam aksine gayet sıkıcı.”

“Her şeyin vakti var, hayatım,” diye güvence verdim Livvie’ye. “Her şeyin vakti var.”

Cumartesi öğleden sonraydı ve Greco’ların salonunda anne babası, büyükanne-babası, Jake ve ikizlerle birlikte oturuyorduk. Bu macerayı kotarabilmekle ilgili gerginliğim sayesinde direksiyon sınavı çocuk oyuncağı kalmıştı (ki geçmiştim zaten). Ayrıca planın detaylarına kendimi öyle kaptırmıştım ki annemle babamın aldığı yeni telefonla ilgili heyecanlanmış gibi yapmak bile zor gelmişti. Neredeyse bir haftadır düşünebildiğim tek şey Livvie’nin planladığım şeyi beğenip beğenmeyeceğiydi. Livvie öyle kolay kolay bir şey istemezdi. Hatta on yıldan uzun arkadaşlığımızı şöyle bir düşünecek olursam, onun için yapmamı istediği tek bir şey bile aklıma gelmiyordu.

O yüzden bunun esaslı olması gerektiğine karar vermiştim.

İsteğim üzerine Livvie şık giyinmişti; gittiğimiz son

NYBT galası için aldığı lacivert elbisesi üstündeydi. Bayan Greco “genç kızların” siyah giymemesi gerektiğini düşündüğünden Livvie’yle neredeyse ne zaman şık elbise alışverişine çıksak Livvie bulabildiği en koyu lacivert elbiseyi alıyordu. Şu an üstündeki de lacivertten on ton filan koyuydu, tafta ve derin yakalı, midi bir elbiseydi.

Belki alıştığımdan, Livvie’nin peruğı bana daha doğal geliyordu. Onu tanımayan birisine nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştığım da karşısındaki bilmediğı takdirde hasta olduğunun anlaşılacağını hiç sanmıyordum. Ve şu anda da *o kadar* hasta görünmüyordu. İki gün önce Dr. Maxwell veda etmeye geldiğinde yanıdaydım ve Olivia’nın ne kadar iyi olduğuna dair çok olumlu konuştuğunu duymuştum.

“Kan değerlerin harika,” demişti. “Tüm değerler güzel güzel yükseliyor. Haftaya yine test yapacağız.”

“Kan testi yaptığınızda nelere bakıyorsunuz?” diye sormuştum müthiş nehir manzarasını izlediğim kaloriferin üstünden. Burada hastane odaları yerine apartman daireleri olsaydı bir servet değerinde olurlardı. “Madem değerleri aşağı yukarı normale döndü, o zaman siz ne arıyorsunuz?”

“Minimal kalıntı hastalık,” diye cevap vermişti Dr. Maxwell. “Löseminin geri gelmesi için gereken tek şey bir lösemi hücresi. Algılanabilir lösemi görmek istemiyoruz ve modern teknoloji sayesinde bir milyon hücrenin arasındaki tek bir kanserli hücreyi bulabiliyoruz. O hücreleri *bulmamak* istiyoruz.”

“Eğer bulurlarsa,” diye açıklamıştı Olivia, “tedavimi değiştirmeleri gerekecek. Farklı bir ilaç kullanmak zo-

runda kalabilirim.” Yanında duran toplanmış eşya çantasının askısıyla oynuyordu. “Ya da kemik iliği nakline ihtiyacım olabilir.” Son cümleyi neredeyse fısıldayarak söylemişti.

“Kemik iliği nakline ihtiyaç duymayacaksın,” demiştim kaloriferden kalkıp yanına giderek. “Yani o yüzden... bunu düşünmeyelim. Sorduğum için özür dilerim.” Tekrar sessizlik çökmüştü.

Dr. Maxwell Livvie’ye nazıkçe, “İyi misin?” diye sormuştu.

“Evet,” demişti Livvie. “Kesinlikle.” Dr. Maxwell’e bakıp konuyu değiştirmişti. “Peki, Zoe’nin benim için planladığı muhteşem günün detaylarını anlatır mısınız acaba? Sizden izin aldığını biliyorum.”

Dr. Maxwell Mona Lisa gibi gülümsemişti. “Deneyimin hayli... tatmin edici olacağına eminim,” demişti. Sonra ikimize de veda edip odadan çıkmıştı.

Sokağa bakan Bay Greco’nun o sırada pencerenin dışındaki bir şeye aniden başıyla işaret ettiğini gördüm. “Hadi bakalım, kızlar,” dedi. Ayaa kalkıp evden çıktı.

Ayaa kalktım. Macenta ve belden bağlamalı ipek bir elbise ile topuklu ayakkabı giymiştim. Livvie’nin tüm ailesi bizi uğurlamak için salonda oturmuş bekliyordu ve ikimizin de bu kadar süslenip püslenmesi sanki mezuniyet balosuna gidiyormuşuz gibi hissettiriyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu Livvie, Jake’in tuttuğu paltoyu giyerken. Sinirlenmiş gibi konuşmaya çalışıyordu fakat ne kadar heyecanlandığı ortadaydı.

Ben tam kapıyı açmaya giderken Bayan Greco, “Bekle!” diye bağırdı. Sonra Livvie’nin boynuna bir de atkı

sardı. “Çok ama çok ağırdan al, tamam mı? Abartmanı istemiyorum.”

“Tamam anne,” dedi Olivia annesine sarılırken. Kalın beresine, atkısına ve paltosuna rağmen çok güzel görünüyordu. Bayan Greco bana da sarıldı.

“Ona dikkat et, olur mu? Yorulmasına izin verme.”

“Yorulmayacak,” diye söz verdim. Ön kapıyı itip açtım ve verandaya adım attım. Bay Greco garaj yolunda, siyah bir Mercedes-Benz’in yanında durmuş, şoför üniformalı bir adamla konuşuyordu.

“Yok artık!” diye fısıldadı Livvie yanımda. Gözleri hayranlıkla kocaman açılmıştı.

“Limuzin ucuz görünürdü,” diye açıkladım. Doğum günü çılgınlığının ilk etabı istediğim etkiyi yaratmış gibiydi. “Siyah Mercedes ‘Önemli biriyim ama beni fark etmeyin’ demek.”

İkimiz de arabaya giderken kıkırdıyorduk.

NYBT sahnesinin lobisi neredeyse boştu. Yankı yapan mermerli ve camlı alandan geçerken burada izlediğimiz onlarca gösteriyi düşünmemeye çalışıyordum. Burada *sahne aldığımızı*. Livvie koluma tutundu. Yüzü heyecanla ıslık ıslık ama sonra bana dönüp endişeyle, “Burada olmak seni öldürüyor mu?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Benim hakkımda endişelenmemesi gerekiyordu. “Geri dönmek güzel,” diye yalan söyledim. Bir nevi yalandı.

Salona girerken kadife koltuklar ve halı adım seslerimizi yuttuğu sırada o kadar aniden bir anı aklıma geldi ki nefesim kesildi. Livvie endişeyle bana döndü.

“İyi misin?”

“Evet,” dedim hızla, detaylarına girmek istemeden. “İyiyim.”

Salonun neredeyse tam ortası denebilecek bir yerde birkaç kişi oturuyordu ama onun dışında içerisi boştu. Bir sürü bale topluluğu, kostümlü provaları halka açık yapıyordu –hatta bunlar için bilet satıyordu– fakat NYBT’nın yöneticisi Martin Hicks herhangi birisinin kostümlü provalara katılması konusunda tam bir diktatördü. Topluluk üyelerinin bile katılmasına izin vermezdi, tabii birisi onun kişisel oyuncacı olmadığı takdirde. Hatta kimin Bay Hicks’in favorisi olduğu genelde böyle öğrenilirdi: Biri size kostümlü provayı onunla izlemek için davet aldığını söylerdi.

Lobinin kapısı arkamızdan yavaşça kapanırken bir kişi ortadaki gruptan ayrılıp bize doğru yürüdü.

Martin Hicks’in ta kendisi.

Toplulukla geçirdiğim onca yıl boyunca onunla hiç konuşmamıştık. Bugünü planlamanın en zor kısmı onunla yaptığım telefon görüşmesiydi. Sırf numarayı tuşlayabilmek için gereken cesareti bile bir günde toplamıştım. Şimdi de burada, karşımda duruyor, sanki eski dostlar-mışız gibi omzumu tutuyordu.

“Zoe,” dedi. “Ve Olivia.” İkimizin de ismini söylerken gözlerimize bakıyordu. “Bugün bizi izlemeye geldiğinize çok sevindim.” Alamenti farikasını giymişti: siyah balıkçı-yaka kazak ve Levi’s 501 kot pantolon. Bunu hep unutuyordum ama neredeyse aynı boydaydık.

Hafızamda hep beş metreydi oysa.

“Gelmemize izin vermeniz çok büyük incelikti,” dedim.

Bay Hicks'i kanser kozuyla *fena* zorlamıştım. İlk iki telefonuma geri bile dönmemişti.

"Benden böyle bir şey istemeniz bana onur verdi." Elini hafıfçe göğsüne dokundurdu, sanki fiziksel olarak da yüreğine dokunmuşuz gibi.

Bizim kim olduğumuza dair hiçbir fikri olmadığına adım gibi emindim fakat o kadar duygulanmış numarası yapıyordu ki içtenliğine inanmamak mümkün değildi.

Sahne yakınında bir yerden, "Martin!" diye seslendiklerinde iznimizi istedi. Olivia bana dönerken hâlâ sahte sahte gülümsüyordu.

"Peki," dedi dışlarının arasında, "adam beni hâlâ korkutuyor."

"Herhalde. Adam herkesi korkutuyor."

"Bunu nasıl kotardın?" diye sordu koltuklarımızı seçerken. "Hep kostümlü provaya katılmak istemiştım."

Livvie'nin elini tutup gözlerine baktım. "Gerçekten mi?" diye sordum.

"Gerçekten," dedi.

"Ona senin ölmekte olduğunu söyledim." İkimiz de anında kahkahalara boğulduk. Salonun ortasındaki sohbet kesildi ve birkaç çift gözün öfkeyle bize baktığını hissettım. Livvie'yle koltuklarımızda aşağı kaykıldık ama hâlâ kıkırdıyorduk.

"Peki," dedi Bay Hicks yüksek sesle. "Hadi başlayalım."

Birkaç dakika sadece sessizlik vardı, sonra *Fındıkkıran*'ın overtürü –havayı delercesine yükselen *staccato* notaları– salonu doldurdu. Müzik çalarken boğazım düğümlendi. En son dinlememin üstünden iki sene-den az zaman geçmişti fakat *Fındıkkıran*'da sahne alma-

mızdan bu yana o kadar çok şey olmuştu ki melodi bana farklı bir evrenden geliyor gibiydi.

Perde parti sahnesini gözler önüne sererek kalktı, Clara ve Fritz ile tüm arkadaşları Stahlbaum'ların salonunda dolanıyorlardı, çok güzel bir Noel ağacı sahnenin sağında ısıltı ısıldı. Ne Olivia ne de ben Clara rolünü oynamıştık fakat bu sahnede yer almıştık. Karanlıkta Livvie'nin elimi tuttuğunu hissettim ve sahneye çıkmadan önce genelde nasıl el ele tuttuğumuzu hatırladım; sahne arkasının kaosunda birbirimiz haricinde hiçbir şeyi algılayamadan terden ıslanmış ellerimizi birbirine kenetledik.

Restoranı terası sebebiyle tercih etmiştim. Daha saat beş buçuk olmasına rağmen restoranın kalabalık olacağından ve Olivia'nın grip mikrobu taşıyan birisinin yanında oturmak zorunda kalacağından korkuyordum. Dışarıda oturabildiğimiz sürece sorun yoktu. Telefonda konuştuğum kadın ısıtıcı lambalar sayesinde masaların sıcacık olduğuna dair bana güvence vermişti ve biz masamıza giderken Olivia hafiften titrese de tepedeki devasa lambanın sıcaklığına oturduğumuz gibi paltosunu çıkarmıştı. Enerji tasarrufu için iyi miydi? Hayır. Bağışıklık sistemi çalışmayan bir arkadaş için iyi miydi? Evet.

"Manzara harikaymış," dedi Olivia.

Açık alanda oturmanın sağlık açısından yararına o kadar odaklanmışım ki başka pek bir şeye dikkat etmemiştim fakat Olivia haklıydı: manzara inanılmazdı. Tüm Manhattan elli kat aşağıda ayaklarımızın altına serilmişti.

Garson gelip içecek siparişimizi aldı ve bize getirdiği alkolsüz kokteylleri yudumladığımız sırada Livvie, "Ta-

“mam, dürüst ol, işkence gibi miydi?” diye sordu.

Kafamı iki yana sallayıp bardağımı masaya koydum. “Ne hatırladım biliyor musun?”

“Ne?”

“Mantramı.” İçeceğimin üstündeki kirazlı köpükte dolandırırken Livvie’nin gözlerine bakamıyordum.

“Mantran mı vardı?” diye tiz bir çılgılık attı. Yan masadaki kadın göz ucuyla bakınca Livvie sesini alçalttı. “Neden bana hiç söylemedin?”

Sorusunu yanıtlamak yerine başka soru sordum. “Ne olduğunu duymak ister misin?”

“Tabii,” dedi, ses tonum hevesini biraz söndürmüştü.

“Şöyle...” Kafasının hemen üstündeki bir noktaya gözlerimi dikip robot gibi bir sesle konuştum: “Yeterince iyi olayım. Yeterince iyi olayım. Yeterince iyi olayım.”

“Ya,” dedi Livvie sessizce. Sonunda gözlerine bakabildiğimde surat ifadesi aynı şeyi düşündüğümüzü gösteriyordu.

“Biliyorum,” dedim, bir şey söylememiş olmasına rağmen. “Gayet depresif.”

Livvie masanın üstünden uzanıp elini yumuşak bir hareketle koluma koydu. “Hayır, değil...”

“Hayır, öyle,” diye araya girdim. “Korkunç.” Onca zamandır aklıma gelmemiş mantramı kendi sesimden duymak, balenin son aylarına hatta yıllarına dair unuttuğum bir dünya başka şeyi de aklıma getirmişti; nasıl sürekli korktuğumu, toplulukta kalabilmeyi hak ettiğimi kanıtlamak için ne kadar çaresiz olduğumu, ne kadar özgüvensiz ve sefil hissettiğimi.

“Stresliydi,” dedi Livvie nazıkçe. “*Hepimiz stresliydik.*”

Bir an duraksadım. “Nefret ediyordum.”

“Hayır, etmiyordun,” dedi Livvie otomatikman.

Ama masanın üstünden ona gözlerimi dikip bakınca başka şey söylemedi.

“Anlamıyorum,” dedi sonunda. “Madem o kadar nefret ediyordun, neden bırakmadın?”

“Offf.” Kafamı ellerime doğru indirip saçlarımı çekiştirdim. “Bilmiyorum ki. Nefret ettiğimi fark etmemiştim galiba. Yani, yeterince iyi olmadığım için kendimden nefret ettiğimi sanıyordum. Daha iyi bir balerin olmamaktan nefret ediyordum.”

“Çok güzel bir balerindin,” dedi Livvie.

“Teşekkürler.”

Kafamı kaldırdım ve göz göze geldiğimizde onunkilerde hüznün vardı. “Ne oldu?” diye sordum.

Omuz silkti. “Kendimi kötü hissediyorum. O kadar mutsuz olduğumu bilmiyordum. Senin en iyi arkadaşım. Nasıl bilemedim ki?”

“Bence ben bile bilmiyordum,” dedim bir süre sonra. “Bence şu ana kadar bilmiyordum.”

Birkaç masa ötede bir çift gülüştü.

“Anlıyorum,” dedi Olivia. Çenesini ellerine dayamıştı. “Kendi hislerimi *nefret* olarak açıklayabilir miyim, emin değilim. Ama kesinlikle eğlenceli olmaktan çıkmıştı. Sizin bodrumda takıldığımız zamanlar haricinde sonlara doğru o kadar keyif aldığımı sanmıyorum.” Başını yana eğdi. “Neden artık eğlenceli değildi?”

“Benim açımdan...” Uzakta ıslıl ıslıl görünen Empire State Binası’na baktım. “En iyisi olmak istemeye başladığımda eğlenceli olmaktan çıktı bence.”

Tekrar ona döndüm. Livvie'nin gözleri parlıyordu. "Bazen keşke hâlâ küçük olsak diyorum," dedi. "Madame Durand'da bale yapıyor olsak. Aptal resitaller için heyecanlansak."

İkimiz de Livvie'nin hastalığına dair bir şey söylememiştik fakat ikimiz de bunu düşünüyorduk. "Bence de," dedim gözlerim yanarken.

Olivia burnunu çekti ama ağlamadı. "Bence," dedi bir dakika sonra, "üzülmek çok aptalca. Yani yine Manhattan'da harika bir dairemiz olabilir."

"Havalı işlerimiz olur." Parmaklarımı şıklatıp söyledim şeyi vurgulamak için omuzlarımı oynatarak hafifçe dans ettim. "Seksi erkek arkadaşlar. Hamptons'ta hafta sonları."

"Gece de giyilebilecek şık spor giysiler," diye ekledi. Biz küçükken bir dergide her kadının "gece de giyilebilecek şık spor giysilerinin" olması gerektiğine dair bir yazı okumuştuk ve çok komik gelmişti. Aylar boyunca neredeyse yaptığımız her espri bununla ilgiliydi. Olivia'nın odasında pijama ve tişörtle otururken, *Sence bunlar gece de giyilebilecek şık spor giysiler mi?* filan derdim. O da *Ah, kesinlikle* diye cevap verirdi.

"Gece de giyilebilecek şık spor giysiler," diye tekrar ettim.

"Muhteşem olacak," dedi beyaz masa örtüsünün üstünden elimi sıkı sıkı tutarak. "Balerin olmayacağız ama bir gün hayatlarımız muhteşem olacak, Zoe. *Gerçekten muhteşem.*"

İkimizin beş sene, on sene sonra burada oturduğunu gözümde canlandırdım. Yirmi yıl sonra, hâlâ kırk yaşından küçük olacaktık. Bir şeyler yaşayıp görmemiz için

daha çok vakit vardı. Harika şeyler. Balerin olmayı hayal etmekle meşgul olduğumuz için hayalini bile kurmadığımız şeyler.

“Hey,” dedim bir anda, “artık *senin* doğum gününü planlamaya başlamamız lazım.”

“Hazirana daha çok var,” dedi Olivia sanki doğum gününün ne zaman olduğunu unutmam mümkünmüş gibi. “Bence daha vaktimiz var.”

“Peki,” dedim. “Ama çok çok müthiş bir şey planlamamız lazım.”

Manzaraya ve restorana bakıp tekrar bana döndü. “Bugünü alt etmesi biraz zor.”

“Evet,” dedim, “bugün bayağı eğlenceliydi, değil mi?”

“Bayağı eğlenceliden de iyiydi, Zoe. Mükemmeldi.” Parmaklarımı sıktı. “Bir şey hariç.”

Lanet olsun. Ellerimi kavuşturup gözlerimi kapadım. “Peki,” dedim. “Hazırım. Bana karşı nazik ol. Neyi batırdım?” Livvie masanın altından bana tekme attı. “Ahh!” Hızla gözlerimi açtım. “Senin sözde zayıf filan olman gerekmiyor muydu?”

Güldü. “Batırdığın bir şey değil. *Benim* batırdığım bir şey. Hediyen. Sana ne vermek istediğime karar verdiğimde yapacak vaktim kalmamıştı.”

“Bana bir şey mi yapıyorsun?”

“Mümkün,” dedi Livvie avuçlarını açıp gizemli bir tavırla omuz silkerek. “Belki de *olması* için yeterince vaktim yoktu demeliyim.” Bana anlamlı bir bakış attıktan sonra güldü.

Nedense bunu söylemesiyle gözlerim dolmuştu. Fakat ağlamak üzere olduğumu görmesini istemediğimden,

“Çok kötü bir yalancı olduğunun farkında mıydın?” dedim.

“Eh, her şey bir arada olmuyor işte,” dedi Livvie. “Güzellik. Zekâ. Harika bir espri anlayışı. Trajik kanser hikâyesi. Tüm bunlara karşılık iyi yalancılık özelliğini takas ederim.”

“İyi bir takas,” diye hak verdim boğuk sesimle. Ve hüngür hüngür ağlamaya başlayacaktım ki tam o sırada garson gelip elindeki menüleri önümüze koydu.

“Bugünün speşiyallerini öğrenmek ister miydiniz?”

Burnumu çekip gözümü sildim. Ağlamak aptalcaydı. Livvie haklıydı. Her şey –doğum gününden hayatımızın sonuna dek– muhteşem olacaktı.

Gerçekten muhteşem.

“Tabii,” dedim kafamı kaldırıp gülümseyerek. “Bence artık hazırız.”

Bayan Greco Noel tatilinin son günü için Jake'in, doğum gününde eve birkaç arkadaşını davet etmesini kabul ettiğinde biraz şaşırmıştım. Olivia önümüzdeki haftanın sonunda üçüncü kemoterapi seansı için hastaneye geri dönecekti ve haberlerdeki başlıca konu, bu mevsim gribin ne kadar kötü olduğuydu. Olivia herhangi bir hastalık kaparsa –nezle bile olsa– iyileşene kadar kemoterapiye başlamayacaklardı ve tedavisinin yarısı geride kaldığından Bayan Greco her şeyin bitmesi için sabırsızlanmaya başlamıştı. Sadece Bayan Greco da değil. Olivia da. Tatilin büyük kısmını babamın arabasında baş başa, kalitesiz müzikler dinleyip arabaya binmeye devam etmek için bahane olacak yerler bulmakla geçiriyorduk: *Hadi film kiralayalım! Kwik Mart'tan kurabiye alalım! Weehawken'a gidip ufku seyredelim.* Arabada giderken ve bir yandan muhabbet ederken Livvie'nin nasıl da *İyileştikimde biz...* veya *Bunlar bittikten sonra ben...* gibi cümleler kurmaya başladığını fark etmiştim. Sanki kanser çoktan dikiz aynasında kalmış gibiydi.

Fakat küçük davetli listesi ve Livvie'yle aynı odada duracak herkesin maske takacağına dair verdiği sözler sayesinde Jake annesini, eve arkadaşlarını çağırmak konusunda ikna edebilmişti. Böylece okula dönmeden önceki pazar, Greco'ların evine Jake'i kutlamak için yaklaşık yirmi kişi toplanmıştı.

Erkeklerin çoğu bodrumda Xbox oynuyordu fakat ailesiyle kayak tatilinden henüz dönmemiş Calvin aralarında değildi. Olivia ve ben Lashanna ile Mia'yı da alarak bodruma kamp kurmuştuk.

Livvie'nin sandalyesinin yakınında yerde otururdum ve kendisi odadaki kazak giyen tek kişi olmasına rağmen gayet normal görünüyordu. Ya da hepimizin maske taktığı düşünülürse herhangi birimiz kadar normal.

Mia'nın annesiyle babası kafayı yemişti çünkü üniversite sınavına hazırlık testinden aldığı notlar tahminlerinden çok daha düşük gelmişti. "Çok aptalca," dedi Mia sehpadaki gümüş kâsedden bir avuç dolusu cips alırken. "UCLA üniversite sınav sonuçlarını umursamıyor bile. Onlara yollayacağım muhteşem belgeseli umursayacaklar sadece."

"Yaşam merkezinde onunla mı uğraşıyordun?" Benim sınav sonuçlarım Mia'nınkinin tam tersine annemle babamın tahmin ettiğinden çok daha yüksek gelmişti. Sonuçlar elimize geçtiğinde babam resmen iki yıl sonraki "Yale ebeveynleri hafta sonu" için otel aramaya başlamıştı.

"Pek sayılmaz," dedi Mia. "O daha çok tanıtım gibi bir şey. Ayrıca üstünde çalıştığım bir başka film de..."

"Se-laam!" diye şakadı Stacy salona girdiğinde. Yanında Emma ve Hailey vardı. Üçü de saçlarını tepeden topuz

yapmıştı ve hepsi düşük bel pantolon ile cart renklerde minicik tişörtler giymişti. Bana hafifmeşrep Barbie bebekleri anımsatıyorlardı. “Bugün nasılız bakalım?”

Emma ve Hailey maskeleri ellerinde tutuyorlardı ama kanepeye oturmadan önce taktılar. Stacy salon ile antre arasındaki üstü kemerli girişte dururken maskesini takmadan bir duyuru yaptı. “Millet, parti çok eğlenceli! Bir de bir duyurum var, Jake’in verdiği bu parti Emma ile beni bir Sevgililer Günü partisi vermek için çok fena heveslendirdi. Konulu olacak: Tarihteki En Müthiş Çiftler!” Neşeyle tiz bir çığlık attıktan sonra maskesini takıp odaya girdi.

“Beyoncé ve Jay-Z gibi,” diye tercüme etti Hailey, olur da tarihteki en müthiş çiftlerin ne anlama geldiğini bilemeyiz diye.

“Brad ve Angelina,” diye ekledi Emma.

“Bogart ve Bacall,” diye önerdi Mia.

“Kim?” diye sordu Stacy ama Mia’nın cevap vermesini beklemedi. Onun yerine parti planlarını anlatmaya devam etti. “Kostümler olacak tabii ki. Ve dans. Ama hani Mack Wilson’ın partisindeki bazı insanların yaptığı gibi seks-danslarından değil.” Elini havada şöyle bir sallayıp hemen ekledi: “Yani üstüne alınma tabii.” Sonra Hailey’yle kahkaha atmaya başladılar, odadaki diğerleri de; ben dahil.

Istakozu düşük ateşte kaynatmaya başlarsanız ve ateşi yavaş yavaş açarsanız istakoz ölene kadar ölesiye haşlandığını anlamazmış. İşte Stacy konuşurken ben de aynen öyleydim. Seks-dansından bahsettiğini duymuştum. “Üstüne alınma” deyişini duymuştum. Kahkaha attığını

duymuştum. Kakhaha atmıştım. Ve tüm bu süreç boyunca ölesiye haşlandığımı görmeyi becerememiştim.

“Bir saniye, Zoe, senden mi bahsediyor?” Livvie’nin ses tonu kuşkuluydu ve hâlâ hafifçe gülüyordu. “Sen cidden birine... sürtünüyor muydun?”

Kalbim fazlasıyla hızlı atıyordu. “Tanrım, ben... yani ben o geceyi doğru dürüst hatırlamıyorum bile.”

Hailey yine güldü. “O oda toplu seks salonu gibiydi! Yemin ederim, insanlar prezervatif taksa yeriye.”

“Hiç de o kadar fena değildi,” dedi Lashanna kanepenin arkasına yaslanırken. “Yapma lütfen. Ben de oradaydım. İnsanlar sadece dans ediyordu.”

“*Bazı* insanlar sadece dans ediyordu,” dedi Stacy ve tekrar gülmeye başladı. “*Bazı* insanlar,” parmağıyla beni göstermeden önce havada döndürdü, “seks-dansı yapıyordu.”

Stacy’nin bunu müthiş komik bulduğu belli oluyordu. Ve bu bir anlamda daha beterti. Yani, ne yaptığını bilse – büyük bir sırrı açığa vurmak *istese*– ondan nefret edebilirdim. Ama sadece dedikodu yapıyordu. Herhangi biri hakkında veya herhangi bir konuda konuşuyor da olabilirdi.

Bu senaryoda nefret ettiğim tek kişi kendimdim.

Maskemin ardında hâlâ gülümsüyordum. “Neyse ne,” dedim sohbeti bitireceğini umduğum bir tonla. “Aptal bir partiydi işte.”

“Aman Tanrım!” dedi Livvie. “Kiminle dans ediyordun?”

Maskemin ardında gülümsemem suratımda dondu. Resmen dilim tutulmuştu.

“Çok karanlıktı,” dedi Mia. Bana neler olduğunu hissetti de o yüzden yardım etmeye mi çalışıyordu yoksa

hatırladığı kadarıyla manzarayı mı anlatıyordu bilmiyordum. “Kimin kiminle dans ettiğini nasıl görebildiğinizi anlamıyorum.”

“Bir saniye,” diye araya girdi Livvie. Ayağının dibinde oturduğum yere eğildi. “Partide kiminle dans ediyordun?”

“Siz Calvin’le dans pistinden birlikte ayrılınca Margaret gözlerini oyacak sandım,” dedi Hailey. Ellerini pençe gibi yapıp tısladı, sonra da kahkahalara boğuldu.

“O kız tam bir *deli*!” dedi Stacy. “Sean’la aralarında ne olmuş, duydunuz mu?”

“Ne?” diye sordu Emma küskün küskün. “Ben hiçbir şey duymadım.”

“Aman Tanrım, sen ciddi misin?” diye sordu Stacy. “Meğerse...”

Hailey ve Emma, Stacy’ye yanaşmıştı. Lashanna ve Mia bile olayı duymak için ona dönmüştü.

Olivia’yla olduğumuz yerde kaldık. Çenesi garip hareketler yapıyordu; sanki söyleyecek bir şeyi varmış da kelimeleri nasıl oluşturacağını öğrenememiş gibi. “Yoksa sen...” Alnını kırıştırdı, başını iki yana salladı, sonra güldü. “Yoksa sen o partide Calvin Taylor’la mı takıldın?”

“Livvie...” diye başlayacak oldum.

“Takıldın mı?” diye tekrarladı daha sert bir sesle.

“Livvie, açıklayabilirim,” diye fısıldadım. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu ve gözlerinde daha önce hiç böyle bir bakış görmemiştim.

“Aman Tanrım.” Sanki kendi kendine konuşur gibi son derece sessizce söylemişti. Bir saniye sonra ayağa fırladı ve üst kata doğru koştu.

Ben de ayağa kalktım. “Olivia!” diye seslendim.

Kanepedeki tüm kızların bize baktığını hissedebiliyordum ama umursamadım. Sadece ismini daha yüksek sesle tekrar ettim. “Olivia!”

Merdivenlerin yarısına kadar çıkmıştı. Oda kapısının güm diye kapandığını duyduğumda antreyi daha yeni geçiyordum.

Kapısını kilitlediğine emindim fakat kulbu çevirince odasına giriverdim. Karşı duvarın önünde, sırtı bana dönük duruyordu.

“Liv, ben...”

“Şu an seninle konuşmak istemiyorum,” dedi arkasını dönmeye bile tenezzül etmeden.

“Biliyorum ama açıklamama izin versen... Çok korkunç bir hataydı.” Merdivenlerden koşarak çıktığım için nefes nefeseydim. “Sana ne kadar sarhoş olduğumu söyledim. Hiçbir şey ifade *etmiyordu*. Yemin ederim.”

“Belki *sana* bir şey ifade etmiyor olabilir ama *benim* için ediyor.” Sesi titriyordu.

“Çok özür dilerim, Livs.” Ona doğru tedirgince bir adım attım. “Onunla senin aranda...”

Arkasını döndü. “Ondan *hoşlanıyorum* diye mi olduğunu zannediyorsun?” Gözleri öfkeyle alev alevdi. “Ben onu... Ondan *birazcık* hoşlanmıştım sadece. Asıl mesele bana *yalan* söylemen.”

“Olivia, ben...”

“Hem bir kere de değil. Sana partide neler olduğuna sorduğumda değil sırf. Sürekli. Seninle Calvin arasında koskocaman, gizli bir... şey varmış.” Yeni keşfettiği şeye hayret ederek kafasını salladı.

“Benimle Calvin arasında bir şey yok!” diye bağırdım. Sonra sesimi alçalttım. “Öylesine takıldık. Bir kereliğine. Ben sarhoşken.”

“Ve o zamandan bu yana onunla konuşmadın mı? Ciddi misin gerçekten?” Kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Olivia.” Ona, *Saçmalama*, der gibi bakıyordum, ama konuşmayınca devam ettim: “Aynı okula gidiyoruz. Birbirimizi görüyoruz. Son iki ayda Calvin Taylor’la tek kelime bile konuşmadığımı iddia etmeyeceğim tabii ki.”

“Çok pis bir yalancısın, tamam mı!” Öfkeyle bakarak sesini tizleştirdi ve yapmacıktan heyecanlı konuşmaya başladı. “Ah Olivia, seni çok seviyorum. Ah Olivia, senin için her şeyi yaparım. Tabii sana gerçeği söylemek hariç.”

Ağlamaya başladım. “Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Sana hiç yalan söylemediğimi biliyorsun.”

“Bana her gün yalan söylemişsin. Bana baktığın her sefer yalanmış.” O da ağlıyordu.

“Bu hiç adil değil. Calvin’le yaşananlar bir hataydı.”

“Bana *acıdın*. Bana acınacak biriymişim gibi baktın.”

“Bu doğru değil.” Her kelimenin üstüne basarak konuşuyordum. “Bu kesinlikle doğru *değil*.”

Avcunu alnına bastırdı. “Kendimi aptal gibi hissediyorum,” dedi kısık sesle.

“Olivia, yapma.” Ona doğru bir adım daha attım. “Bana inanmak zorundasın. Çok özür dilerim. Yapma, Olivia.” Artık hüngür hüngür ağlıyordum, gözümünden yaşlar dökülürken panik yüzünden düzgün düşünemiyordum.

Olivia’nın surat ifadesi sertti. “Çık git buradan.”

“Yapma. Livvie.” Elimi ona doğru uzattım.

“Sana yemin ederim Zoe, eğer bu evden şu saniye çıkıp

gitmezsen babamı çağıracağım, o da üst kata çıkıp seni *zorla* buradan çıkartacak.”

Olivia’nın emriyle Bay Greco’nun beni evinden atması fikrine dayanamadım. O kadar fazla ağlıyordum ki nefes bile alamıyordum ama Olivia gözyaşlarımı zerre kadar umursamıyordu. Aynı buz gibi bakışlarla bana bakmaya devam ediyordu. En sonunda sıktığı dişlerinin arasından konuştu. “Hemen. Evimden. Defol. Git.”

Evden çıktıktan sonra tüm gün Olivia'nın telefonunu aramıştım ama açmadı. Ümitsizliğe kapılınca nihayet ev numarasını aramıştım fakat Bayan Greco Olivia'nın uyuduğunu söylemişti. Sesinden yalan söyleyip söylemediğini anlayamıyordum.

İki gün boyunca sürekli ona ulaşmaya çalıştım, o da bana cevap vermedi. Evine gitmeyi de düşünmüştüm fakat annesinin eve girmemi engellediğini ve Olivia'nın *ziyaretçi* istemediğini söylediğini hayal edince ondan da vazgeçmiştim. Üçüncü gün ona ulaşmaya çalışmamak için kendimi zorladım. Ya sürekli aramam, attığım mesajlar ve e-postalar onu daha da sinirlendiriyorsa?

Babamın sevdiği bir şarkıda şöyle bir söz vardı: "Beklemek işin en zor kısmı." O şarkıyı yazan eleman kesinlikle tecrübeli olmalıydı çünkü kıcımın üstünde oturup telefonumun çalmasını beklemekten başka her şeyi seve seve yapardım. Fakat neredeyse bir hafta boyunca bunu yaptım: Bekledim. Hatta derste sürekli cep telefonuma bakmak beni öyle fena delirtiyordu ki telefonu evde bırak-

maya bile başlamıştım. Okulda sürekli Jake'i görüyordum ve ona Olivia'nın nasıl olduğunu sormayı da düşünmüştüm fakat utanıyordum. Olivia'yla kavga ettiğimizi bilmiyorsa, sorduğum anda anlardı. Ve kavga ettiğimizi öğrendiği anda nedenini de bilmek isteyecekti.

Ne kadar iğrenç bir yalancı olduğumu sadece Olivia'nın bilmesi yeterince kötüydü. Greco'ların geri kalanı da bilmek zorunda değildi.

"Selam," dedi Mia perşembe okuldan sonra dolabımın yanına gelince. "Planın ne?"

"Yok," diye yanıtladım. "Yoktan da öte." Çünkü beklemek öyle hissettirmeye başlamıştı... yoktan da öte.

"Mükemmel." Eğilip yerden çantamı aldı. "Ben editlemeye başlamadan önce gelip benle bir kahve içsene."

"Eee... hayır," dedim. Dönüp özür dilercesine gülümse-dim. "Yani, kusura bakma. Teşekkür ederim. Ama gele-mem."

"Tabii," dedi Mia yan dolaba yaslanarak. "Hiçbir şey yapmamanın, muhteşem dostun Mia'yla kahve içmekten daha iyi olduğunu tahmin ederim."

Ona baktım. Mia gerçekten de benimle vakit geçirmek istiyordu. Niye ki? Yani niye *herhangi birisi* benimle vakit geçirmek istesindi?

"Sen iyi misin?" diye sordu surat ifademi görünce.

"Evet," dedim ve gözyaşlarına boğuldum.

Tribünler boştu ve en üst sırada oturunca tüm okul kampüsü ayaklarımızın altında uzanıyordu. Birkaç metre yu-karıda olunca yerdeki her şeyin bu kadar küçük görün-mesi inanılmazdı.

“Vay be,” dedi Mia neler olduğunu anlattığımda. “Gerçekten kötüymüş.”

“Evet.” Öne eğilip burnumu kotuma sildim.

Çantasına elini atıp bir peçete uzattı. “Al. Temizdir muhtemelen.”

“Teşekkürler.”

Çimenliğin ötesindeki ağaçlara bakıyordu. “Peki ya... Calvin’den gerçekten hoşlandığını, o yüzden onunla takıldığını söyleyen olmaz mı? Seninle Olivia’yı ilgilendiren bir şey olmaz o zaman, değil mi? Yani zamanlamanın çok kötü olduğu ortada fakat arkadaşın hastayken birisinden hoşlanmak seni kötü birisi yapmaz.”

“Hasta arkadaşımın hoşlandığı birisinden hoşlandığım kısmını atladın,” dedim pis peçeteyi cebime sokarken.

“Of, yapma Zoe.” Mia inanamıyormuş gibi dudaklarını büzdü. “Çocuğu umursamadığını kendi ağzıyla söylemiş. Sinirlenmiş çünkü yalan söylemişsin. Ama o kadarını atlatır zaten.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” diye çıkıştım. “Neden sonsuza dek kızgın kalmasın ki?”

“Zoe, harika bir arkadaşsın, tamam mı?” dedi Mia sabırla. “Ne kadar iyi bir arkadaş olduğunu gözümle gördüm. Ve aslında kötü bir karar vermiş dürüst bir insansın, o kadar.”

“Bunu bilmiyorsun işte.” Başımı deli gibi sağa sola salladım. “Aslında dürüst bir insan mıyım, bilmiyorsun.”

“İyi o zaman, yalancı götün tekisin. Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?” Dirseklerine dayanarak geriye yaslandı.

Altımızda uzanan boş sahaya baktım. Beyaz çizgiler solmuştu fakat bazı yerlerde hâlâ hayaletimsi izler görüyordu. “Sana yalan söyledim.”

“Öyle mi? Üniversite testinde çok kötü not mu aldın mesela?”

“Hayır,” dedim asık suratla. “Ama sana artık bale yapmamaya karar verdiğimi söylemiştim ya. Öyle olmadı. Beni attılar. Yeterince iyi değildim, onlar da beni şutladı.” Öfkeyle döndüm. “Al işte. Hadi şimdi de ne kadar dürüst bir insan olduğumdan bahsetsene.”

“Anlamıyorum,” dedi Mia gözlerime bakarak. “Yeterince iyi olmadığını değil de kolay pes eden birisi olduğunu düşünürsem senden daha çok hoşlanacağımı mı düşündün yani?”

Tekrar sahaya döndüm. “Öyle bir şeyler işte.”

Mia güldü. “Tanrım, insanlara biraz güvensen daha iyi olmaz mı?” Ayağa kalktı. “Bak, kalkmam lazım çünkü kurgu odasına gitmem gerekiyor; anlattıkların yüzünden dehşete kapıldığım için artık seninle oturmaya katlanmadığımdan değil yani. Bale okulundan atıldığın için seni yargılayacağımı düşünmen çok fena olmuş fakat o sıralar henüz doğru dürüst tanımadığın birisine, olayın iç yüzünü anlatmaktan utanmanı da anlayabiliyorum. Aynı şey bugün olsa artık bana karşı dürüst olabileceğini ummaktan başka yapabileceğim bir şey yok ki bu konuşma da bana o umudu verdi.”

“Açıkçası,” Mia eğilip devasa siyah deri çantasını aldı, “Olivia’yla kavganız bayağı fenaymış. Ama işleri yoluna koyacağınıza güvenim tam. Çünkü seni Olivia kadar uzun süredir tanımasam da ve seninle arkadaşlığımız,

senin Olivia'yla arkadaşlığının binde biri bile olmasa da ben seni böyle bir konuda affedeceğime dair söz verebilirim çünkü gerçekten harika bir insansın ve gerçekten harika bir arkadaşsın."

Gözlerimin tekrar dolduğunu hissediyordum. "Teşekkürler," dedim. Kafamı kaldırıp gülümsedim. "Sen de gerçekten harika bir arkadaşsın."

"Biliyorum," dedi. "Bu da benim süper gücüm." Tribünden inmeye başladı ama en alt sıraya ulaşmadan önce arkasını döndü. "Eve gidip hakikaten sevdiğin bir şeyler yap," diye seslendi. "Kendini daha iyi hissettirecek bir şeyler."

"Benim problemim de o," diye bağırdım. "Hiçbir şey yapmayı sevmiyorum."

Mia elini kalçasına koydu. "Baleyi seviyorsun sanıyordum."

"Bilmiyorum ki," dedim omzumu silkerek. "Olabilir."

"Dene," dedi ve el salladı.

Eve döndüğümde Olivia aramamıştı. Artık ondan haber alamadığım için resmen şaşırıyordum. Flavia'yı yürüyüşe çıkarttıktan sonra ödev yapmaya çalıştım fakat sinüslere ve kosinüslere odaklanmam imkânsızdı.

NYBT'deki son senemizde Livvie ve ben, ailesi Birleşmiş Milletler binasına yakın ve müthiş havalı bir apartmanda oturan Fransız bir kızla arkadaşlık. Bizi bir partiye çağırmıştı ve evlerinde giyinip Fransız şarkıcı Serge Gainsbourg dinleyerek devasa banyosunda dans etmiş, gözlerimize ağır makyajlar yapıp saçlarımıza çeşit çeşit maşalarla şekillendirmiştik.

Şimdi telefonumu hoparlöre bağlamış, o öğleden sonra çaldığımız şarkıyı açmıştım. Annemle babam evde değildi, o yüzden sesi sonuna kadar açtım. Pek bale yapar gibi değil de müziğin ritmine uyar gibi hareket etmeye başladım. Nadia'nın yatak odasında o fi tarihinde kalmış ikinci vakti, birbirimizin önünde giyinip soyunmaya aşinalıktan birbirimizin neredeyse çıplak olduğunu bile fark etmeden, üstümüzde sütyen ve külot haricinde hiçbir şey yokken nasıl zıplaya zıplaya dans ettiğimizi hatırlıyordum. Her şey çok güzeldi; dans ediyor ve kahkahalar atıyorduk, Nadia Gainsbourg'a eşlik ediyordu, biz de Fransızca bilmememize rağmen eşlik ediyormuş gibi yapıyorduk.

Ellerimi gözlerime bastırıp avuçlarımın ardındaki karanlıkta o günün mükemmelliğini gördüm. Şimdi, yatak odamda dikilirken müzik o kadar yüksek sesliydi ki düşünceleri boğuyordu. Gözlerim kapalı, kulaklarım zonklarken neredeyse tek başıma dans etmiyormuşum gibi yapabiliyordum.

Cuma sabahı okul kapısına çıkan merdivenlerde omzuma birinin dokunduğunu hissettim. Arkamı dönünce Calvin'le burun buruna geldim.

Mack Wilson'ın partisinde yiyiştığımız gecedan bu yana birbirimize ilk defa bu kadar yakındık. Olivia'yla devasa kavgamızın ortasında olması çok garipti, oysaki birbirimizi doğru dürüst tanıımıyorduk bile. Doğum günümün öncesinden, neden onunla uğraştığımı sorduğu günden beri konuşmamıştık.

“Selam,” dedi. “Konuşabilir miyiz?” Gergin gibiydi.

Ben de bir anda gerildim. Mia'nın, belki de ondan gerçekten hoşlandığıma dair söyledikleri aklıma geldi.

Doğru muydu? Calvin'den hoşlanıyor muydum?

“Evet,” dedim. “Tabii ki.” İlk zile beş dakika kalmıştı ve neredeyse tüm Wamasset öğrencileri içeri giriyordu. Calvin kalabalığa doğru döndü ve kar küreme makinesi gibi ana basamaklardan çakıltaşlı yürüme yoluna ve çimenlerin yanındaki taş banklara kadar yolunu açtı. Oraya vardığımızda hiçbir şey söylemeden oturdu ve ayakla-

rının arasından yere bakmaya başladı. Ona bakarak dikiliyordum. İnce bir buz tabakasıyla kaplı su birikintisine topuğuyla çatlayana kadar hafifçe vurdu.

Gözlerini yerden ayırmadan sordu: “Olivia’yla aranızda bir şeyler oldu, değil mi?”

Söylemesini bekleyeceğim son şey buydu ve nasıl karşılık vereceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Kavga ettiğimizi biliyor muydu? *Neden* kavga ettiğimizi biliyor muydu?

Ben de gözlerimi birikintiye diktim. “Neden sordun?”

Güldü. “Zoe, sen yokken Greco’ların evinde takıldığım seferleri sayacak olsam bir elin parmakları etmez. Sonra bir de bakmışsın, bir hafta boyunca sana *bir kere bile* rastlamamışım. Kavga falan mı ettiniz?”

“Öyle de denebilir,” dedim dikkatle. Ona baktım.

Gözlerini bana dikmişti, arkamdan vuran güneş ışığı yüzünden gözlerini kısıyordu. “Zoe, Olivia’yla en son ne zaman konuştun?”

“Neden?” Bir anda endişelenmiştim fakat Calvin yüzünden değil. Neler oluyordu?

Uzanıp parmaklarımı tuttu ve beni birkaç adım yanıma çekti. “Zoe, bir şey söylemem lazım. Olivia hakkında.”

Nasıl oluyordu da Calvin Taylor, Olivia hakkında benim bilmediğim bir şeyler biliyordu? “Ne demek istiyorsun?”

“Ben... Onlar... Siktir.” Ellerimi bırakıp bacaklarını ovduğu sırada çimenlik alana bakıyordu. “Kan testini yaptıklarında, hani şu kontroller var ya?”

“Evet, biliyorum.” Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Bana ne söyleyecekse, Olivia’yla kavgamızla alakası yoktu.

Kısık sesle devam etti. “Lösemi hücreleri bulmuşlar. Sonuçlar dün sabah gelmiş.”

Uzun, upuzun bir sessizlik oldu. Panik dalgalarının üstüme üstüme geldiğini hissediyordum ve bankta Calvin'in yanına çöktüm. Önemli olan sakinliğini koruyarak odaklanmaktı.

"Peki, bu..." Boğazımı temizledim. "Peki, bu tam olarak ne anlama geliyormuş?"

Calvin bana döndü. "Dr. Maxwell dün öğleden sonra onlarla görüşmüş. Kemik iliği nakli yapacaklarmış. Jake'inki uyumluymuş. Ama sen bunu biliyordun galiba."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

"Olivia'yı dün hastaneye yatırdılar. Kemoterapi veriyorlar. Nakilden önce remisyona girmesi içinmiş."

"Aman Tanrım," dedim tekrar. Titremesin diye parmaklarımı dudağıma bastırmıştım.

İlk zil çaldı ama ikimiz de kalkmadık. Calvin bana sarıldı. O sırada tüm bedenimin titrediğini fark ettim. "Aranızı düzelt, Zoe," dedi sonunda kısık sesle. "Mesele neyse, aranızı düzelt."

İkinci derste herkes Olivia'nın kemik iliği nakli ameliyatı olacağını biliyordu. İnsanlar bana sürekli Olivia'nın nasıl olduğunu soruyordu ve Mia'yla yaptığımız, dürüstlüğü yararları sohbetimize karşın birisi ne zaman gelip de bana onu sorsa yalan söylüyordum. "O iyi işte," diyordum. "Tahmin edebileceğin gibi." Ağzımı her açtığımda kendimden tiksiniyordum. Keşke insanlara gerçeği anlatabilecek cesaretim olsaydı. *Nasıl olduğunu bilmiyorum. Benden nefret ediyor, tamam mı?*

Stacy ve Emma öğle yemeğinin ortalarına doğru Bethany, Lashanna ve Mia'yla birlikte oturduğum masaya

geldi. İkisi de ponpon kız üniformalarını giymişti. Stacy geldiği anda kollarını bana dolayıp ağlamaya başladı.

“Aman Tanrım, Zoe, Olivia için çok korkuyorum,” dedi. Atkuyruğundaki devasa kurdele çeneme sürtüyordu.

“Ve Jake için,” diye ekledi Emma. Tırnakları uzun ve küttü, yanağından gözyaşını silerken gözünü çıkarmasına şaşırmıştım. “İğneyi alıp kemiğine batıracaklar!”

“Ciddi misin?” diye sordu Mia. Teyit etmem için bana bakınca başımla onayladım. “Tanrım.”

“Ne zaman yapacaklarmış?” diye sordu Lashanna.

Elbette bana soracaktı. Neden bilmeyecektim ki? En yakın arkadaşımın hastalığı ve tedavisi hakkında tüm detayları nasıl bilmeyebilirdim?.. Tabii ona ihanet etmiş olsam ve benden tiksinimediği takdirde.

Cevap vermek yerine pipet paketimi buruşturup top yaptım.

“Gelecek hafta. Salı sabahı,” dedi Stacy.

Kantinin karşı tarafından bir çocuk, “Pişt, Stacy!” diye seslenince Emma ile Stacy ona baktı. Sonra Stacy, “Bir saniye!” diye karşılık verdi.

Tekrar masaya döndü. “Olivia’ya ağır bir doz kemoterapi vereceklermiş. Şimdiye kadar aldığından fazla. *Her şey ölsün diye.*”

Emma açıklamayı devraldı. “Jake kemik iliği nakli olduktan sonra yepyeni bir bağışıklık sistemi olacağını söyledi. Hücreleri Normandiya kıyılarına çıkartma yapan Amerikan askerleri gibi olacakmış.”

“Vay canına,” dedi Lashanna. “İnanılmaz.”

“Sizinle sonra görüşürüz, tamam mı?” dedi Emma. Onunla birlikte yürürlerken Stacy arkasını dönüp bana

seslendi. “Olivia’yla görüştüğünde ona onu sevdiğimi ve sonra arayacağımı söyle.”

Belli ki onun da Olivia’yla daha sonra *görüşmeyeceği-me* dair hiçbir fikri yoktu.

“İyi misin?” diye sordu Mia, gittikleri gibi.

“Evet,” dedim. “Yani hayır. Ben... bilmiyorum.” Bir anda kantinde bir saniye daha duramayacakmışım gibi hissettim. Aniden ayağa kalktım, sandalyem pürüzsüz zeminde kaydı. “Gitmem lazım.”

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Lashanna.

Mia, “Seninle gelelim mi?” dedi.

“Olmaz,” diye seslendim arkamı bile dönmeden.

Sonra kantinden çıktım, koridordan yürüdüm, lobiyi geçtim ve binadan çıktım.

Evde duş'a girip okul mikroplarını attım ve giyindim. Annem bir günlüğüne New York'a gitmişti; Olivia'yı göreyim diye işini yarıda bırakma ihtimali yoktu. Ayrıca Bayan Greco'nun (büyük ihtimalle Olivia'nın yanındaydı) beni mikroplu bir tren veya metro yolculuğundan sonra Olivia'nın odasına sokma ihtimali de yoktu. Manhattan'a taksinin ne kadar tutacağını bilmiyordum ama cüzdanımdaki on üç dolardan fazla edeceği kesindi.

Neyse ki babam bir editörle öğle yemeği için şehir merkezine inmişti. İstasyona kadar yürümüş, şehre trenle gitmişti.

Yani arabası garajdaydı.

Araba kullanmayı onda öğrenmiştim, direksiyon sınavımı onunla geçmiştim, artık bir yerlere gideceğimde kullanmama izin verilen ve tatil boyunca New Jersey'de Olivia'yla birlikte kullandığımız araba buydu.

Garaj yolundan geri geri çıkarken sakindim ve zihnim berraktı. Milyonlarca sefer yapmadığım bir şey değildi. Holland Tüneli'ne doğru yol alırken kendime teknik ola-

rak yasaları çiğnemediğimi hatırlattım. Henüz. Otomatik geçiş sistemi şeridine geçtim ve hâlâ yasaları çiğnemeyen bir vatandaş olarak gözlerim önümdeki arabanın stop lambalarında, iki elim onu on geçiş pozisyonunda direksiyondayken tünelin floresanlı dünyasına daldım. New Jersey ile New York arasındaki çizgiyi geçtiğimde hiçbir şey olmadı; ne sirenler çaldı ne dikiz aynamda bir polis arabası belirdi. Yasalar böyleydi sanırım. Yakalanmadığınız sürece yasaları çiğneseniz de bir şey olmuyordu.

West Side Otoyolu'nda giderken on yedi yaşındakilerin New York'ta araba kullanmasının yasak olması kuralına sinirlenmeye başlamıştım. Manhattan'da sürmek ile New Jersey'de sürmek arasında *hiçbir* fark yoktu. "Sen kendini çok *havalı* mı sanıyorsun, siktiğimin New York'u!" diye haykırdım. "Sen gel de benim götümü ye!" Kırmızı ışıktaki durdum; New Jersey'de kırmızıya sağa dönülebiliyordu fakat Manhattan'da dönülemediğini hatırlıyordum.

"New York'un, dünyanın geri kalanından daha iyi olduğunu göstermenin bir başka sikik yolu daha," diye bağırdım, dediğimin altını çizer gibi direksiyona vurarak.

Hastaneyi gördüğüm anda bir karar vermem gerekiyordu. Sokakta şaşırtıcı sayıda fazla boş park yeri vardı ama paralel park yeteneğim sıfırdı. Arabanın arkasında olup bitenlerden sizi haberdar eden küçük ekrana rağmen direksiyonu ne zaman çevireceğimi veya ne zaman geri geri gitmeyi bırakıp öne gitmem gerektiğini kestiremiyordum. Paralel park yaptığım her iki seferden birinde *kaldırıma* çıkıyordum. Direksiyon sınavında yüzüme gözüme bulaştıracığımdan emin olduğum tek şey buydu ama vasattan biraz daha iyi iş çıkarmıştım, sınavı yapan

eleman çok katı değildi ve geçmeyi başarmıştım. Yine de annemle babama açıklamak zorunda kalacağım bir park cezasını göze alabilir miydim?

Hastane bahçesine saptım. Olivia'yla yapacağım konuşmanın ilk saati 9.95\$'a değmiyorsa, hiçbir şey değmezdi.

Hastanenin güvenlik görevlisinin beni durdurmasını beklemedim değil. *Oraya gidemezsiniz; Olivia sizinle konuşmuyor.* Ama her zamanki gibi rahattılar ve Olivia'nın oda numarasının tükenmez kalemle üstüne yazılı olduğu ziyaretçi kartını hiç problem yaşamadan aldım. Asansör beni onun katına uçurdu, sonra koridorda yürüyordum, hemen ardındansa odasının kapısını açmıştım.

Serum kolunda, televizyon açık, yatağında uzanıyordu. Annesi yanında bir sandalyede oturuyordu (uçuk pembe de değil de uçuk yeşilde); babasıysa kulağında Blackberry, kucığında iPad'le pencerenin önündeydi. İçeri girdiğimde kısık sesle, "Şu sayıları tekrar etsene," diyordu.

Bayan Greco beni görünce gülümsedi. "Merhaba, Zoe. Ne iyi ettin de geldin."

Eh, bu da sorunun cevabıydı işte. Greco'lar belli ki kızlarının, benim yalancı bir fahişe olduğuma dair inancını *bilmiyorlardı*.

Olivia bana şöyle bir baktıktan sonra televizyona döndü. "Ne istiyorsun Zoe?" Sesi cansızdı.

"Ne mi istiyorum? Beni affetmeni istiyorum." Altını çizerek gibi aptalca ayağımı yere vurdum.

"Çok beklersin." Hâlâ ekrana bakıyordu. Kumsalda bir kadın koşuyordu. "Güvenebileceğiniz rahatlık," diyordu bir ses.

"Kızlar?" dedi kafası karışan Bayan Greco. "Ne oluyor?"

“Of, saçmalama.” Yatağın yanına gidip kumandayı kaptığım gibi televizyonu kapadım.

“N’apıyorsun?!” diye çıkıştı Olivia yüksek sesle. İrkilen Bay Greco kafasını iPad’inden kaldırıp baktı. Olivia kumandaya uzandı ama bir adım geri attım.

“Beni hemen affedeceksin,” dedim. Kumandayla onu işaret ediyordum.

“Zoe, bence şu an ziyaret için iyi bir vakit değil,” dedi Bayan Greco ayağa kalkarak.

“Ne yapacaksın, beni kumandayla mı itaat ettireceksin?” diye sordu Olivia.

“Neden olmasın!”

“Ben seni sonra ararım,” dedi Bay Greco telefona. Karısı gibi o da kalktı. “Kızlar, tam olarak neler olduğunu anlatır mısınız?” Ciddi bir takım elbise giyiyordu ve sesi çok sertti. Beni korkutmuştu.

Olivia gözlerini devirdi. “Tanrı aşkına, Zoe!”

“Böyle konuşamazsın,” diye çıkıştı Bay Greco, Olivia’ya. Sonra bana döndü. “Zoe, aranızda neler dönüyor bilmiyorum fakat ziyaretin Olivia’nın canını sıkıyor. Gitmeni rica ediyorum.”

“Baba, kendi başımın çaresine bakabilirim!” diye bağırdı Olivia.

“Babana bağırma!” diye bağırdı annesi.

“Bana ne yapacağımı söylemeyin!” diye bağırdı Olivia onlara. “Bu, benimle Zoe arasında!”

“Böyle üzölmene izin veremem,” dedi Bayan Greco.

“Bu *senin* karar verebileceğin bir şey değil!” diye bağırdı Olivia. “Şimdi çıkın gidin! *Lütfen!*”

Fakat hiçbirimiz kiminle konuştuğunu anlamadığı-

mızdan rahatsız hareketlerle olduğumuz yerde durduk. “Anne! Baba!” diye bağırdı Olivia sonunda.

“Ne oldu hayatım?” diye sordu annesi elini Olivia’nın alnına koyarak.

“Gider misiniz?” dedi daha kısık sesle Olivia. “Zoe’yle konuşmak istiyorum.”

Ne söylemek istediğini duymaktan korkmama rağmen benim yerime annesiyle babasını odadan kovduğu için rahatlamıştım.

“Tatlım, bence bu pek iyi bir fikir değil,” dedi Bayan Greco. “Dr. Maxwell kendini yormamanı söyledi.”

“Zoe’yle. Konuşmak. İstiyorum. Dedim,” diye tekrar etti Olivia.

Bay ve Bayan Greco birbirlerine baktılar. “Ona izin verelim mi?” diye sordu Bayan Greco kısık sesle.

“O tam burada duruyor.” Olivia öfkeyle yatağa vurdu. “O burada duruyor ve sizin gitmenizi istiyor.”

Greco’ların bakışmalarının ne anlama geldiğini çözemedim fakat hemen ardından kapıya yöneldiler.

“Hemen kapının önündeyiz,” dedi babası veda niyetine.

“Zoe, lütfen ellerini Pürel’le,” dedi annesi.

Koridora çıktılar ve kapı arkalarından yavaşça kapandı.

Sonunda yalnız kaldığımızda Olivia, “Beni delirtiyorlar,” dedi. Kapının tamamen kapalı olduğundan emin olmak için o yöne baktı. “Babam cenazemde Blackberry’sini elinden düşürmeyecek, bak gör.”

“En azından titreşime alır,” diye güvence verdim.

Küçük bir gülümseme dudaklarının kenarını ele geçirir gibi oldu ama zorla yok etti. “Bana yalan söylediğine inanamıyorum.”

“Biliyorum,” dedim kısık sesle. “Özür dilerim.”

“Beni sanki... hasta gibi hissettiriyor.” Kollarını açtı. “Bir... *şeymişim* gibi. Bu bozuk kan ve tüm bu semptomlar. Sanki ben *yokum*.” Öfkeyle bana baktı.

“Varsın.” Çok boş bir söz gibiydi ama yine de tekrar ettim. “Tabii ki varsın.”

“Yani annemle babamın bana bebekmişim gibi davranmasını anlıyorum ama sen benim *arkadaşımsın*. Bunu bana nasıl yapabildin?” Ağlamaya başladı.

Ben de ağlamaya başladım. “Livvie, yapma.” Yatağa doğru bir adım attım. “Kendimi affettirmek için ne yapmam gerektiğini söyle.”

“Belki senin adına mutlu bile olurdu,” dedi söylediklerini neredeyse anlayamayacağım kadar çok ağlayarak. “Erkek arkadaşın filan olsa mesela,” battaniyeye yüzünü sildi, “ya da her neyse.” Nefes alıp ekledi: “En azından benim nasıl *hissettiğim* haricinde konuşulacak bir şey olurdu.”

“Sana söylemeliydim.”

Sinirle bakmaya devam etti fakat biraz kasti bir bakıştı, üstünde çalışması gereken bir bakış. “Bana güvenmeliydin.”

Yanağımı sildim. “Seni incitmek istemedim.”

“Yani bir başka deyişle, ben o kadar kırılғанım ki bir ara azıcık hoşuma gitmiş bir çocukla yiyişmeni kaldırmayacaktım.” Pencereye döndü. Bir römorkör kocaman bir tankeri çekiyordu ama onu mu seyrediyor yoksa pencereden öylesine dışarıya mı bakıyor anlayamıyordum. “Ne olacağını zannettin ki? *Kederden* öleceğimi filan mı sandın?”

“Hayır,” dedim hemen. Yürüttüğüm mantığı tekrar gözden geçirmeye çalışırken önüme düşen saçları geriye attım. “Şey diye düşündüm: ‘Tanrım, Olivia’yı incitecek bir şey, çok aptalca bir şey yaptım.’ Sonra da seni incitecek bir şey yapan insan olmak istemedim çünkü seni seviyorum ama sonra seni incitecek bir şey yaptığımı fark edince –yani *öyle düşününce*– konu hakkında yalan söyledim. Çok çok özür dilerim.”

Tanker görünmez olmuştu, Livvie dönüp bana baktı. “Ondan hoşlanıyorsan bana söylemeliydin.”

Ona baktım. O da gözünü kırpmadan bana bakıyordu. Haklıydı. Ondan hoşlanıyorsam, ona söylemeliydim.

Nefes aldım. “Ondan hoşlanıyorum,” dedim ona olduğu kadar kendime de itiraf ederek.

Sanki beklediği cevap buymuş gibi başıyla onayladı. “Ona söyledin mi?”

Kafamı iki yana salladım.

“Eh,” dedi başparmağını köprücük kemiğine sürterken, “ondan hoşlanıyorsan ona söylemelisin. Çünkü neler olur bilemiyorsun asla.” Elini sallayıp odayı gösterdi. Bir anda omuzları titremeye başladı ve başta güldüğünü sandım ama sonra ağladığını fark ettim. “Neler olur bilemiyorsun,” diye tekrar etti bu sefer hıçkırarak. “Yani o yüzden... kesinlikle bekleme, tamam mı?”

“Livvie.” Ellerimi Pürel’leyip birkaç adımda yanına gittim ve kollarımı ona doladım.

Suratını omzuma gömdü. “Beni resmen *zehirlediler*. Hem de *iki* kere. Ve geri geldi. Nasıl...” Kafasını kaldırıp yastıklara yaslandı. “Nasil kurtulacaklar ki bundan?”

“Dr. Maxwell... O *müthiş* bir doktor.” Nazıkçe battaniye-

nin kenarlarını altına sıkıştırdım. “O seni tedavi edecek.”

Livvie eliyle yanaklarını sildi.

“Ciddiyim Livs. Hem kemik iliği nakli de olacak. Yani artık sende kendi kanın bile olmayacak. Jake’in kanı olacak. Yepyeni bir kana sahip olacaksın! İçinde lösemi olmayan.” Böyle söylemek bile Olivia’nın lösemisini geçmiştire bırakmışız gibi hissettiriyordu.

Battaniyenin üstündeki ellerini inceledi. “İnsanlar kemik iliği naklinden ölüyor.”

Tüm vücudum buz kesti ama sesimin berrak çıkmasını becerdim. “Sen ölmeyeceksin.”

“Olabilir.” Benimle tartışacağını sanmıştım ama kısa bir duraksamanın ardından kumandayı almak için parmaklarını oynattı. “Versene.” Uzattım. “Sadece televizyon izlemek istiyorum,” dedi. “Olur mu? Bu konuyu artık düşünmek istemiyorum.” Rahat rahat televizyon izlemesi için gideceğimi söylemek üzereydim ki, “Kalır mısın benimle?” diye sordu.

“Tabii ki,” dedim sorusuyla birlikte rahatlayarak.

Karşı duvarın önündeki şifoniyeri işaret etti. “Bir maske al. En üst çekmecedeler. Annem geri gelir de maske takmadığını görürse delirir. Okulun petri kabı gibi olduğunu düşünüyor.”

“Tabii.” Bir maske alıp lastiklerini kulağımın arkasına geçirdim. Sonra Olivia’nın yatağına yakın sandalyeyi çekip ekrana döndürdüm. İki kadın bir banliyö evinin mutfağında oturmuş çay içiyordu.

Livvie’ye döndüm. “İyi miyiz?”

“İyiyiz,” dedi gözlerini ekrandan ayırmadan. Sonra bana baktı. “Cidden.”

“Tamam,” dedim.

Kadınlardan biri konuşuyordu. “... ve çıkmadan önce Todd’un kardeşini aradığını biliyorum.”

“Ne seyrediyoruz?” diye sordum ama işin aslı, hiç umurunda değildi.

Livvie omzunu silkti. “Hiçbir fikrim yok.”

“Mükemmel,” dedim, “o programa bayılıyorum.” Livvie gülümsedi, sonra sesi açtı. İkimiz de arkamıza yaslanıp izlemeye başladık.

Beton direğe o kadar odaklanmış olmasam arabaya çarpmazdım.

Her şey sorunsuz ilerliyor olmalıydı. Livvie'yle izlediğimiz arkası yarına kendimizi iyice kaptırmıştık ki Bayan Greco da gelip seyretmeye başlamıştı ve konuya bir türlü hâkim olamamamıza rağmen kendimizden geçmiş gibi seyretmeye devam ettiğimiz sırada Bay Greco bir saat boyunca BlackBerry'sinden işlerini sürdürmüştü. Ben tam çıkmadan önce Bayan Greco kahve almaya gitmişti. Babasının telefonda olduğu bir an yakalayıp Livvie'ye, şehre tek başıma geldiğimi söylemiştim.

Gözleri kocaman açılmıştı. "Sana *inanmıyorum*."

Başımı sallamıştım. "O yüzden gitmem lazım," diye fısıldamıştım. "Bizimkiler görmeden arabayı geri götürmem lazım." Sarılmak için uzanmıştım, o da sıkı sıkıya bana sarılmıştı.

"Özür dilerim," diye fısıldamıştı omzuma doğru. "Kavga ettiğimiz için çok özür dilerim."

"Ben de, Liv," diye fısıldamıştım ben de. "Her şey için çok özür dilerim."

* * *

Arabada otururken motoru çalıştırana kadar ellerimin titrediğini fark etmemiştim. Anahtarlar ön konsola çarpıp duruyordu ve kontağa takmaktan vazgeçip derin bir nefes almam, tekrar denemeden önce de birkaç dakika beklemem gerekmişti.

“Sorun yok,” demiştim kendime yüksek sesle. “Her şey yolunda. Daha iki saat önce bu yoldan geldin.” Anahtarı kontağa takıp geri vites yerine ileri vitese takmıştım, omzumun üstünden geriye bakıp gaze basmıştım ve neredeyse duvara bindiriyordum.

“Siktir!”

Kafamı direksiyona yaslayıp derin bir nefes almıştım. “Peki. Tamam. Bunu yapabilirim.” Ellerim terden sırlıslıklamdı fakat bu sefer arabayı geri vitese takmayı hatırlamıştım. Arkamı kontrol etmişim.

Kimse yoktu. Araba artık beton bir direğe fazlasıyla yakın olduğundan yavaş yavaş geri çıkarken ön çamurluğa gözlerimi dikmiş, dudagımı ısırıyordum ve kendi kendime konuşuyordum.

İşte o sırada arabaya çarpmıştım.

Cam kırılması ve acı bir fren sesiyle, öteki sürücüyle aynı anda frene asılmıştık ve bir de bakmışım arabadan inmiş, babamın kırık stop lambasına bakıyorum.

Tanrım, inanamıyorum, öldüm ben.

“Sen kafayı mı yedin?” diye sordu öteki sürücü. Devasa Lincoln’ünden inmiş, hasarı incelemek için öne gelmişti. *Benim* arabamın hasarını. Görebildiğim kadarıyla onunkinde çizik bile yoktu.

“Özür dilerim,” dedim. Korkunç bir paniğe kapılmıştım.

Ehliyet ve ruhsat bilgilerimi isteyecekti. Sigorta bilgilerimi de.

Bir daha asla bir arabanın direksiyonuna bile dokunamayacaktım.

“Özür mü dilersin?” Kolsuz bir yelek ve gömlek giymişti, papyon takıyordu. Atalarının Amerikan yerlilerine çiçek virüslü battaniyeler verdiğini gözümde canlandırabiliyordum resmen. “Genç hanım, farkında mısınız bilmiyorum ama arkanızdan o sırada biri yürüyor olsaydı, ölmüştü.”

Arkasında arabalar sıralanmaya başlıyordu. Babamın stop lambasına baktı. “Bunu tamir etmesi biraz maliyetli olacak. Size ehliyet dersinde sigortayla ilgili eğitim veriyorlar mı bilmiyorum genç hanım, ama New York’ta *ileri vitestekinin* geçiş önceliği vardır, geri vitestekinin değil. Sigorta şirketim bunun tamir edilmesi için kuruş para vermez.”

“Zoe?” Kimin seslendiğini görmek için arkamı döndüm. Trafikteki arabalardan biri Jake’indi. Açık pence-resinden sarkmış bana el sallıyordu. Yolcu koltuğunda Calvin’i görebiliyordum.

Neden Calvin? Neden şimdi?

“İyi misin?” diye sordu Jake.

“Evet.” Hafifçe el salladım. “İyiyim.”

Adam bir şeyler söylemem için sabırsızlanarak boğazını temizledi.

“Eh, hasar gören benim aracımса ve tamiri için parayı da ben vereceksem sigorta bilgilerimizi birbirimize vermemizin bir anlamı yok, değil mi?” Hissettiğimden daha sakın konuştuğumu umuyordum.

Göz ucuyla Jake'in hâlâ pencereden sarktığını gördüm. Birkaç araba arkadan korna sesi geldi.

Adam kollarını kavuşturmuş, şüpheyile bana bakıyordu. "Peki ya arabamda *çıplak gözle görünmeyen bir hasar* varsa ne olacak?"

Neredeyse bir dakika boyunca tek ses arkada yığılan arabalar arttıkça çıkan korna sesleriydi.

"Özür dilerim," dedim sonunda. "Buna ne gibi bir karşılık vereceğimi inanın ki hiç bilmiyorum." Başımın bundan belaya gireceğine inanamıyordum: çıplak gözle görünmeyen bir hasar.

"Eh," adam bir parmağını bana doğru salladı, "acelem olduğu için şansınız, genç hanım." Arkasını dönüp arabasına gitti. "Bir dahaki sefere nereye gittiğinize dikkat edin." Araba kapısını açıp patinaj çekerek uzaklaştı.

"Sağ ol," diye seslendim giderek küçülen tamponuna. "Aklımda tutarım."

Jake ile Calvin yandaki boş yere çektiler. Jake annemi veya babamı sürücü koltuğunda görmek için arabama şöyle bir baktı. Göremeyince bana baktı. Sonra tekrar arabaya baktı. "Zoe," dedi yavaş yavaş, "seni buraya kim getirdi?"

"Görünmez şoförüm." Parçalanmış stop lambasına baktım. "Siktir. Siktir. Siktir. Siktir."

Calvin ve Jake neye baktığımı görmek için yanıma geldiler. "N'apıyorsun sen?" dedi Jake. "Tek başına şehre gelirken ne düşünüyordun acaba?"

"Polis görürse seni kenara çeker," dedi Calvin. "Stop lambalarından biri bozukken trafiğe çıkmak yasak."

"Harika." Yolcu koltuğu tarafına doğru yürüyüp öfkeyle

orada durmaya başladım. “*Siktiğimin kazası harika oldu.*” Annemle babamı aramam gerekecekti. Başka yolu yoktu.

“Seni eve ben götürebilirim,” dedi Jake. “Livvie’yi gör-
dükten sonra.”

“Teşekkürler,” dedim, ona o kadar minnettardım ki ağla-
yabilirdim. “Jake, gerçekten çok teşekkür ederim ama beni
götürsen bile babam arabayı aldım diye çok kızacak. Onu
aramam ve...” Çantama elimi atıp telefonumu çıkardım,
sonra kafamı arabanın serin tavanına dayayıp bir dakika
öylece durarak babamı arayacak cesareti bulmaya çalıştım.
Babam zaten şehirde olduğundan gelip beni alabilecek kişi
oydu, bu da önce onu aramam gerektiği anlamına geliyordu.
Ama yaptığım şeye öfkelenme ihtimali daha yüksek olan
da oydu. Annemi ararsam ve ona babamı aratsam annemin
onu sakinleştirmesi mümkündü, böylece en öfkelendiği ana
tanıklık etmezdim. Tabii bu, annemin de çok öfkelenmeme-
si durumunda gerçekleşebilirdi ancak.

Onlara Olivia’nın hastalığının nüksettiğini söylesem
Manhattan’a neden tek başıma gitmem gerektiğini anlar-
lar mıydı?

Annemin o gün salonda bana söylediği şey hâlâ kulak-
larımıdaydı. *Olivia’nın hastalığı gerçekten acı, Zoe. Bunu
sefil bir bahaneye dönüştürme.*

Pekâlâ, kesinlikle anlamayacaklardı.

“Peki,” dedi Calvin bir anda. “Anahtarı bana ver.”

Ona bakmak için kafamı çevirdim ama alnımı arabanın
soğuk metalinden kaldırmamıştım. “Dalga geçiyorsun.”

“Dalga geçmiyorum.” Elini uzattı. “Anahtarı bana ver.”

Ne kadar aklımlı çelse de bunu yapmasına izin veremez-
dim. “Ta şehre kadar, beni eve götürmek için gelmedin.”

“Sorun değil,” dedi. “Zaten sırf Jake’e eşlik etmek için gelmiştim. Eve trenle dönecektim.”

“Ciddi misin?” diye sordum. “Çok... çok iyisin.” Calvin’in, Olivia’nın bavulunu toplamamın Zoe-Olivia’ya özgü bir şey olduğunu söylediğini hatırladım. Trenle eve dönmeyi göze alarak Manhattan’a kadar gelmek de erkeklere özgü bir şey miydi yoksa Calvin-Jake’e özgü müydü?

“Ne diyebilirim ki?” Calvin ellerini açtı. “İyi biriyim işte.”

“Tamam da polisler kırık stop lambası yüzünden seni çevirmeyecek mi sanki?” dedim.

“Tamam da benim bu eyalette araba kullanmam yasalara aykırı değil.” Teklifini kabul etmemi beklemeden Jake’e yumruğunu uzattı. “Sonra görüşürüz, dostum.”

Jake yumruğunu onunkiyle tokuşturdu. “Tamam, sonra görüşürüz. Benimle geldiğin için teşekkürler.”

“Ne zaman istersen.” Calvin arabanın etrafından dönüp sürücü kapısını açtı. Arabanın üstünden bana baktı. “Binecek misin?”

“Hıı,” dedim. “Yani... teşekkürler.” Her şey çok hızlı olup bitiyordu. Bir saniye önce her şeyi annemle babama itiraf etmek üzereyken şimdi paçayı kurtarma moduna geçmiştim. (Yani tabii, “Pardon baba arabanın stop lambasını kırdım” olayı hariç. Ama suç işlediğimden bahsetmeden sebep olduğum hasarı açıklayacak bir şeyler bulabilirdim herhalde.)

“Hadi,” dedi Calvin. “At.” Anahtarı ona attım, arabaya bindim ve kemerimi bağladım. Calvin sürücü koltuğuna geçti, arabayı geri geri sürdü ve bizi otoparktan çıkarıp karanlığa teslim olan Manhattan’a doğru götürdü.

Hayli uzunca bir süre konuşmadan gittik. Şehre gelirken yaptığım şeyin cüretkârlığı sebebiyle kanımda o kadar çok adrenalin dolanıyordu ki neden yaptığımı düşünecek zamanım bile olmamıştı. Yolcu koltuğunda hareketsiz otururken olup bitenlerin gerçekliği ağır geldi. Olivia'nın lösemisi nasıl bu kadar çabuk geri dönebilmişti? Mümkün olamazdı.

Kırmızı ışıktaki durduk. “Anlayamıyorum,” dedim. O kadar zamandır aklımdaydı ki çoktan dile getirmişim gibi hissediyordum. “Olivia eylülde bu yana iki seans kemoterapi gördü. Vücudu nasıl yeni lösemi hücreleri üretiyor olabilir ki?”

“Jake’in dediğine göre Dr. Maxwell, Olivia'nın lösemisinin çok agresif olduğunu söylemiş.” Yeşil yanınca gaza bastı. “Belli ki bunu başından beri biliyorlarmış ama ilk kemoterapiye o kadar iyi yanıt vermiş ki herkes umutlanmış.”

Pencereden dışarı baktım. Yanından geçtiğimiz birkaç ağaç da kahverengi ve cansızdı; normalde pırıl pırıl parlayan Hudson Nehri iç bunalıcı grilikteki gökyüzünün rengini geri yansıtmaktan başka bir şey yapmıyordu. Her şey

soğuk, ölü ve umutsuz görünüyordu. Altdudağımı ısırđım.

“Sana cadalozluk yaptığım için özür dilerim.” Göz ucuyla Calvin’e baktım ama tünele girerken daralan yoldaki trafiğe odaklanmıştı. “Her neyse,” diye devam ettim karşılık vermeyince, “bugün bana yardım ettiğin için teşekkürler.”

Açık kırmızı bir Subaru’nun arkasından şeride girdik. “Sorun değil,” dedi. Calvin’e yandan bakınca burnunun kırıldığı yerdeki şişliği görebiliyordum. Onu çirkinleştirmek yerine daha yakışıklı göstermesi garipti.

Önümüzdeki arabaların daralan yolda şeritlere girmesini izledim. O kadar çok sayıda araba aynı yere gitmeye çalışıyordu ki her iki saniyede bir kaza olmaması tuhaftı. Ama nasılsa her şey yolunda gidiyordu. İnsanlar sık sık kornaya basıyordu fakat genel olarak herkes ilerlemek için sırasını bekliyordu. “İyi bir insansın, Calvin. Gerçekten.”

“Zoe, seni eve götürüyorum diye ayılıp bayılmana gerek yok.” Kısa bir an bana baktıktan sonra tekrar yola döndü. “Büyütülecek bir şey değil. Sorun yapmıyorum.” Şeride girdikten sonra hızlandık ve bir anda suni ışıkla sarmalandık.

Tünelin içinde olduğum, her santimetrekaresine milyonlarca tonluk suyun basınç yaptığı metal ve betondan bir tüpte yol aldığım gerçekliğini düşünmeye başlamıştım. Sonra Olivia’nın söylediğı şeyi düşündüm. *Ondan hoşlanıyorsan ona söylemelisin. Çünkü neler olur bilemiyorsun asla.*

Ona nasıl söyleyecektim ki? Olduğı gibi... *Calvin, senden hoşlanıyorum* mu diyecektim?

Kuru dudaklarımı yaladım. Sonra birbirlerine bastırdım. Ağzımdan böyle bir cümlenin çıkma ihtimali sıfırdı.

Calvin'in bir eli direksiyondaydı. Diğeri bacağıının üstündeydi.

Hiçbir şey söylemeden uzanıp elimi onunkinin üstüne koydum.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki nefes nefese kalacaktım resmen. Gözlerimi, sanki arabayı kullanan benmişim gibi önümüzdeki arabanın stop lambalarından ayırmadım.

Calvin bir şey söylemediği gibi hareket de etmedi. Adepta fark etmemiş gibiydi.

Sonra, ben tam arabanın kapısını açıp da suratına bakmanın utancından kaçınabilmek için aşağıya atlamak üzereyken Calvin'in parmakları benimkilerin arasına girdi. Birbirine dolanmış ellerimizi yüzüne götürdü ve elimin tersini nazikçe öptü.

Dudaklarındaki elektriğin tüm bedenimi ele geçirdiğini hissettim.

Arabayı bizim evin garaj yoluna sokana kadar ikimiz de konuşmadık. Motoru kapadı. Hâlâ el ele tutuşuyorduk.

"Teşekkürler," dedim. Ona bakmak yerine eve baktım. Veranda lambası sönüktü, bu da bizimkilerden önce eve geldiğim anlamına geliyordu.

"Ne zaman istersen," dedi.

"Galiba..." Dosdoğru ileriye bakmaya devam ettim. "Galiba senden gerçekten hoşlanıyorum."

"Galiba mı?" diye sordu Calvin. Gülümsediğini anlamam için suratına bakmama gerek yoktu.

Bacağımyı altına kıvrıp ona bakmak için döndüm.

Kendi tarafındaki pencereden dışarı bakıyordu, ben de uzanıp yüzünü kendime çevirdim. Artık karanlıkta onu zor görüyordum.

“Sanki çok...” Doğru kelimeleri bulmaya çabalıyordum... “İnişli çıkışlı bir yoldaymışım gibi hissediyorum. Bayağı kötü bir klişe, farkındayım,” diye ekledim çabucak, “ama öyle hissediyorum hakikaten. Sanki ben yolun tepesindeyim, sense ta aşağıdasın ve beni izliyorsun ve ‘Aşağı gelsene! Aşağı in,’ filan diyorsun. Ama inemiyorum. Olivia iyileşene kadar inmem mümkün değil.” Son kelimelerde sesim tizleşti, ağlamak üzereydim.

“Yalnız değilsin,” dedi yumuşacık bir sesle. “Olivia’yı seven herkes o yolda zaten.”

“Biliyorum.”

Arabanın içi o kadar sessizdi ki nefes alıp verişlerimizi duyuyordum. Calvin uzanıp alnını benimkine dayadı.

“Ama söylediklerini çok iyi anlıyorum,” diye fısıldadı.

Sonra biraz o hareket etti, biraz ben ve aniden öpüşüyorduk. Başta yumuşacıktı, sanki dudaklarımız birbirine yanlışlıkla dokunmuş gibi. Sonra daha sert, daha hızlı öpüşmeye başladık. Ne kadar çok öpüşsek o kadar çok öpüşmek istiyordum; sanki öpüşmek beni acıktıran bir yiyecekmiş gibi. Ellerimi ensesine koyup onu kendime çektiğim sırada o da omuzlarımı o kadar sıkı tutmuştu ki adeta canım yanıyordu.

Sonunda nefes almak için duraksayınca, “Seni arabayla eve bırakayım,” dedim. İkimiz de soluk soluğaydık ve arabanın tüm camları buğulanmıştı.

“Yürümeyi tercih ederim,” dedi ve tekrar öpüşmeye başladık.

“Çok karman çorman bir durum,” diye fısıldadım dudaklarına.

“Bu, kötü olduğu anlamına gelmez,” diye karşılık verdi fısıltıyla.

Garaj yolunda öpüşerek ne kadar oturduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu fakat sonunda, “Annemle babam beni burada seninle öpüşürken bulursa kırık stop lambası meselesini kesinlikle allayıp pullamam,” dedim. Calvin’in kucağına uzanmıştım, kollarım boynundaydı. Beni hafifçe öpünce ürperdim. “Senin götün teki olduğunu düşündüğüme inanamıyorum.”

Ona dair hislerimin gayet açık olduğunu sanmıştım fakat Calvin alınmış gibiydi. “Götün teki olduğumu mu düşünüyordun?”

“Yani, şey...” Peki, durum biraz garipti... Kendimi açıklamak zorunda kalacağımı tahmin etmemiştim. “Bana karşı çok kabaydın. Hatırladın mı? Jackson’la çıktığım sefer.”

Bu sefer utanan Calvin’di. Saç tutamımla oynadı ama gözlerime bakamıyordu. “Evet, şey, galiba... galiba senden hoşlanıyordum da ondan.”

Dikildim. “Sen ne?”

“Tanrım, Zoe, çok mu acayip? Senden hoşlanıyordum. Senin de benden hoşlanabileceğini sanmıştım. Ama sonra sen gidip Jackson’la çıkınca kıskandım ve...” Gülüp kafasını salladı. “Evet, galiba götlük yapmışım.”

Gözlerimi dikip ona baktım. Yani Mack Wilson’ın partisinde benim yerime Olivia *olmayacaktı* demek. Sağlıklı olsa dahi.

“Ne var?” diye sordu sonunda bana bakarak. “Bu söyle-

diğim dünyayı temellerinden filan mı sarstı?”

“Gibi bir şey,” diye itiraf ettim. Fakat anlamaya çalışır gibi bakmasına rağmen sormadığı soruya cevap vermedim. Ona Olivia’nın hislerinden bahsetmek fazla özeldi, sanki bu, daha önceki ihanetimden de büyük bir ihanet olacaktı gibi.

Kapıyı açıp arabadan indim. Soğuk hava suratıma tokat gibi çarptı. Güneş gidince hava da soğumuştı ve paltomu okulda bırakmıştım. Calvin verandaya kadar geldi.

“Peki, şimdi ne olacak?” diye sordu.

İlk basamağa adım attım. “Salı günü Jake’ten iliği alacaklar, sonra da Olivia’ya verecekler ve sağlıklı hücreler üretmesini umacaklar.”

“Kusura bakma, bizi kast etmişim,” diye açıkladı Calvin. Bahçede duruyordu, ben de basamakta olduğumdan ona döndüğümde aynı boydaydık. Ona sarıldım, o da bana sarıldı. Ona bu kadar yakın durmak önceki seferki gibi iyi hissettiriyordu ve onu yukarı kata götürüp tüm giysilerimizden kurtulmak ve bedenlerimiz haricinde her şeyi unutmak istiyordum.

“Bilmiyorum,” dedim burun buruna dururken. “Olivia’nın yanında olmam gerekiyor gibi hissediyorum. Ve bale dersindeki kızları resitallerine hazırlamam gerekiyor... Tatil boyunca bunu bir an bile düşünmemiştim ve derslerimin yarısından çıkıyorum gibi bir şey ve...”

Calvin dudaklarını benimkilere yapıştırdı, geri çekildiği sırada soluk soluğaydım. “Anlıyorum,” dedi yumuşak bir sesle. “Anlıyorum.” Beni son bir kere öptükten sonra döndü ve garaj yolunda yürümeye başladı.

“Neyi anlıyorsun?” diye sordum sırtına. Cevap vermeyince tekrar bağırdım: “Neyi anlıyorsun?” Yine cevap vermeyince artık beni duyamayacak kadar uzakta olup olmadığını düşünmeye başlamıştım. Ama bu, son bir kere daha sormaktan beni alıkoymadı. “Açıklar mısın acaba?”

Salı sabahı derslerime odaklanmak her zamankinden de zordu. Saate bakıp duruyor, Jake'ten iliği alıp almadıklarını merak ediyordum.

Livvie annesiyle babasına, nakil yapılırken orada olmamı istediğini söylemişti ve onunla tartışmamışlardı. En azından bildiğim kadarıyla. Fakat tartışmaları zaten olası değildi. Olivia'yla şu anda herhangi bir konuda tartışılabileceğini zannetmiyordum. Pazar akşamı yanına uğramıştım ve kemoterapiden o kadar bitkindi ki konuşmıyordu bile. Orada durduğum süre boyunca, annesi hemşireye bir şey sormak için çıkıp da bizi yalnız bıraktığı ara haricinde konuşmamıştı.

“Calvin dün seni eve bırakmış,” diye fısıldadı annesinin demin çıktığı kapıya kafasını çevirip morarmış gözleriyle bana bakarak.

Başım la onayladım. Calvin'le yaşadıklarım hakkında konuşmamız gerekiyordu. Calvin'le yaşadıklarım hakkında konuşmamız gerektiğini *biliyordum*. O kadar yorgun olduğunu düşünmesem konuyu kendim açardım. Konuyu

onun açması beni rahatlatmalıydı aslında fakat açtığında gerilmiştim.

Elimi gösterdi, ben de gözlerimi ondan kaçırmadan elimi uzattım.

“Ona karşı neler hissettiğini anlatmadıysan,” dedi her kelimeyi dikkatle söyleyip neredeyse her birinden sonra nefes alarak, “gerçekten çok kızacağım.” Onun böyle bir şey söylemesi beni neredeyse gözyaşlarına boğacaktı, ta ki başparmağımla işaretparmağımın arasını çimdikleyene kadar. Hem de sert bir şekilde.

“Ah!” Elimi çekiverdim. “Tanrım! Söyledim, tamam mı? O yüzden... git de kendi boyuna göre birini çimdikle.”

Gülüp gözlerini kapadı ve tam anlayamadığım bir şey söyledi.

“Ne?” diye sordum onu konuşmaya zorlamamak ile söylediği hiçbir kelimeyi kaçırmamak arasında kalarak.

“Dedim ki...” Derin bir nefes aldı, ben de ellerimi yatağa koyup ona yaklaştım; hâlâ beni çimdikleyeceğinden biraz çekiniyordum. “Bana onu öptüğünü söyle.”

“Onu öptüm,” dedim. Gözlerim dolmuştu.

Gülümseyip parmaklarını benimkilere doğru uzattı. Sonra gülümseyerek uykuya daldı.

Salı öğleden sonra annemle babam beni hastaneye bıraktı. Benimle içeriye gelmediler... Bayan Greco gerçekten gerekli olmadığı sürece odaya ziyaretçi gelmemesi gerektiğini net bir dille ifade etmişti. Gerekli olduğuma seviyordum ama biraz da gergindim. Hem annem hem de babam arabadan inip bana sarıldı.

“Biz biraz arabayla dolanacağız,” dedi babam. “O yüz-

den bize ihtiyacın olduğu anda mesaj at, seninle aşağıda buluşuruz.”

“Ama acele etme,” diye ekledi annem ve omzumu sıktı.

“Teşekkürler,” dedim. Olivia hakkında deli gibi endişelendiğimde benimle oturup *Law and Order* izledikleri geceyi düşündüm. Hep iyiliğimi düşünüp endişelendiklerini. Wamasset’in merkezindeki bir otoparkta stop lambasını kırmama nasıl kızdıklarını (kazayla ilgili anlattığım hikâye böyleydi) ama bana ceza vermediklerini düşündüm.

Annemle babam iyiydi aslında. Sahiden.

Ziyaretçi kaydı alan masadaki görevli beni daha önce kullandığımdan farklı bir asansöre yönlendirdi. Pediatrik onkoloji servisinde inmemiştim; burası kemik iliği nakli biriminin girişiydi. Asansörden indiğim anda enfeksiyon, temizlik, el yıkama, sterilizasyon hakkında uyarıların bombardımanına uğradım. Birime girmeden önce ellerimi Pürel’lemem gerekti, sonra bir çift kapıdan geçerken şu sert uyarıyla karşılaştım:

DİKKAT: BAĞIŞIKLIK SİSTEMİ TIBBİ AÇIDAN RİSK TAŞIYAN HASTALARIN BULUNDUĞU BÖLGE. EĞER HASTA İSENİZ (VEYA HASTA OLDUĞUNUZDAN ŞÜPHELENİYORSANIZ) YA DA BİR HASTALIĞA MARUZ KALDIYSANIZ LÜTFEN GİRMEYİNİZ. CANLI BİTKİ VEYA ÇİÇEK GETİRMEK YASAKTIR. HASTA ODASINA GİRMEYEN ÖNCE ELLERİNİZİ İYİCE YIKADIĞINIZDAN EMİN OLUNUZ.

Olivia’nın eski servisindeki, dönemine göre değişen sıkcı süslemeleri arar olmuşum.

Ellerimi bu sefer de kapısının dışındaki sabunlukta duran Pürel’le temizledikten sonra odasına girdiğimde

Olivia yatakta uyukluyordu. Ailesi çoktan gelmişti, hatta Jake bile. Üstünde eşofman altı ile kapüşonlusu vardı ve tekerlekli sandalyede oturuyordu. “Nasıl gitti?” diye sordum ellerimi omuzlarına koyup.

“İyi,” dedi elini benimkine atarak. “İstediklerini aldılar.”

“Güzel,” dedim. “Sen iyi misin?”

“Evet. Biraz acıyor.” Tekerlekli sandalyeyi gösterdi. “Kurallar gereği.”

“Anladım,” dedim.

Livvie konuştuğumuzu duyunca gözlerini açtı. Bana gülümseyip el salladı. “Selam,” dedi uyuklu uyuklu.

“Selam.”

İkizler tekli koltuğa sıkışmıştı ve Bayan Greco Olivia’nın yanında oturuyordu. Bay Greco yatağın ayakucundan kalktı. Greco’ların ne kadar güzel bir aile olduğunu düşündüm. Kızlarının yatağının etrafında maskeyle durmak yerine, her yıl çektiardikleri Noel kartı fotoğrafı için poz veriyor olmalıydılar. Bu beni o kadar üzdü ki neredeyse ağlamaya başlayacaktım ki bu da eminim *çok* takdir görürdü. Komodine gidip kutudan bir maske alarak taktığım sırada Dr. Maxwell yanında bir hemşireyle içeri girdi.

“Merhaba,” dedi. “Hepinizi burada görmek ne güzel.” İlk kez Dr. Maxwell’in odaya girmesi endişe seviyesini artırmıyordu. Belki de hepimiz o kadar çok korkmuştuk ki daha da gerilmemizin imkânı yoktu.

Herkes selam verdi ama arkası gelmedi. Dr. Maxwell ile hemşire Olivia’nın yatağının yanındaki serum askısına gittiler, hemşire küçük ve içinde kırmızımsı sıvı olan bir serum torbasını astı. Sonra Dr. Maxwell iğneyi Olivia’nın serumuna soktu.

“İşte,” dedi Livvie’ye sessizce. Sonra başını kaldırıp bize baktı. “Başladı.”

“Bu kadar mı?” diye sordum. “Kemik iliği bu mu?” Sıvı kırmızımsı ve bulanıktı, serum da o kadar büyük değildi.

“Bu kadar,” dedi Dr. Maxwell bir eli Olivia’nın kolunda. “Küçük ama çok etkilidir.”

Bu kadar küçücük bir şey Livvie’nin hayatını nasıl kurtarabilirdi ki? İmkânsız görünüyordu. Gözlerimi serumdan ayırdım ve bir saniyeliğine Livvie’yle göz göze geldim. Bakıştığımız sırada düşündüğüm sorunun onun da aklından geçtiğini gördüm, gözlerinde korku dolu bakışlar vardı. Hemen ona gülümsedim fakat maskemin ardında gülümsememi göremeyeceğini fark ettim.

“Dua etmek istiyorum,” dedi Bay Greco. Yüzüm kızardı. Tanrı’dan bahsetmek beni hep utandırırды. Ama Jake, ikizler ve Bayan Greco başlarını eğip gözlerini kapadılar. Olivia Tanrı’ya inanmıyordu ve başta hiç hareket etmedi fakat annesi elini Olivia’nın başına koyunca o da gözlerini kapadı.

Bay Greco’nun, Olivia’nın iyileşmesi için dua ettiğini biliyordum ve dualarının Bayan Greco’nunkilerle birleştiğini hayal ettim. Jake’inkilerle. İkizlerinkilerle. Bayan Greco’nun anne babasıninkilerle. Bay Greco’nun anne babasıninkilerle. Olivia’nın tüm teyzeleri, amcaları ve kuzenlerininkilerle. Okuldaki herkesinkilerle. Başımı eğip gözlerimi kapadım ve hepsinin dualarının düşünce hızıyla Tanrı’ya ulaşan devasa bir ışık huzmesi olduğunu hayal ettim. Herhangi bir tanrının bunca duayı, bunca sevgiyi görmezden gelmesi mümkün değildi.

Onun yaşamasına izin vermesi gerekiyordu.

Kemik iliği nakli olan birisinin karşılaşabileceği iki tehlike var. İlki graft versus host hastalığı. Anlaşılan Jake'in kan hücrelerinin savaşmayı becerdiği tek şey lösemi hücreleri değildi. Olivia'nın vücuduna verilen hücreleri *kendi* vücutlarında olduğunu zannediyorlardı. Bu da Olivia'nın vücudunu istilacı olarak görüp kanser kadar yabancı ve tehlikeli zannederek ona saldırmaya başlayabilecekleri anlamına geliyordu. Bu esnada Olivia'nın vücudu da *Jake'in* hücrelerini istilacı olarak görebiliyordu. Zayıf düşmüş bağışıklık sistemi, olanca gücüyle bir saldırı düzenliyordu ve bu saldırıyı canhıraş bir şekilde yeni kemik iliğine yönlendiriyordu.

Ama tabii ki, hem Jake'in hücrelerine saldırma yetisine sahip hem de Olivia'yı saldırı esnasında gerçekten kötü hissettirmeyi becerebilen bu hücrelerin, istilacı hücreleri yenebilmesi pek mümkün değildi, bu sebeple Olivia enfeksiyona karşı, kemoterapi görürkenki kadar korunmasızdı... Hatta belki de daha korunmasızdı çünkü son aldığı kemoterapi diğerlerinden çok daha ölümcüldü.

İkinci tehlike de buydu. Olivia'nın hücreleri (Emma'nın iddia ettiği gibi) eğitilmiş Amerikan askerleri değildi. Hiçbir ülkeye veya amaca hizmet etmeyen, sadece hayatta kalmak için umutsuzca çabalayan kafayı yemiş teröristler gibiydiler.

Onlardan nefret ediyordum.

Livvie taze meyve sebze yiyemiyordu çünkü bakteri taşıma riskleri vardı. Dişetleri kanamasın diye dişlerini çok nazıkçe fırçalaması gerekiyordu ve antibakteriyel sabunla günde iki defa duş yapıyordu. Her yerde enfeksiyon vardı... sadece Olivia'nın dışında değil, kendi vücudunda da. Bayan Greco bana, Olivia'nın enfeksiyonu kontrol altında tutabilmek için aldığı antibiyotiklerin, vücudundaki normal bakterileri zaptedilemez hale getirip mantar kapmasına yol açabileceğini açıklamıştı. Livvie'nin annesi Olivia'yı ziyarete gelen herkesi şahin gibi izliyor, elimizi yıkamadan yüzlerimize ya da ağızımıza dokunmamamızı sağlıyordu. Ellerim, kullandığım tüm o Pürel'lerden ve sabunlardan ve sulardan tahriş olmuştu.

Günler geçtikçe Olivia daha da kötü görünüyordu. Titriyordu ve midesi bulanıyordu. Ağzı yaralarla kaplanmıştı ve konuşması çok zordu. İshaldi. Neredeyse her gün ziyarete gidip gidemeyeceğimi öğrenmek için arıyordum ama Bayan Greco Livvie'nin çok yorgun olduğunu söylüyordu.

Bu arada biz de bekliyorduk. Çiftleşmeleri umuduyla bir barınağa gönderilmiş pandalar gibi Jake'in kemik iliği hücreleri Olivia'nın vücuduna aşılanmıştı ki büyüyüp yeni kan hücreleri yapmaya başlasınlar, fakat bu on ilet otuz gün sürebilirdi. Ve biz *hücrelerin tutmasını* bekler-

ken tek yapabildiğimiz bedeninde olup biten herhangi bir şeyin –graft versus host hastalığı, her yerde büyüyen bakteriler, ateş ve ishal ve kusma– onu öldürmeye yetmeyeceğini ummaktı.

Onu ziyaret ettiğimde hep lateks eldivenler ve maske takıyordum. Odasının dışında bir araba dolusu vardı. Dr. Maxwell artık en önemli şeyin insanların hastalarsa ziyaret etmemeleri olduğunu söylemişti fakat Bayan Greco odaya giren herkesin eldiven ve maske takmasını istiyordu. Olivia'nın etrafındayken koruyucu giysiler giymeye o kadar alışmıştım ki yapmamak garip gelirdi... emniyet kemeri takmadan arabaya binmek gibi.

Zaman geçti. Okula gittim. İnsanlarla öğle yemeği yedim... genellikle Mia, Lashanna ve Bethany'yle ama bazen başka insanlarla da yemek yedim. Birkaç kere Mia'ların evine gittim. Ancak yaptığım hiçbir şeye odaklanamıyordum; ne derslerime ne de arkadaşlarıma. Nerede olursam olayım telefonumla uğraşıyor, Livvie'nin aramasını veya mesaj atmasını bekliyordum. Sanki oradaydım ama değildim. Anı yaşamaya en çok yaklaşılabildiğim zamanlar Calvin'in yanında olduğum zamanlardı. Ve sadece Calvin'le beraberken de değil, Calvin'le yiyiştığım zamanlar. Bazen dersteyken ona mesaj atıyordum, otoparkta buluşup arabasında takılıyorduk ve birkaç dakikalığına Livvie'nin ne kadar hasta olduğu gerçeği aklımdan uçup gidiyor, Calvin'in dudakları ve elleri ve vücuduyla siliniyordu. Öğretmenlerimin hiçbirisi artık dersleri ektiğimde bana kızmıyordu. Annemle babamın tersine, Livvie'nin hastalığının sefil bir bahane değil gerçekten acı olduğunu hatırlatmaya isteksiz görünüyordular.

Gün sayıyorduk. Hiç abartısız. Naklin yapıldığı gün sıfır günde. Onuncu günde hücrelerin tuttuğuna dair hiçbir belirti yoktu ve Livvie kendisini korkunç hissediyordu. On dördüncü günde hâlâ hücrelerin tuttuğuna dair bir belirti yoktu ama okuldan sonra odasının kapısını açtığımda yatakta dik bir şekilde oturuyordu ve yanakları pembeydi. “Selam,” dedim. “Çok iyi görünüyorsun.” Her şey göreceliydi. Hasta olmadan öncesine nazaran korkunç görünüyordu. Onu son gördüğüm sefere nazaran muhteşem görünüyordu.

“Bu sabah kan nakli yaptılar.”

“Vampir.” Normalde Bayan Greco’nun oturduğu sandalyeye oturdum. “Annen nerede?”

“Nezle olmak üzere gibiymiş,” dedi Livvie. “Dr. Maxwell birkaç gün evde kalabileceğini söyledi. Bana şu buzlu dondurmalarından getirebilir misin?” Livvie iyi görünmesine rağmen sesi yorgun çıkıyordu.

“Tabii,” dedim. Koridora çıkıp hemşirelerin dolapta tuttuğu dondurmalarından aldım. Livvie’nin ağzı ve boğazı acıdığına yiyebildiği tek şey bunlardı.

“Teşekkürler,” dedi dondurmayla döndüğümde. Ambalajını soydu ve atmam için bana uzatmasını işaret ettim. Hemşire bana da bir dondurma vermişti, oturup sessiz sessiz dondurmalarımızı yedik.

“Dışarıda değişebilen bir hava olması çok garip,” dedi Olivia sonunda pencereye çarpan yağmur damlalarına bakarak. Odaya göz gezdirdi. “Sanki, benimle ne alakası var ki filan oluyorum. Haftalardır dışarı çıkmadım.”

“Çok da harika değil,” diye güvence verdim. “Karsız kar fırtınası gibi düşün. Çok fena.”

“Mmmm.” Livvie dondurmasını emdi. Kucağına mendil kutusunu koydum. “Teşekkürler.” Bir mendil çıkarıp dondurma sopasına sardı.

Ortalık sessizdi.

Fazla sessizdi. Sessizliği sevmeyip doldurmaya karar verdim.

“Söylediğin şeyi denedim,” dedim tekrar Bayan Greco’nun sandalyesine oturarak, “kızlara daha zor adımları gösterme konusunda. O kadar iyi gitmedi. Şey modundaydılar...” Ne kadar isteksiz olduklarını anlatabilmek için gözlerimi devirdim. “Her neyse. Sonra doğaçlamayı denedim, senin dediğin gibi. Hoşlarına gideceğini umduğum için onlara biraz Çaykovski çaldım... ama *o da* tam bir felaketti.” Kızların Çaykovski’den ne kadar *etkilenmediklerini* düşününce biraz güldüm. Ya da yapmacıktan güldüm diyelim.

“Ya,” dedi Livvie cansız bir sesle. “Çok fenaymış.”

“Ama zaten kısa süre sonra buradan çıkacaksın,” diye söz verdim sandalyemi yatağa yanaştırırken. Sesim neşeliydi. “Tüm bunlar bitince. Sonra bir daha asla kemoterapi görmen gerekmeyecek! Löseminin geri dönmesinin, kemik iliğine ihtiyaç duymanın filan iyi yanı da bu. Kemoterapi olmadan iyileşebileceksin.”

“Kim bilir,” dedi Olivia etkilenmeden. “Yani...” Omuz silkti. “Belki de tedavi olmam. Belki ölürüm.”

“Tabii ki *ölmeyeceksin*,” dedim gözlerimi devirip battanisiyle oynayarak. “Harika gidiyorsun, Livvie.”

“Bendeki löseminin yüzde otuz hayatta kalma oranı olduğunu biliyor muydun?” Sanki biliyormuşum da ondan bilgi saklamışım gibi suçlarcasına konuşuyordu. “İnternette okudum. Dr. Maxwell bana internete bakmamamı

söyleyip duruyordu. Artık nedenini biliyorum.”

Sayı midemi bulandırmıştı. Yüzde otuz mu? Onca kemoterapi ve kemik iliği naklinden sonra Livvie gibi lösemi olanların yüzde yetmiş nasıl ölebilmmişti ki?

Alıntıladığı istatistiğe dair içini rahatlatacak bir açıklama bulabilmek için beynimi zorladım ve mucizevi bir şekilde bir tane buldum: “Livvie, bu yaşlı adam hastalığı değil miydi? Muhtemelen ilaçlara senin kadar iyi dayanamıyorlardır.” Bir başka fikir daha bulunca parmaklarımı şıklattım. “Hem bazı insanlar iyi tedavi olanaklarına sahip değil. Yani AML hastası insanların yüzde kaç bu hastane gibi bir yerde kendilerine uygun donörlerden kemik iliği alma şansına sahiptir ki?”

Omuz silkti. “Bilmiyorum. Bazıları.”

“Ama Livvie...”

“Bana siktiriboktan ‘ama Livvie’ lafları etmez misin?” diye haykırdı. “Annemin söylediği sikik laflara benziyor.” Söylediğini vurgulamak istercesine dondurmasını bana doğru salladı ve ucu sopasından ayrılıp duvara yapıştı.

Arkadaşlığımız tarihinde Olivia’nın *sik* kelimesini bırakın iki kereyi, bir kere bile ağzına aldığını duymamıştım.

“Şey, ben toplarım.” Kucağından mendil kutusunu alıp birkaç tanesiyle eriyen dondurmayı tuttum. Sonra ıslanmış pis mendilleri çöpe kadar götürüp kendi dondurmamı da attım. “Bir tane daha getireyim mi?”

Livvie başını iki yana salladı. Ziyaretçilerin banyoyu kullanmaması gerektiği için Pürel’le bir mendili ıslatıp duvarı temizlemeye koyuldum. Duvardan akan uçuk kırmızı damla, kana benziyordu.

“Sadece şunu demeye çalışıyorum, ölme ihtimalim çok

yüksek ve keşke siktığimin konusu hakkında birisiyle konuşabilseydim!"

Dizüstü çökmüş yerleri siliyordum. Kafamı kaldırıp Livvie'ye baktığımda bana baktığını gördüm. Gözleri kocaman ve yemyeşildi ve onların içine baktığım binlerce sefer tek söylemek istediğim şeyin *Sen ölmeyeceksin* olduğunu düşündüm. Çünkü öteki alternatif düşünülemezdi bile.

Ancak Olivia ona, ölmeyeceğine dair söz vermemi istemiyordu. Başka bir şey istiyordu.

Kirli olanların etrafına temiz bir mendil sarıp hepsini çöpe attım. Sonra ellerimi Pürel'leyip yatağının yanına gittim.

"Peki," dedim.

"Peki ne?"

Ellerimi önüme doğru açtım. "Peki. Konuşalım."

"Peki," dedi. Sonra garipsemişçesine güldü. "Ne hakkında konuşmak istediğimi de bilmiyorum aslında." Yanığında bir damla gözyaşı vardı, sildi. Bana baktı. "Öldüğünde ne oluyor sence?"

Mack Wilson'ın partisinde, banyodaki halimi hatırladım. O yapayalnız ve kopukluk hali önsezi gibi hissettirmişti adeta.

Ama değildi. Aptalca, sarhoşluk kafasıyla ortaya atılmış bir teoriydi. Sürücü kursunda öğretmen, sarhoş olduklarında daha iyi araba kullandıklarını iddia edenlerle dalga geçmişti. Boğazınıza kadar vişne votka doluyken evreni anladığınızı iddia etmek çok daha aptalca değil miydi?

"Ne olduğunu bilmiyorum," diye kabullendim tekrar otururken. "Ama *bir şey* olmak zorunda." Zihnim, ona sunabileceğim bir şey bulmakla meşguldü. "Ruh olmaya ne

dersin? Buna dair o kadar çok hikâye var ki. Sevdiklerinin öldükten sonra geri döndüğünü söyleyen onca insan deli olamaz.”

Livvie bana şöyle bir baktı. “Tabii ki olabilir.”

İkimiz de sustuk. Mack Wilson’ın partisinde hissettiklerimin tam zıttı ne olabilirdi? Sıcak ve güzel ve rahatlatıcı bir şeyler.

“Bir cennet olabilir,” dedim.

Livvie güldü. “Bulutlar ve melekler filan mı? Yapma lütfen. Tüm gün ne yapıyorum? Arp çalmayı mı öğreniyorum?”

“Tabii ki de hayır!” Onu anlarcasına başımı salladım. “Öyle saçmalıklar olmak zorunda değil ki. Tamamen farklı bir şey olabilir. Muhteşem bir şey. Mesela...” Fikir heyecanlı gelmeye başlamıştı, öne eğildim. “Mesela hayatındaki en harika anı hatırla. Ama bunu bir milyonla çarp. Ve bunun sonsuza dek sürdüğünü düşün. Olağanüstü bir his fakat nasıl bir şey olduğunu azıcık bile anlamıyoruz çünkü hâlâ hayattayız. Cenneti hayal etmeye çalışmayı... dördüncü boyutu hayal etmek gibi düşün. Yapamıyoruz. Ama bu, olmadığı anlamına gelmiyor.”

“Olabilir,” dedi Livvie. Fikrime karşı çıkar gibi bir hali yoktu ama bir anda yüzü buruştu. “İyi de orada çok yalnız olurmuşum gibi geliyor.”

Güven verici bir şeyler söylemek istedim ama Livvie’nin bir yerlerde ölü ve yapayalnız olması düşüncesi o kadar üzücüydü ki nefesim kesildi. Ağlamaya başladım, sonra öne eğilip elini sıktım, o kadar çok ağlıyordum ki konuşmıyordum. Orada öylece oturup el ele tutuşarak hayli uzun süre ağladık. Nihayet kutuya uzanıp ikimiz için de birer mendil çıkardım. Livvie burnunu silerken ayağa

kalkıp kapının yanındaki küçük arabaya gittim. Eldiven ve maske yığınlarının altında genellikle giymek için uğraşmadığımız ince önlükler vardı. Birini tutup giydim.

“Güzel elbiseymiş,” dedi Livvie tekrar odaya girdiğimde.

“Teşekkürler,” dedim. Plastik kemeri bağladım, ayak kabılarımı çıkardım ve yatakta yanına uzandım. Başını omzuma koydu. “Ölmek istemiyorum,” dedi sessizce.

Sesi sakindi; artık ağlamıyordu. Olabildiğince fark ettirmeden yanağıma akan gözyaşlarını sildim. “Ben de senin ölmeni istemiyorum.” Sesim titriyordu. Ağladığım gün gibi ortadaydı.

“İçime su serptin,” dedi. Bir duraksamanın ardından nefesini tuttu.

Endişeyle, “Ne oldu?” diye sordum.

Elleriyle gözlerini kapadı. “Bakire olarak ölebileceğimin farkında mısın?”

“Bakire ölmeyeceksin,” dedim kendimden emin bir sesle.

“İnanamıyorum. Bakire ölebilirim.” Sesi şaşkınlıkla kısılmıştı.

“Livs, bakire ölmeyeceksin,” diye tekrarladım.

Beni duymazlıktan gelip başını iki yana salladı. “Onca zamanımı eşcinsel bir erkek arkadaşla harcadım. Böyle bir şey olabileceğini tahmin etmeliydim.”

“Lösemi olabileceğini mi tahmin etmeliydin?”

Dalga geçiyordum ama o devam etti: “Hayatın kısa olduğunu fark edersen eşcinsel erkek arkadaşından ayrılıp gerçek bir erkek arkadaş edin.” Güldü.

Ben de güldüm. “*Kesinlikle* kutlama kartlarına yazmalarını isteyeceğin ama *asla* yazmadıkları türden bir laf işte.”

“Aynen,” dedi yastığa yaslanıp esnerken. “Annem Tanrı’nın sevgi olduğunu söylüyor. Tanrı’nın hepimiz için bir planı varmış ama anlayamıyormuşuz.”

“Kulağa hoş geliyor,” dedim omzunu okşayarak.

“Olabilir.” Sesi boğuktu, tekrar esnedi. “Lösemi sevgiyse, kim böylesini ister ki?”

“Çok haklısın,” diye fısıldadım.

Dışarıda yağmur pencereye çarpmaya devam ediyordu. İçeride Livvie’nin kafası omzumdaydı. Bir dakika sonra nefesleri yavaşladı. Benim Livvie’yi tuttuğum gibi bizi –hepimizi– kollarında tutan bir tanrıya olanca gücümle inanmaya çalıştım. Ortada bir sebep olmadan başımıza korkunç şeyler gelmesine asla izin vermeyecek bir tanrı hayal etmeye çalıştım.

Bizi birbirimizden koparmayacak kadar çok seven bir tanrı.

Jake'in hücreleri on altıncı günde tuttu ve Dr. Maxwell Olivia'yı yirminci güne kalmadan eve göndermek istediğini söyledi. Söylediğine göre bir zamanlar kemik iliği nakli olan insanlar bunun iki katı kadar bir süre hastanede kalıyorlardı, fakat artık hastanelerde bulaşan ve antibiyotiklere bağışık tüm o enfeksiyonlarla Olivia'nın hastanede gerekenden bir gün daha fazla kalması tehlikeliydi.

Livvie'nin hücreler tuttuğu gibi mucizevi bir şekilde iyileşeceğini düşünmüştüm fakat on ikinci günde ne kadar kötü hissediyorsa on dokuzuncu günde de öyle hissediyordu. Yirminci günün sabahı –hastaneden taburcu olması gerekirken– mide boşluğunda sıvı birikmeye başladı ve çekmek zorunda kaldılar. Prosedürden sonra kendisini daha iyi hissetmiyordu. Ne de sonraki gün. Ne de sonraki gün.

“Sanki ona *işkence* yapıyorlar,” dedim Mia'ya, cuma günü son dersten sonra kitaplarımı dolabıma tıkarken. “Bakmak bile korkunç.”

“Yarın yaşam merkezinde görüşürüz!” diye seslendi Stacy, Bailor ikizleriyle yanımızdan uçarcasına geçerken.

“Of Tanrım, yarın yine o sikik dersi vermek zorunda olduğuma inanamıyorum.” Dolabıma yaslandım. “O kızlar benden nefret ediyor. Çok ciddiym.”

Mia güldü. “Neler oluyor?”

Gözlerimi kapadım. “Ben verdiğimde dersi hiç umursamıyorlar.”

“Yani onlar mı senden nefret ediyor yoksa sen mi onlardan nefret ediyorsun?” diye sordu.

Tek gözümü açtım. “Onlar daha çocuk. Çocuklardan nefret edemezsin ki.”

“Hı hın,” dedi Mia, belli ki ikna olmamıştı.

“Hayır. Gerçekten. Onlardan nefret etmiyorum. Sadece onlarla nasıl konuşacağımı bilmiyorum. Neşeliymişim gibi filan yapıyorum ama beni dinlemiyorlar. Ayrıca resital için hazırlamamız gereken dansta sıfır ilerleme kaydettik. Livvie geçen sene bu zamanlarda balenin yarısının koreografisini bitirdiklerini söylemişti.”

“Bale nasıl bir şey olacak?”

“Mesele de o. Henüz ortada hiçbir şey yok. Onların önerileriyle bir şeyler ortaya çıksın istedim ama ne yapmak istediklerini sorduğum her seferinde kalkıp, ‘Bilmiyoruz,’ diyorlar. Ve onlara üstünde çalıştığım adımları öğretmeye çalıştığımda da... haylazlığa başlıyorlar, akılları dağılıyor.” Tekrar gözlerimi kapadım. “Haklısın. Onlardan nefret ediyorum.”

“Belki de onlara kimin patron olduğunu göstermen lazımdır,” diye öneride bulundu. “Belki de dersin kontrolünü eline almanı bekliyorlardır.”

“Ama benden nefret etmelerini istemiyorum!”

“Önceliğinin bu olabileceğini zannetmiyorum,” dedi Mia. “Seni ciddiye almaları gerek ve senden nefret ederlerse de... aman ne yazık.”

Biraz düşündüm. Belki de kızlara fazla yumuşak davranıyordum. Onlara sürekli ne yapmak istediklerini soruyordum. Tembellik yapmalarına izin veriyordum. Olivia ders verirken böyle bir şey yapmıyordu. Onlara karşı katıydı. Belki de ihtiyacım olan şey buydu: sert bir tutum sergilemek. Arkamı döndüm, dolabımı kapadım ve kilitledim.

“Peki,” dedim Mia’ya. “Efendilik buraya kadar!”

Cumartesi sabahı eğitim çavuşu gibiydim ve kızlar olması gerektiği gibi karşılık veriyordu. Onlara sıraya girmelerini söylediğimde sıraya girdiler. Bir şeylere kıkırdadıklarında onlara *hemen* kıkırdamayı kesmelerini söyledim ve kestiler. Ders başladıktan yirmi dakika sonra normalde bir saatte hiç olmadığı kadar ilerleme kaydetmiştik. Kendime bir söz vermişim: ya bugün adımları öğreneceklerdi ya da kendi koreografilerini kendileri yapacaktı. Lamı cimi yok.

Tam da bunu düşünürken Charlotte koşarak içeri girdi. Genellikle geç kalıyordu ama daha önce hiç *bu kadar* geç kalmamıştı.

“Neden geç kaldın?” diye sordum emredercesine.

“Benim hatam değil,” dedi. “Otobüs geç kaldı.”

Mia’nın, sınıfın bir patrona ihtiyaç duyduğuna dair söylediklerini düşündüm. Belki de Charlotte’ın geç kalmakla ilgili bahanelerini kabullenmek herkese çok yu-

muşak davrandığımı göstermenin başka bir şekliydi.

“Bak, Charlotte,” dedim en sert bakışlarımla bakarak, “evinden daha erken çıkmam lazım. Çünkü otobüsün geç kalması, *senin* geç kalman için geçerli bir bahane değil.”

Charlotte uzunca bir dakika boyunca bana baktı. Burnu havada veya savunmacı veya kötücül bir şeyler söylemesini bekledim ki böyle konuşmalara müsamaha etmediğimi gösterebileyim. Ama tek kelime bile etmedi. Bunun yerine milyonlarca yıl düşünsem de aklıma gelmeyecek bir şey yaptı.

Arkasını dönüp stüdyodan koşarak çıktı.

Bayan Jones beni ofisine çağırdığında binadan çıkıyordum. Aslında Charlotte’la yaşananları tamamen unutmuştum. Müdürün, Olivia’nın durumunu merak ettiğini düşünerek kapıyı arkamdan kapadığında söylediğim ilk şey bu olmuştu.

“Olivia’nın yarın taburcu olması gerekiyordu ama taburcu edecekler mi bilmiyorum. Sanki hep bir şeyler ters gidiyor.”

“Evet.” Sandalyesine oturup benim de masasına bakan sandalyelerden birine geçmem için işaret etti. “Olivia’nın annesiyle daha bu hafta konuştum. Kemik iliği nakli korutucu bir süreçmiş.”

“Aa,” dedim otururken, “sizin onunla iletişim içinde olduğunuzu bilmiyordum.”

“Konuşuyoruz,” dedi Bayan Jones. “Aslında bugün seni bambaşka bir konu için çağırdım.” Ellerini masanın üstünde birleştirdi.

“Peki,” dedim. Hâlâ endişelenmemiştim. Charlotte git-

tikten sonra gayet verimli bir ders işlemiştik. Tarihteki en mutluluk dolu bale dansı değildi ama verimliydi.

“Charlotte Bradley hakkında ne biliyorsun?” diye sordu Bayan Jones sessizce.

“Charlotte Bradley mi?” İsmi söylediğinde başta kimden bahsettiğini anlayamamıştım. Sonra fark ettim. “Ha, Charlotte. Ben... Ben soyadını bilmiyordum da.”

“Hımm.” Bayan Jones parmaklarını çadır gibi yapıp çenesine dayadı. “Bugün Charlotte binadan çıkarken onunla konuştum. Dersine geç kalmış ve sen de onu azarlamışsın, anlayabildiğim kadarıyla.”

“Öyle oldu.” Öne eğildim. Charlotte’ın kaçıp gitmesi konusunda kendimi kötü hissediyordum ama Bayan Jones’un da bunun tek seferlik bir durum olmadığını ve gerekli tepkiyi verdiğimi anlaması gerekiyordu. “Onu korkutup kaçırmak filan istemedim tabii ki. Ama kendisi sık sık geç kalıyor ve bence kızların zamanında gelmesi önemli. İşlerin biraz daha... organize gitmesi için uğraşıyorum.”

“Anlıyorum,” dedi Bayan Jones. Ses tonundan bu organize olma planımı beğenip beğenmediğini anlayamıyordum. “Charlotte’ın dokuz yaşında olduğunu biliyor muydun?”

“Dokuz mu?” İnanamıyordum. İkizlerden uzundu. “Ben onu en az... on iki-on üç zannetmiştim.”

“Hayır, kendisi dokuz yaşında.” Bayan Jones’un ifadesi değişmedi. Havadan sudan bahsediyor bile olabilirdik. “Kendisi dokuz yaşında ve iki küçük kız kardeşi var. Genelde bakıcılık yapması gereken iki kız kardeş.”

“Dokuz yaşındayken bakıcılık yapamazsınız ki,” diye

bilgilendirdim Bayan Jones'u. "Yani bu yasal bile değil. Bir keresinde ben on yaşındayken çok hasta olmuştum, babam da çıkıp bana meyve suyu almak istedi ama beni yalnız bırakamayacağını söyledi, o yüzden annemin eve dönmesini bekledi."

Bayan Jones bana belli bir bakışla bakıyordu. Başta ıkaramamıştım ama sonra bana, benim genelde Stacy Shaw'a baktığım gibi baktığını fark ettim. Bana sanki, *Sen dünyadaki en aptal insansın*, der gibi bakıyordu.

"Bak, Zoe," dedi Bayan Jones arkasına yaslanırken, "anne-babanla ilgili anlattığın hikâye çok duygulandırıcı ki zannediyorum her saniyeleri senin mutluluğun ve refahını dşnmekle geçiyordur. Fakat Charlotte'in annesi dünyayı o şekilde görmüyor. Kızlarına göz kulak olmak *zorunda gibi* hissetmiyor, ne dediğimi algılayabiliyor mu-sun acaba? Çok içiyor, çok sigara kullanıyor ve çok vakit geçmeden o  güzel kızın, annelerinden alınacağına dair inancım tam ki bunu söylemek üzücü fakat bunun, onların başına gelebilecek en iyi şey olduğuna şüphe yok ve bu da ne yazık ki pek i açıcı bir tablo izmiyor. Fakat Charlotte o kadar güçlü ve cesur ki her cumartesi sabahı bale dersine gelmeyi başarıyor." Bayan Jones ayağa kalkıp yavaş yavaş masasının etrafında dolandı. "Otobüse tek başına biniyor. Ve bazen önce kız kardeşlerini bırakabileceği birilerini bulması gerekiyor çünkü kendisini onlara karşı, kimsenin ona karşı hissetmediği kadar sorumlu hissediyor. Ve buraya geliyor çünkü bu derse katılmak istiyor." Tam önümde duruyordu, ellerini sandalyemin kolaklarına koydu. "Yani onun geç kalmasıyla ilgili şikâyet ettiğinde neden bir saniye durup, buraya sadece

gelebilmesi için bile nelere göğüs germesi gerektiğini düşünmüyorsun?”

Bir an sessizlik oldu. Ben karşılık vermeyince Bayan Jones tekrar dikleşti. “Şu anda sana söylediklerim hakkında kendini kötü hissettiğini biliyorum ve özür dilerim. Bazen yanlış bir şeyler yaptığımızda bunları birinden duymak zordur. Ama hatalarımızdan ders çıkarabiliriz. Ve ben de senin bundan ders çıkaracağını umuyorum.” Masasının öteki yanına geçti. “Şimdi çıkabilirsin.”

Sandalyeyi yerine ittim, ofisten çıktım ve koridordan geçtim. Otoparka çıktığımda çoktan ağlamaya başlamıştım.

Olivia pazar günü taburcu oldu. Ama eve dönüşü daha önceki iki kemoterapi seansından sonraki gibi değildi.

Öncelikle çok zayıftı. Yani gerçekten zayıftı. Kısa sürelerle dik oturabiliyordu ve banyoya gidip dönebiliyordu ama o kadar. Annesi onu yatağa yatırırken ilk kemoterapiden döndüğünde kafasını nasıl tıraş ettiğimizi düşünüyordum. O gün yaptığı şeyleri yaptığını hayal dahi edemiyordum. Şu anda saçını kesip tıraş etmek için harcadığımız onca zaman bir kenara, klozette bir dakika bile oturabileceğinden emin değildim. Bayan Greco gitmem gerektiğini söylediğinde karşı çıkmaya yeltenmedim bile. Dinlenmeye ihtiyacı olduğunu görmek için Olivia'nın annesi olmaya gerek yoktu.

Sokak kapısını açarken içeri giren Jake'le çarpışıyordum neredeyse. Calvin hemen arkasında duruyordu.

"Selam, Zoe," dedi Jake.

"Selam." Bana sarıldı, ben de ona sarıldım. Sıkı sıkı. Kemik iliği naklinden bu yana Jake'e karşı müthiş bir

minnettarlık hissediyordum. O olmasa Olivia hayatta olmayacaktı.

“Dışarısı buz gibi. Seni bırakayım mı?” diye sordu. Eczaneden aldığı naylon poşeti taşıyordu. Reçeteyle alınan küçük ilaç kutuları ağzından taşıyordu ve Livvie’nin o ilaçları zorla yuttuğunu hayal ettim.

Kafamı iki yana salladım. “Yürüsem daha iyi.”

Ben kapıyı onun için açık tutarken Jake içeri girdi. “Giriyor musun?” diye sordum Calvin’e. Yanakları soğuktan al al olmuştu.

“Seninle eve kadar yürüyebilirim,” dedi.

Kapıyı arkamdan kapadım. Dışarısı soğuk ve sessizdi; antreden verandaya düşen ışıktan onu çekerek uzaklaştırdım ve evin duvarına yasladım. Bir saniyeliğine dudakları soğuktu ama sonra ısındılar. Dili nazikti fakat başımı döndürmeye yetiyordu. Omuzlarını tuttum ve ceketinin yumuşak kumaşını avcumda hissederek sıktım.

“Yürümüyoruz bakıyorum,” diye fısıldadı dudaklarımdan uzaklaşarak.

“Öyle mi?” Ellerini saçıma daldırmıştı, onu tekrar öpmeye çalıştım ama evi işaret etti. “Jake, Olivia’nın bayağı kötü hissettiğini söyledi.”

O anda yanan sokak lambası gölgesi Calvin’in üstüne vurdu. “Merak etme,” dedim güvence verir gibi. “İyileşecek.” Onu sertçe tekrar öptüm, o da karşılık verdi.

Ama ilk defa öpücüğü, dayandığımız evde olup bitenleri dışarıda bırakmaya yetmiyordu.

3. Bölüm

ilkbahar

Altmışıncı güne yaklaşırken Olivia gözle görülür derecede güçlenmeye başlamıştı. Saçları uzamaya başlamış, kafası civcivlerinkine benzeyen açık sarı tüylerle kaplanmıştı. Adeta balmumundan yapılmış gibi duran solgun ve zayıf suratı biraz dolgunlaşmış, eski ve sağlıklı Olivia tıpkı saç gibi yüzünü göstermeye başlamıştı.

Perşembe okuldan sonra –elli sekizinci günde– eve geldiğimde onu mutfak masasında buldum. Yakası ve yenleri beyaz, uzun kollu mavi bir tişört giymişti. Çok zayıf olmasına rağmen mutfakta oturup cep telefonunda konuşan sağlıklı bir kız gibi görünüyordu. Mia’nın siyah giysilerinden birine koysanız kısa saçları yersiz durmazdı. Tam bir belalı gibi dururdu, o kadar.

Onunla masaya oturmam için işaret etti. “Evet... Hrika... Evet, bence de mümkün... Siz de... Teşekkürler.”

“Arayan Bayan Jones’tu,” dedi kapadıktan sonra. “Önümüzdeki yıl bale dersini verebilir miyim diye sordu. Seninle konuşmam gerektiğini söyledim.”

Kahkahalara boğuldum. “Ne yani, dersleri kendime

saklamak istediğimi filan mı zannediyorsun?”

“Bilmiyorum ki.” Livvie hınzırca gülümsedi. “Birlikte ders verebiliriz belki.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Eee, neden bu konuşmayı daha önce de yapmışız gibi hissediyorum?”

“Ben olmadan harika bir iş çıkardın. Bir de düşünse-ne...”

“Olivia, sen olmadan harika bir iş *çıkarmadım*.” Yanındaki sandalyeye ayaklarımı dayadım. “Sen olmadan vasat ile berbat arası bir iş çıkardım. Dokuz yaşındaki bir kız ben ona kaba davrandım diye dersi bıraktı.” Doğruydum. Charlotte gittikten sonra bir daha geri dönmemişti. Bayan Jones ona ulaşmaya çalışmış ama başaramamıştı. Ve resital için bale adımlarını öğrenirken kızlar lafımı dinlemeye başlamış olsa da bir zamanlar iple çektikleri bale dersinin, artık *hepimizin* ayaklarının geri geri gitmesine sebep olduğunu hissediyordum.

“Bak, şimdi cevap vermesen de olur,” dedi Olivia. Kaşığı alıp önündeki sütlaca daldırdı. “Bayan Jones’e muhtemelen dersi vereceğimi söyledim sadece.” Bir kaşık alıp yuttu. “Ama birlikte yapmayı tercih ederim, tamam mı? O yüzden,” kaşığıyla beni işaret etti, “düşünüp karar ver.” Geniş geniş gerinip güldü. “Bugün hiç de kötü hissetmiyorum.”

“Hiç de kötü hissetmemek iyi hissetmek demek mi?” diye sordum.

“Yakın sayılır,” dedi.

Jake cumartesi sabahı garaj yolumuza çektiğinde yanında Calvin yoktu, o yüzden arabada baş başaydık. Dinle-

diği gerçekten kalitesiz bir rap müzik yüzünden tartıştık. En azından *ben* kalitesiz olduğunu düşünüyordum. O muhteşem olduğunu düşünüyordu.

“Çok kötü, Jake,” dedim. “Ciddiyim. Sadece sestten ibaret.”

“Ah, profesyonel görüşünüz mü bu acaba hanımefendi?” diye sordu gülerek.

“Kesinlikle öyle. Ama bak...” Telefonumu çıkarıp ona dinletebileceğim bir şarkı aradım. “Hah!” dedim Nadia ve Olivia’yla yıllar önce dans ettiğimiz şarkı “Pauvre Lola”yı bulunca. “İşte *bu* iyi bir şarkı.” Telefonumu arabanın müzik sistemine bağladım. “Hareket edesin geliyor. Müzik *bu*.” Şarkı başladığında içim içime sığmadı. Ritim bedeninizi ele geçirip içine sızdığına hareketsiz oturmak mümkün değildi.

Jake gözlerini devirdi ama ikinci nakaratta müzikle birlikte direksiyonda ritim tutuyordu. Otoparka çektiğimizde kapının yanında Calvin’in arabasını gördüm. Onunla olmasam bile en azından yakınlarda olduğunu bilmek bana kendimi iyi hissettiriyordu. Jake kolunu omzuma attı ve birlikte binaya doğru yürüdük.

Bir anda gülmeye başladı. “Lanet olsun sana, Zoe. Şarkıyı aklımdan çıkaramıyorum.”

“Ciddi misin?” diye sordum. Bana cevap vermek yerine moonwalk ile elektrik dansı arası bir hareket yaptı. “Dostum,” dedim, “çok acınası görünüyorsun.”

“Bu bir mucize!” diye haykırdı Jake zıplayıp dururken. “Beyaz bir erkek ama dans edebiliyor! Beyaz bir erkek ama dans edebiliyor!”

İşte o anda aklıma bir fikir geldi.

* * *

Isınma hareketlerini yaptıktan sonra, “Bir oyun oynayacağız,” diye ilan ettim.

“Ne oyunu?” diye sordu Aaliyah. Ses tonu şüpheliydi, sanki oyun olarak gerçekten eğlenceli bir şey yapacağımıza inanmıyormuş gibi.

“Henüz ismi yok. Demin uydurdum.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Imani. Sonra kıkırdadı. Birkaç kız da ona katıldı. Fakat ardından, onlara bağırabileceğimi düşünerek endişelendiler ve sustular.

Becerebildiğim şey tam da buydu: bale dersini gülenlerin başının belaya girdiği bir yer haline getirmiştım.

“Gerçekten,” dedim. Stüdyonun ortasına geçtim. “Şöyle yapacağız: Ben bir pozisyon göstereceğim. Sonra birisinin ismini söyleyeceğim ve o kişi aynı pozisyonu yapacak. Sonra o da *başkasının* ismini söyleyecek ve o kişi de aynı pozisyonu yapacak. İşin sırrı formunuzu bozmadan olabildiğince hızlı bir şekilde hareketi yapmak ve başkasının ismini söyleyebilmekte.”

“Elim sende gibi,” dedi Desiree isimli bir kız. Desiree’nin daha önce hiç konuştuğunu duymamıştım. Onu hatırlamak için aklıma *Desiree derdini demez bize* cümlesini yerleştirmiştim.

“Kesinlikle!” diye katıldım. “Tıpkı elim sende gibi.”

Telefonumu hoparlöre bağlayıp müziği başlattım. Serge Gainsbourg’un sesi odaya doldu. “Bu ne?” diye sordu Imani.

“Beğendin mi?” diye sordum. Şarkı yağ gibi akıyordu. Birkaç kızın kalçalarını oynatmaya başladığını görmüştüm.

“Bu ne ki?” diye sordu Lourdes şüphyle.

“Tanrım, sormayı bırakın da dans edin.” Gülüp başka soru soramaları diye müziği son ses açtım.

“Pli,” diye seslendim ve hareketi yaptıktan sonra, “Lourdes,” diye bağırdım.

Lourdes paniğe kapılıp bana baktı. “Pli!” diye tekrarladım bir daha hareketi yaparak. Çabucak dizlerini bük-tü. “Sırada kim var?” diye yönlendirdim onu.

“Ah. Imani!” dedi.

“Daha yüksek sesle!” diye teşvik ettim.

“Imani!” diye bağırdı.

Imani de pli yapıp sırayı Anna’ya geçirdi, o Rashad’a, Rashad Lourdes’e geri gönderdi, o da Mirabelle’e yolladı. Tüm kızlar en az bir kere yaptıktan sonra, “İki *chainés*,” diye bağırdım. Sonra hızla dönüp ilk pozisyonda kısa bir an durarak hareketi bitirdim.

“Hiç adil değil! Çok zor ol!” dedi Lourdes.

“Seni duyamıyorum,” diye yalan söyledim. “Lourdes, iki *chainés*.”

Yaptığı hareketler harika değildi ama yine de yapmış-tı. Bitirdiğinde benim gibi olduğu yerde kaldı ve Rashad’ın ismini seslendi.

İçerideki enerji adeta elle tutulur düzeydeydi, kızlar hem gergin hem de heyecanlıydı, isimlerinin söylenmesini beklerken olabildiğince sabit duruyor ama bir yandan da müziğin enerjisine karşı koyamıyorlardı. Nasıl hissettiklerini biliyordum. Ne zaman bir hareket ilan etmem için sıra bana gelse heyecana kapılıyor ve Bayan Daniels beni NYBT’deki ofisine çağırıp hayatımı paramparça ettiği andan bu yana hissetmediğim bir zevkle dönüp yerden yükseliyordum.

Hayır. Daha da uzun zaman olmuştu. Hareket ederken, dönüp zıplarken NYBT'nin beni kabul etmesinden de önceki bir dönemden beri hiçbir bale dersinden bu kadar keyif almamışım gibi hissediyordum.

Ders bittiğinde herkes kan ter içinde kalmıştı. İçeride hiç aşına olmadığımız, enerji dolu bir atmosfer vardı.

“*Harikaydınız!*” dedim. El çırpıttım, kızlardan birkaçı da bana katıldı. Dersi beş dakika geç bitirmiştım. Müzik, zili duyamayacağım kadar yüksekti muhtemelen. “Kızlar çok üzgünüm ama gitme vakti.”

Aaliyah durduğu yerden yanıma gelene kadar *jeté* yaptıktan sonra bana sarıldı. Belime kadar geliyordu, kulağını göbük deliğime bastırmıştı. “Çok iyi bir öğretmensin, Zoe,” dedi. “Bale dersine bayılıyorum!”

Ona sarılabilmek için eğildim. “Ciddi misin?” diye sordum.

“Evet,” dedi gülerek. “Şaşırmış gibisin.”

“Galiba şaşırdım,” diye kabullendim. Yere oturup ona baktım. “İyi bir öğretmen olamayacak kadar sertim sanıyordum.”

“Eh biraz sertsin,” dedi Aaliyah. “Ama iyi gibisin de.”

Bu sefer gülme sırası bendeydi. “Dürüst olduğun için teşekkürler, Aaliyah.”

“Peki,” dedi. “Haftaya görüşürüz.”

“Haftaya görüşürüz,” dedim.

Herkes çıkarken tekrar etti: “Haftaya görüşürüz.”

Ve hepsi bunu seve seve söylüyormuş gibi görünüyordu.

Eve gidip duş alıp üstümü değiştirdim. Artık alışkanlık olmuştu. Birkaç hafta içinde Olivia'nın bağışıklık sistemi baskılanmadığında evine gitmeden önce kendimi sterilize *etmemem* garip gelmeye başlayacakmış gibi hissediyordum. Annemle babam bir söyleşiye gideceklerinden yolda beni de Livvie'ye bıraktılar.

Olivia'ların kapısına doğru yürürken derste yaptıklarımızı resitalde kullanabileceğimizi düşünüyordum. Önce bir veya iki kişi bir hareket yapar, sonra diğerleri de aynı hareketi tekrarlar ve en sonunda herkes hareketi eşzamanlı yapabilirdi mesela. Belki de programın bir kısmını planlardık ve performansın geri kalanını bugünkü enerjik derste olduğu gibi doğaçlama hallederdik. Hâlâ etkisindeydim, hâlâ kollarını belime dolamış Aaliyah'nın kafasının tepesini görebiliyordum. Kızlar çok çalışmıştı ama eğlenmişlerdi de. *Gerçekten* eğlenceli geçmişti. Sonbaharda Olivia'yla birlikte tekrar ders vereceğimize seviyordum. O kızları bir daha görmemek garip olurdu.

Üzücü de olurdu.

Zili çaldığım sırada, *Baleyi özledim*, diye düşünürken buldum kendimi. NYBT balesini değil. “Martin Hicks yerince iyi olduğumu düşünecek mi” balesini değil.

“Müziği dinleyerek bedenimi hareket ettiriyorum” balesini. “Eğlencesine bale” balesini. İyi hissettirdiği için bale yapmayı.

Sadece bale yapmayı.

Ama belki de özlemem gerekmiyordu. Belki de gidip...

Kapı açıldı ve Bay Greco’yla karşı karşıya geldim. Üstünde haki şort, şarap rengi bir kazak ve mavi süet ayakkabılar vardı ki Bay Greco’nun gündelik giyim deyince aklına gelen buydu.

Kapıya onun çıkması bir an endişelenmeme sebep oldu. Nedenini sorsanız tam olarak açıklayamazdım ama Bay Greco’nun kapıya bakması... *yanlıştı*. Yanlıştı işte. Greco’lar bir parti düzenlememişse kapıya asla bakmazdı. Kapıyı benim için hiç açmadığı kesindi.

“Merhaba,” dedim ve sonra gözlüğünün ardında gözlerinin kan çanağı gibi görüldüğünü fark ettim.

“Merhaba, Zoe.” Elini omzuma koydu ve gözünden bir damla yaş aktı.

Olivia’nın babası ağlıyordu.

Olivia’nın babası evinin antresinde durmuş ağlıyordu.

Hissettiğim şeyi ancak dehşet olarak betimleyebirim, o ana dek hissetmediğim kadar karanlık ve korkunç bir dehşet.

“Ne oldu?” diye sordum. Kelimeleri dillendirebilmem çok zor olmuştu. Söylerken tek cevap olduğunu fark ettim: Olivia bir çeşit enfeksiyon kapmış olmalıydı. Tek açıklama buydu. Hayatını tehdit eden, felaket bir enfeksiyon kapmıştı.

Bay Greco yutkunup derin bir nefes aldı. “Zoe, bu sabah çok kötü bir haber aldık.” Ardında Bayan Greco ile Jake’in salondaki kanepede oturduklarını görebiliyordum. Karşılarındaki kanepede de Olivia ile ikizler vardı. Kimse konuşmuyordu. Luke’un kafası Olivia’nın kucağındaydı.

Olivia felaket bir enfeksiyonun pençesindeymiş gibi görünmüyordu. Geçen hafta nasıl görünüyorsa aynen öyle görünüyordu. “Ne oldu?” diye tekrar ettim inlercesine.

Elleriyle gözlerini ovuştururken sesi titriyordu. “Son kan testinde yine lösemi buldular.”

“Yani...” Düşüncesi bile korkunçtu ama kendimi söylemeye zorladım. “Yani yine kemik iliği nakli mi gerekecek?”

“Tekrar kemik iliği nakli yapamıyorlar,” dedi Bay Greco. Artık sesi sakindi, tıpkı Olivia’nın teşhis koydukları ilk seferi bana açıkladığında olduğu gibi. “Dayanması mümkün değilmiş.”

“Anlamıyorum,” dedim, oysaki beynimin bir yerlerinde bir alarm çalıp duruyordu. “Tekrar kemik iliği nakli yapamıyorlarsa ne yapabiliyorlar o zaman?”

Bay Greco, “Bilmiyorum,” dedi ve o anda onunla tanıştığımız bunca sene boyunca bir defa bile böyle bir cümle kurmadığını fark ettim.

Şehre Bay Greco’nun arabasında gittik: ben, Olivia, Bay ve Bayan Greco ve Jake. Bayan Greco’nun kardeşi ikizleri kendi evine götürmüştü. Olivia benim de Dr. Maxwell’le görüşmek için onlarla gelmemi istediğini söylediğinde ne annesi ne de babası karşı çıkmıştı. Olivia benimle annesinin arasında oturuyordu. Bay Greco ile Jake öndeydi.

Kimse konuşmuyordu.

Üniversite Hastanesi'nin hastaneden çok, sıradan bir ofis binasına benzeyen farklı bir kısmına gittik. On sekizinci katta asansörden indiğimizde fazlasıyla eşya dolu bir koridora çıktık; üstlerinde koliler dizili tekerlekli arabalar duvara yaslanmıştı, birkaç eski bilgisayar, ortası bel vermiş bir ofis sandalyesine yığılmıştı. Duvarlarda bayramları değil yaklaşmakta olan karmaşık isimli konferansları bildiren kâğıtlar vardı. Bir sola bir sağa sapıyorduk; bir yere gitmek için çabaladığınız ve oraya gitmediğiniz takdirde başınıza korkunç şeyler geleceğini bildiğiniz ama bir türlü varmanız gereken yeri bulamadığınız kâbuslardan birine düşmüşüm gibi hissediyordum. Olivia elimi sıkıyordu, o kadar sıkıyordu ki canım yanıyordu.

İyileşecekti. Bu kadar sıkı tutan birisinin ölmesi mümkün değildi.

Bay Greco 818 numaralı odanın kapısını tıklattınca içeriden tanıdık bir ses, "Girin," diye seslendi.

Ofis küçüktü. Yer kahverengi halı döşeliydi. Etrafında altı sandalye olan masada kelleşmeye başlamış, sakallı, kot ve gri kazak giymiş bir adam oturuyordu. Dr. Maxwell üstü karman çorman bir masaya yaslanmıştı. Onu beyaz önlüğü olmadan görmek garipti, öyle ki bir an tanıyamadım. Saçını atkuyruğu yapmıştı ve koşu ayakkabısı giyiyordu. Adam gibi onun da üstünde kot ve gri kazak vardı, sanki hastanede olmayan doktorların üniforması buymuş gibi. İçeri girdiğimizde Dr. Maxwell ile tanımadığım adam ayağa kalktı. Adam inanılmaz uzundu, iki metre veya daha uzun bile olabilirdi. Televizyonda bas-

ketbol oynarken gördüklerim haricinde hiç bu kadar uzun boylu birini görmemiştim. Dr. Maxwell gelip Olivia'ya sarıldıktan sonra Bay ve Bayan Greco'nun elini tuttu.

"Kabullenmesi zor bir haber," dedi. "Çok üzgünüm." Oturmamızı işaret etti ve ben yanından geçerken hafifçe omzumu sıktı. "Bu Dr. Gold," dedi.

Uzun boylu adam başını eğdi. "Merhaba, Olivia," dedi. "Sizinle bu şekilde tanışmamız çok yazık." Bay Greco masanın üstünden uzandı ve el sıkıştılar. Sonra hepimiz oturduk. Herkese yetecek kadar sandalye olmadığından Dr. Maxwell ve Dr. Gold ayakta kaldı. Olivia elimi bırakmamıştı.

"Olivia'nın lösemisi çok agresif çıktı," diye başladı Dr. Maxwell. "Daha önce de konuştuğumuz gibi AML gençlerde nadiren görülür ve Olivia'nın lösemisinin genetik profili, başından beri endişe vericiydi. Bu sebeple ikinci kemoterapi tedavisinden sonra geri döndüğünden şüpheleniyoruz."

Olivia, Jake ve anne babaları başlarıyla onayladılar. Ben hareket edemiyordum.

"Kemik iliği nakline çok iyi yanıt verdi," dedi Dr. Maxwell. Olivia'ya gülümsedi. "Ancak şu noktada seçeneklerimiz kısıtlı."

"Ama seçeneğimiz var," dedi Bayan Greco nefes nefese kalmışçasına.

"Evet, var," dedi Dr. Maxwell. Dr. Gold'a baktı.

Adam ellerini birleştirdi. "Dr. Maxwell bugün buraya gelmemi istedi çünkü sürdürdüğüm bir klinik çalışmaya Olivia'yı da dahil edebilirim. Kemik iliği naklinden sonra hastalığı nükseden hastalarda sınırlı başarı oranına sahip bir ilaç."

“Ne kadar sınırlı?” diye sordu Bay Greco.

“Sınırlı,” diye kabullendi Dr. Gold. “Ve Olivia’nın hastalığı nakilden çok kısa süre sonra nüksettiği için dürüst konuşmam gerekirse muhtemel sonuç konusunda çok iyimser olmamak taraftarıyım.”

Bir başka odadan gelen hafif motor uğultusunu duyabiliyordum, o sırada kapandı. Odadaki sessizlik kulaklarıma basınç yapıyordu adeta.

“Neden yine kemik iliği nakli yapılamayacağını hâlâ anlayamıyorum,” dedi Jake. Sesi güçlü çıkıyordu; neredeyse öfkeli gibiydi. “Ona yine kemik iliği verebilirim. Dr. Maxwell kemik iliğinin kendini sadece birkaç günde yenilediğini söylemişti.”

Bayan Greco uzanıp onun elini tuttu. Sıkarken eklemelerinin beyazladığını gördüm.

“Daha henüz kemik iliği alan Olivia’nın bir nakle daha dayanabilmesi mümkün değil,” dedi Dr. Maxwell. “Sistemi fazlasıyla zayıf.”

Yine sessizlik oldu.

“Peki, diğer seçenekler ne?” diye sordu Bay Greco.

Dr. Gold sakalını sıvazladı. Dr. Maxwell durduğu yerde hafifçe kıpırdandı. “Diğer seçenek,” dedi, “palyatif bakım.”

“Palyatif bakım ne?” diye sordu Olivia. Sesi çatallıydı. İkimizin de bir saatten uzun süredir konuşmadığını fark ettim.

“Palyatif bakım seni daha iyi hissettirecek bir ilaç tedavisi,” diye açıkladı Dr. Maxwell. “Ağrı kesiciler gibi ilaçlar.”

“Yani daha rahat ölebileyim diye,” dedi Olivia ve ağlamaya başladı. Bayan Greco da ağlamaya başladı. Dr.

Maxwell arkasında duran bir kutu mendile uzanıp masaya koydu ama kimse elini atmadı.

“Evet,” dedi Dr. Maxwell kibarca. “Yani daha rahat ölebilmen için.”

“Klinik çalışmada kullandığınız ilaç,” dedi Bay Greco sert bir sesle. “Olivia’ya yardımı dokunacağını söylediniz ama bundan emin değilsiniz.”

“Doğrudur,” dedi Dr. Gold. “Bundan emin değilim.”

“İlaç beni ne kadar kötü etkileyecek?” diye sordu Olivia kısık sesle. Bu sefer masanın ortasına uzanıp bir mendil aldı.

“Tıpkı ilk kemoterapi tedavinde olduğu gibi olacak,” dedi Dr. Maxwell. “Gribe benzer semptomlar. Biraz mide bulantısı.” Yine Dr. Gold’a baktı.

“Bu ilaçla ilişkilendirilen birtakım ağır yan etkiler var, bunlara karaciğer hasarı dahil,” dedi. “Ama bu noktada Olivia için en büyük mesele kardiyak zehirlenme.”

“Kardiyak zehirlenme,” diye tekrar etti Olivia. Gözleri kocaman açılmıştı. “Yani kalbim mi zehirlenecek?”

“Pek sayılmaz,” diye açıklamaya başladı Dr. Gold gülümseyerek. “İlaç kalp için zehirli. Kalbi zayıflatıyor ve yapması gerektiği şekilde vücuduna kan pompalayamıyor. Yeterli oksijen alamıyorsun.”

Ve ölüyorsun diye eklemedi. Gerek yoktu.

Jake mendil kutusuyla oynuyor, bir o yanına bir bu yanına vuruyordu.

“Siz olsanız ne yapardınız?” diye sordu Bay Greco Dr. Gold’a. “Sizin çocuğunuz söz konusu olsa ne yapardınız?”

“Her aile başkadır,” dedi Dr. Gold yavaş yavaş. “Bir aileye doğru gelen yöntem bir başka...”

Bay Greco bir anda, “Lafı ağzında geveleme,” diye çıkışınca masadaki herkes yerinden sıçradı. Bay Greco’yu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim ama şaşırmamıştım da. Sanki onu tanıdığım onca yıl boyunca hep biraz korkmanın sebebi bu gibiydi.

“Carlo,” dedi Bayan Greco.

Ancak Bay Greco onu duymamış gibiydi. Öne doğru eğildi, neredeyse tüm masayı kaplayarak gözlerini Dr. Gold’a dikti. Dr. Gold Bay Greco’nun demin söylediği sözler yüzünden dehşete kapıldıysa bile belli etmiyordu. İfadesi aynı sakinliğini korudu ve sakalını sıvazlamaya devam etti.

“Benim kızım söz konusu olsa, çalınmadık kapı bırakmazdım,” dedi nihayet.

“Peki.” Bay Greco geri yaslandı. Sonra, sanki bir sözleşme üstünde konuşuluyormuş veya iki şirketin birleşmesiyle ilgili anlaşma masasındaymışız ya da o anki durumla hiç alakası olmayan, kızının hayatı haricinde herhangi bir şeyden bahsediliyormuş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu ve suratında kati bir ifadeyle masadakilere baktı. “Yeni ilacı deneyeceğiz.”

Dr. Maxwell ilacı Olivia’nın serumuna zerk ettikten sonra Bayan Greco eli Olivia’nın alnında yatağa oturdu. Dışarıda hava kararıyordu ve hafifçe yağmur yağıyordu. Livvie’nin, kendisi hastanede hapirken dışarıda değişken bir hava olmasının ne kadar garip olduğunu söylediğini hatırladım.

“Ben kısa süre sonra gelip Olivia’yı kontrol edeceğim,” dedi Dr. Maxwell. “Bünyesinin ilacı kaldırıp kaldırmadığını görmek için birkaç saat boyunca onu gözlem altında

tutacağız.” Kemik iliği naklindekinin aksine hiç de heyecanlı bir an değildi. Bayan Greco, “Teşekkürler,” dedi ama ne başlar eğildi ne de dualar edildi. Belki de artık dua aşamasını geride bırakmıştık. Sonunda Olivia uykuya daldı ve Bay Greco ile Jake yiyecek bir şeyler almaya gittiler.

“Çok garip,” dedi Bayan Greco. Sesi beni irkiltmişti. Kaloriferin üstünde oturmuş nehri seyrediyordum ve Bayan Greco o kadar suskundu ki onun da uyuduğunu sanmıştım. “Bunca zamandır Dr. Maxwell’e güvenmek istemiştım. Ama bu öğleden sonra doktorların ne kadar sık yanıldıklarını düşünüyordum, Dr. Maxwell’in ve Dr. Gold’un aslında *bilmemesinin* mümkün olduğunu. Yani bunu umuyordum diyeyim. Olivia’nın bu ilaca ne kadar iyi yanıt verdiğine şaşıracaklarını.”

“Çok iyi anlıyorum,” dedim. Yatakta uyuyan Olivia’ya baktım. Yavru ördek saçlarını görmeye o kadar alışmıştım ki artık garip gelmiyordu. “Deneysel bir ilaçtan iyi sonuç alan yüzde beş ya da onluk kesimden biri neden Olivia olmasın ki?”

Bayan Greco’nun bir eli Olivia’nın kolundaydı, diğeriyle beni gösterdi. Yanına kadar yürüdüm. Elimi tutup bana baktı. “Çok iyi bir arkadaşsın. Olivia yanında olduğun için çok şanslı. Hepimiz şanslıyız.”

Bugün olan her şeyi ağlamadan atlatabilmişim ama Bayan Greco bunları söyler söylemez ağlamaya başladım.

“Özür dilerim,” diye mırıldandım yanaklarımı ve burnumu boştaki elimle sildim.

Bayan Greco umursamamış gibiydi. “Hayatı boyunca en azından birkaç tane *gerçek* dostu olması büyük şans.

Aileden olmuş arkadaşlar.” Gülümsedi. “Sen ve Olivia aile gibisiniz.”

Artık o kadar çok ağlıyordum ki konuşamadım bile. Bayan Greco kolunu belime sarıp hafifçe okşadı. “Biliyorum,” diye mırıldandı. “Biliyorum. Ama her şey yoluna girecek.” Beni okşamaya devam ederken diğer eliyle de Olivia’yı okşadığını gördüm. “Gör bak.” Adeta ninni gibi tekrar etti. “Gör bak.”

Olivia zor nefes aldığından şikâyet ederek uyandığında ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Bayan Greco oturmasına yardımcı olmak için arkasına yastıkları koyarken ben hemşireyi çağırmak için düğmeye bastım. Kimse gelmeyince Bayan Greco gidip birini bulmamı söyledi; koridora koşarak çıktığımda odaya doğru koşarak gelen hemşireyle çarpışıyordum neredeyse.

Livvie artık nefes nefeseydi ve paniklemişti. “Nefes...” dedi. “Nefes alamıyorum.”

Kapının önünde donakalmıştım. *Buraya kadarmış,* diye düşündüm. *Olivia böyle ölecek.*

Hemşire çekmecedен bir lastik tüp bulup Olivia’nın burnuna taktı ve duvardaki bir düğmeye bastı. “Bu oksijen, tatlım,” dedi. “Nefes alıp vermeni kolaylaştıracak.”

“Dr. Maxwell. Dr. Maxwell 1225 No’lu odaya lütfen.” Anons hoparlörle yapılmıştı. Hemşire mi yapmıştı? Olivia’ya çok odaklanmış gibi görünüyordu. Dr. Maxwell hızla odaya daldığında en fazla bir dakika geçmişti. Hemşireye bir şey söyleyince kadın koşarak çıktı. Olivia hâlâ hızlı nefes alıp veriyordu. Dr. Maxwell kısık sesle onunla konuşurken yatağın ayakucundaydım. Hemşire koşarak

geri geldi, üstünde bilgisayar olan bir araba itiyordu. Dr. Maxwell uzun bir kabloya bağlı bir beyaz çubuk alıp üstüne şeffaf bir jel sürdükten sonra Livvie'nin hastane ön-lüğünü açtı. Bir dakika boyunca ekranı izledikten sonra hemşireye döndü. "Dr. Gold ve Dr. Connor'ı çağır."

Yatağın yanına geçtim. Livvie'nin gözleri korkuyla kocaman açılmıştı ve Bayan Greco elini tutuyordu. Dr. Maxwell hâlâ çubuğu Olivia'nın göğsünden çekmemişti. Dr. Gold ile başka bir adam odaya girince hepimiz onlara baktık ama onların gözü ekrandaydı. Bilgisayarın yanından uzun bir kâğıt çıkınca üçü de yataktan uzaklaşp kâğıdı incelemeye başladı ve Dr. Maxwell bir ucunu tutarken Dr. Gold eliyle kenarında bir şeyi takip etti.

Dr. Gold Dr. Maxwell'e bir soru sordu, o başını iki yana sallayınca ikisi de diğer adama baktılar... O da hepimizin duyabileceği bir sesle evet dedi.

Sonunda Dr. Gold, Dr. Maxwell ve Dr. Connor bilgisayar ekranını bırakıp Olivia'nın yatağının yanına geldiler.

"Ne oluyor?" diye sordu Bayan Greco. Beti benzi atmıştı.

"İlaç Olivia'nın kalbine ağır geliyor," diye açıkladı Dr. Gold. İlk defa sakalını sıvazlamadan konuşuyordu. "Korktuğumuz gibi ilaçlar onun kaldıramayacağı kadar zehirli. Kanında yeterli miktarda oksijen kalmıyor." Olivia'ya baktı. "Bu yüzden nefes alamıyormuş gibi hissediyorsun. Kalbin vücuduna yeterince oksijenli kan pompalayamıyor. Demin kullandığımız ekokardiyografi aletinin sonucundan da belli. Bize kalbinin resmini gösteriyor."

"Ne demeye çalışıyorsunuz?" diye sordu Bayan Greco. Delicesine bir Dr. Maxwell'e, bir Dr. Gold'a, bir Dr. Connor'a bakıyordu.

Dr. Maxwell hemşireyle konuşuyordu ama bunun üstüne Bayan Greco'nun yanına geldi.

“İlacı kesmemiz gerektiğini söylüyor, Adriana. Olivia için fazla tehlikeli. Tam dozu kaldıramaz. Artık vermeye devam edemeyiz.”

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Bayan Greco yumruğunu dudağına bastırarak. “Aman Tanrım.” Dr. Maxwell’e tutundu; Dr. Maxwell olduğu yerde durmaya devam etti. Bayan Greco, “Aman Tanrım,” diye haykırdı, haykırdı, haykırdı, tekrar tekrar haykırdı ve Bay Greco ile Jake odaya geldiğinde bile bu iki kelimeyi söylemekten vazgeçmedi... sanki Tanrı sonunda onu duyacak ve acıyacakmış gibi.

Sanki insanın bir hastanede ölmesi gerekirmiş gibi bir düşüncem vardı, ama yanıldığım ortaya çıktı.

O gece, Olivia hayatını kurtarması gereken ama canına kasteden ilaçtan sonra kendine gelince Dr. Gold ve Dr. Maxwell Olivia'nın ertesi sabah taburcu edilmesine karar verdiler. Başta eve gittiğinde de oksijen makinesine bağlı kalması gerektiğini düşünmüşlerdi fakat yeni ilaç kesildikten birkaç saat sonra Olivia yine alet olmadan nefes almaya başlamıştı.

Hastaneden çıkmadan hemen önce asansörün karşısındaki bir başka hastanın odasından çıkan Dr. Maxwell'le karşılaştım. Hafifçe koluna dokundum ve birlikte koridorun kenarına geçtik.

“Olivia daha...” Derin bir nefes aldım. “Olivia daha ne kadar... Sizce Olivia'nın daha ne kadar zamanı var?”

Dr. Maxwell başını sallayıp duvara yaslandı. “Bilmemiz imkânsız, Zoe.”

Sanki naz yaparmış gibi bir hali vardı ve böyle bir şey söylemesi beni sinirlendirmişti. “*Tam* sayı istemiyorum

sizden. *Aşağı yukarı* diyorum.”

“Birkaç hafta kadar uzun bir zamanınız olabilir,” dedi. Sesi sakindi. Gözlük camından suratımın yamuk yansımasını görebiliyordum. “Ama buna güvenmeni istemiyorum.”

Ben de duvara yaslanıp gözlerimi kapadım. “Birkaç hafta kadar uzun bir zaman,” diye tekrar ettim. Sanki gerçekten uzun bir zamanmış gibi. Sanki birkaç hafta *bir şeymiş* gibi.

“Bunlar kıymetli günler,” dedi Dr. Maxwell. Gözlerimi açıp onunkilere baktım.

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Tam olarak söylediğim şeyi.” Gözlerini üzerimden çekmeden ellerini ceplerine daldırdı. “Bunlar kıymetli günler. Boşa harcama.”

Greco’ların arabası ertesi sabah garaj yoluna çektiğinde Jake, “Geldiler,” dedi. Luke, Tommy ve ben oturmuş Harry Potter filmlerinden birini seyrediyorduk ve konusuna kendimi bayağı kaptırdığımı fark etmiştim. Belki de herkes kaptırmıştı ve kimsenin konuşmamasının sebebi buydu.

Televizyonu kapayıp antreye gittik. Mutfakta bekleyen Bay Greco’nun annesiyle babası çoktan antredeydi. Jake kapıyı açtı. Olivia babasının koluna ağırlığını veriyordu, annesi hemen arkalarından bir valizle geliyordu. Luke’un yanında durup yavaşça ön basamaklara yaklaşmalarını seyrettim. Hiçbir Greco’yla göz temasına girmedim.

Üst katta Olivia’ya, annesiyle birlikte pijamasını giydirdik. Livvie bir deri bir kemik kalmıştı, omurgası kalın bir halat gibi sırtından ele geliyordu. Başının altına bir-

kaç tane yastık koyduk, sonra annesi proteinli içeceğini hazırlamak için alt kata indi. Doktorlar gücünü koruması için bu içeceği tavsiye etmişlerdi.

“Pişt,” dedi Olivia.

“Ne oldu?”

Yatağın yanına gittim, Olivia eliyle yatağa pat pat vurdu. Yatağı çok kıpırdatmak istemediğimden dikkatlice oturdum. “Sence annen bu gece burada kalmaya izin verir mi?”

Açıkçası annemin bu konuda bir derdi varsa bile, Olivia kalmamı istediye kalacaktım. Ama Bayan Greco problem çıkaracaktı. Greco’larda bir milyon insan kalıyordu. Bay Greco’nun annesiyle babası çoktan gelmişti. Bayan Greco’nun ailesi de akşama gelecekti ve kardeşi ertesi gün Kaliforniya’dan uçağa binecekti. Bay Greco evinde *onca insan* olmasından hiç hazzetmezdi. “Annen asla kabul etmez,” dedim.

Livvie gözlerini devirdi. “Ölüyorum, Zoe. Kalmana izin vermeyecek de ne yapacak.”

Zaman ne kadar kıymetli olduğunu umursamaz, siz ne kadar boşa harcamamaya çalışsanız da.

Zaman akıp gider.

“İnsanlar televizyondan önce ne yapıyordu sence?” diye sordum. Olivia’nın yatağında yatıyorduk, annesinin laptopu önümüzdeydi. Aşağı kata inip, Olivia’nın şu an yediği sorbeden getirmiştim.

Glee maratonunun altıncı saatindeydik.

“Yani genel olarak mı?” diye sordu Olivia. “Yoksa öldükleri sırada mı?”

“Öldükleri sırada,” diye itiraf ettim kendi sorbemden yerken.

Olivia kaşığını cam kâseye daldırıp sorumu düşünürken yemeye devam etti. Yutkundu. “Sürekli İncil okuyorlardı herhalde,” dedi.

Bir kaşık daha alıp oynatma düğmesine bastı.

Bir gün okulda Stacy bana baloyu iptal etmekle ilgili görüşmeler yapıldığını söyledi. “Ama bayağı zor,” dedi.

“Hani Olivia son sınıf değil diye filan.”

“Evet,” dedim. “Ne kadar zor bir karar olduğunu tahmin edebiliyorum.”

Akrabalar geldi. Bay ve Bayan Greco’nun kuzenleri. Bay Greco’nun kız kardeşi. Bazen eve girdiğimde sanki kutlama varmış gibi geliyordu ve kalabalık bir grup insanın bir araya geldiğini görünce Pavlov refleksi olduğunu tahmin ettiğim bir tepkiyle bir saniyelğine heyecanlanıyordum ki sonra hepsinin neden orada olduğunu hatırlıyordum.

Jake Rutgers’ı kazandı. Calvin Middlebury’ye kabul edilince Vermont’un New Jersey’den çok uzak olmadığına dair bir şeyler söylediğinde bizi ve önümüzdeki seneyi düşündüğünü fark ettim ve muhtemelen mutlu olmalıydım fakat hiçbir şey hissedemiyordum. Onu öptüğümde bile.

Bir gün öğleden sonra okuldan çıkıp Olivia’lara gittim ve odasının kapısını açtığımda onu çalışma masasında, önündeki boşluğa bakarken buldum. Normalde etrafında bir sürü insan olurdu ama bu sefer yalnızdı.

“Selam,” dedim.

“Ne düşünüyordum biliyor musun?” diye sordu.

Odaya girip kapıyı kapadım. “Söyle bakalım,” dedim.

Yavaş yavaş sandalyesiyle birlikte etrafında döndü. “Asla Manhattan’da yaşayamayacağımı düşünüyordum.”

Gözlerim yanmaya başlayınca ağlamamak için dudaklarımı ısırırdım.

Olivia yavaş yavaş dönmeye devam ediyordu, kafasını arkaya yaslamış, gözlerini tavana dikmişti. “Ve asla

Paris'e gidemeyeceğim. Ve asla evlenmeyeceğim." Bir an duraksayıp ayağıyla yerden güç aldı ve bana bakabilmek için hafifçe döndü. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum: Haklıymışım. Bakire öleceğim."

Başımı salladım, konuşabilmek için yutkunmam gerekti. "Öyle," dedim.

Gözlerini kapadı. "Bir sürü şey yapmam gerekiyormuş ama tek yapabildiğim burada oturup onları düşünmekmiş gibi hissediyorum." Ayağa kalkıp yavaş hareketlerle yatağa gitti. "Ve bu bile beni yoruyor."

Battaniyenin altına girip uzanabilmesi için biraz uğraştık. Birkaç dakika sonra uyuyakalmıştı.

Her sabah bir hemşire gelip Olivia'nın değerlerini kontrol ediyor ve duş yapıp giyinmesine yardımcı oluyordu. Hayat artık böyle geçiyordu. Garipti, evet. Ama giyinip duş yapabiliyorsanız –bunları yaparken *yardıma* ihtiyaç duymanız bile– hayattaydınız demektir. Morfin lafı geçip duruyordu. *Morfine ihtiyacı olduğunda. Rahatsızlık hissederseniz ona morfin verilir.* Bana bunu kimse söylememişti fakat morfinin, Olivia'nın artık ölümle burun buruna gelmesi anlamına geldiğini yavaş yavaş idrak etmiştim.

Ama şu anda morfin almıyordu ve morfine kim bilir daha ne kadar vardı.

Bir gün okulda öğle yemeğinde, salata barında enginar kalbi vardı. Mia çok öfkeliydi. Bütçe kesintileri sebebiyle sosyal sorumluluk projesi koordinatörünün sözleşmesi yenilenmemişti ve Mia zorunlu sosyal sorumluluk projelerinin öğrenciler için ne kadar yararlı olduğuna dair bir

film üstünde çalışıyordu. “İşte tam olarak bu.” Lashanna ile benim tabağımıza doldurduğumuz salatayı gösterdi. “Sosyal gönüllülük bütçesi işte tam olarak burada.”

Lashanna’yla birbirimize baktık. Sonra Mia’ya, “Sala-tanın tadı bayağı iyi,” dedim.

“Gerçekten öyle, Mia,” dedi Lashanna, çatalıyla bir enginar kalbi uzatarak. “Denesene.”

Çünkü Olivia ölüyor olsa bile öğle yemeği yemeye devam ediyorduk.

Annem okula arabayla gitmeme izin vermişti, böylece boş derslerde Olivia’yı ziyaret edip derse dönebiliyordum. Bir gün gittiğimde Livvie uyuyordu. Bayan Greco’ya tekrar geleceğimi söyleyip okula dönüp otoparkta arabanın içinde oturdum. Ağlamaya başladım. Jake, Calvin ve Sean’ın yürüye yürüye yanımdan geçtiklerini duydum ama direksiyona gömüldüğüm için beni görmemişlerdi. Birkaç dakika sonra yolcu kapısı açıldı ve Calvin arabaya bindi. Hâlâ ağlıyordum. Elimi tuttu.

“Yardım edeyim,” dedi sessizce.

Olivia’nın hastalığını unutabilmek için onunla yiyiştigimiz onlarca seferi düşündüm.

Sonra öldüğünü bile bile odasında yatan Olivia’yı düşündüm.

“Zoe?”

Birkaç derin nefes almayı başardım. “Mesele şu ki...” Tekrar ağlamaya başlayacaktım fakat yutkunup gözlerimi direksiyona diktim ve ne söyleyeceğimi düşünmekten-se direksiyon desenini takip etmeye başladım. “Mesele şu ki,” diye tekrar ettim boğazımı temizleyerek, “ben artık...

ben artık bunu yapamıyorum.” Nazikçe elimi onunkinden kurtardım.

Karşılık vermedi. Dayanamayacağım seviyeye gelince sessizliği ben doldurdum. “Özür dilerim, Calvin. Gerçekten özür dilerim.”

“Yapma bunu,” dedi. Kısık ama berrak bir ses tonuyla konuşuyordu. “Lütfen.”

Yüzüne baktım. Gözleri adeta benimkileri delip geçiyordu ve dönüp tekrar direksiyona bakmadan önce sadece bir saniyeliğine bakabilmişim. “Özür dilerim,” dedim tekrar.

“Zoe...” Göz ucuyla baktığımda işaretparmağını koltuk kenarında dolaştırdığını gördüm.

Başımı çevirip başka yöne bakmam yeterli değildi... Ellerin vücutumda dolaşmasının nasıl hissettirdiğini hatırlayınca uzaklaşmam gerektiğini fark etmişim. O yüzden araba benim olmasına rağmen kapıyı açıp indim. Calvin bir şey söyleyecek oldu ama ne dediğini duyamadan kapıyı kapadım.

Okul bittikten sonra dolabıma gittiğimde kapağına yapıştırılmış, üstünde ismim yazılı bir zarf buldum. İçinde araba anahtarım vardı.

Not yoktu.

Aynı günün ilerleyen saatlerinde Olivia’ların evine girerken hemşire dışarı çıkıyordu. Kaldırımda karşılaştık.

“Merhaba, Zoe,” dedi.

“Merhaba,” dedim. Adını hatırlayamıyordum. Asyalıydı, o kadar ince ve zarıftı ki rahatlıkla balerin olabilirdi.

“Nasılsın?” diye sordu. Bir elini koluma koymuştu.

Hemşireler hep size dokunuyorlardı. Pek kafaya takmıyordum açıkçası.

“Bilmiyorum ki. İyiyim diyelim. Nasıl bugün?”

Eve girdiğimde ilk sorduğum soru buydu. *Nasıl bugün?* Bay veya Bayan Greco, hemşire veya Olivia’nın büyükannesi ya da büyükbabası *Bu sabah biraz yorgun ya da Zor bir gece geçirdi* veya sadece *İyi*, diyorlardı.

“İyi,” dedi hemşire.

Kafamı kaldırıp eve baktım. Her zamanki gibi görünüyordu. Sonra tekrar hemşireye döndüm. “Siz... Acaba...” Derin bir nefes aldım. “Siz daha ne kadar zamanı kaldığınızı biliyor musunuz acaba?”

“Ah, tatlım.” Hemşire gözlerimin içine baktı. “Ölmek böyle bir şey. Kimse ne zaman olacağını bilmez.”

“Tabii,” dedim. Ağlamanın eşiğindeydim ama kendimi yuttum. Hemşireye teşekkür ettim, arabasına binip gitmesini izledim.

Kaldırıma çıkarken söylediklerini düşünüyordum. *Kimse bilmez*. Dr. Maxwell bile bilmiyordu. Haftalar sürebileceğini söylemişti. Haftalar sürebiliyorsa neden aylar süremiyordu?

Ve aylar sürebiliyorsa neden yıllar süremiyordu?

“Aklıma gerçekten acayip bir şey geldi,” dedi Olivia. Hastaneden taburcu edilmesinin üstünden on dokuz gün geçmişti ve ben onlarda kalıyordum. Yatağının yanındaki çekyata uzanmıştım. Günün büyük kısmını uyuklayarak geçirmişti ama biraz *Glee*, biraz da *Law and Order* seyretilmiştik.

Dirseğimin üstünde kalkıp ona baktım. Jaluzyi tamamen kapalı olmadığından sokak lambasının ışığı Olivia’yı

karanlıkta hayal meyal görmeme yetiyordu. “Ne geldi?” diye sordum.

“Şeyi düşünüyordum...” Ağzı kurumuştı, zor yutkunduğu belliydi. “Belki başka bir yere gitsek iyi olurum diye düşünüyordum. Yani New Jersey’de lösemiden ölüyorum ama Alaska’da iyiymişim mesela.”

Gözümde Alaska’yı kilometrelerce uzaklara kadar uzanan bir beyazlık olarak canlandırdım. Uçsuz bucaksız. Yanaklarımda soğğun ısırığını hissedebiliyordum neredeyse. Orada saklanabilirdik. Lösemi onu orada bulamazdı.

“Hadi gidelim,” dedim kısık sesle. “Arabaya binip gideriz.”

“Araba yolculuğu!” diye fısıldadı. Sonra daha da kısık sesle, “Keşke gidebilseydik,” dedi.

Ağlamaya başladım. “Keşke,” dedim. “Keşke gerçekten gidebilseydik.” Karanlıkta uzanıp elimi tuttu.

Yataklarımızın arasındaki boşluktan uzanıp yanaklarını sildim ama o kadar çok ağlıyordu ki yaşları parmaklarımla silemiyordum, ben de bırakmak zorunda kaldım. Birkaç dakika sonra elimi tutarak uykuya dalmıştı.

Sabah uyandığımda Olivia çok huzursuzdu ve baygın gibiydi. Kafasını bir o yana bir bu yana çeviriyordu, bir defa da kısık sesle inlemişti. Sonra bana bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi hissettim ama ne söylediğini anlamıyordum; elimi tutup, “Dolapta, Zoe. Dolabın...” Son kelimesi boğuk çıktı. Delirmiş gibiydi, o yüzden dolabın kapısını açtım ama bu, sakinleşmesine yetmedi. Onun için bir şey bulmamı istediğini düşünerek etrafıma bakındım fakat giysileri haricinde bir şey yoktu. Annesini bulmak için çıktım, o da hemşireyi aradı, o da hemen geleceğini söyledi.

Olivia’yı bırakıp bale dersine gitmek *istemişiyordum*. Önceki hafta yerime Stacy bakmıştı ama Olivia böyle bir şey yapmama sinir olmuştu ve günün ilerleyen saatlerinde kendisini daha iyi hissettiğinde ona dersi yine ektiğimi söylersem sinirleneceğini biliyordum. Jake’le garaj yolundan çıktığımız sırada hemşire henüz geliyordu, arabadan inip ön basamaklardan çıkmasını izledim. Hemşireler hep çok sakindi. Olivia’yı nasıl rahatlatacağını o bilirdi.

* * *

Dans stüdyosu boştu. Jake'le evden ne kadar erken çıktığımızı fark etmemiştim ama dersin başlamasına en az on dakika vardı. Müzik açtım. Kızlarla ısınmaya alışmıştım ve birkaç pli yaparken en temel pozisyonları bile haftalar öncesine nazaran daha kolay yapabildiğimi hissedebiliyordum. Bacağımı bara kaldırıp üstüne doğru eğilmiş sırtımı geri yordum ki kapının açıldığını duydum. Arkama baktım.

Stüdyoya Charlotte girmişti.

"Aman Tanrım," dedim bacağımı indirip arkama dönerek.

"Ne var?" diye sordu. Sesi savunmacıydı ama etrafına nasıl gerginlikle baktığını görebiliyordum.

"Seni görmeyi beklemiyordum," dedim dürüstçe. "Nerelelerdeydin? Bayan Jones sana ulaşmaya çalıştı." Sesimdeki suçlayıcı tonu duyunca hemen, "Senin için endişelendik," diye ekledim.

"Öyle mi?" diye sordu Charlotte, sonra omuz silkti. "Birkaç hafta büyükannemle kaldım. Annem hastaydı."

Bayan Jones'un Charlotte'ın annesinin içtiğine, sigara ve belki de başka maddeler kullandığına dair söylediklerini hatırladım. Charlotte *hasta* derken bunu mu kastedi yordu acaba? "Annen şimdi daha iyi mi?"

"Gibi," dedi Charlotte. Çantasını sıkı sıkı yanında tutuyordu. "Büyükannem bizimle kalıyor. Bir süreliğine."

"Eh, iyi olmuş o zaman."

Charlotte omuz silkti. "Pek sayılmaz. Çok katı. Artık yatma saatim filan var."

"Ya," dedim. "Ne kadar sıkıcı olabileceğini tahmin edi-

yorum. Ama belki de senin iyiliğini düşünüyordur.”

“Belki.” Charlotte pek ikna olmuşa benzemiyordu.

“Aslında sana...” Ona doğru birkaç adım attım. “Sen en son buradayken yaşananlar hakkında kendimi kötü hissettirdim. Geç kaldın diye sana bağırمامam gerekiyordu.”

Tekrar omzunu silkti. “Umurumda değil.”

Eğer özrümü kabul etmeyecekse en azından kalkıp özrümü kışma sokmamı söyleyebilirdi ama dokuz yaşında olduğu düşünülürse bu da pek olası değildi.

“Ama *benim* umurumda.” Saçımı kulaklarımın arkasına atınca ne kadar uzadıklarını, kuaförde kestirdiğimden bu yana ne kadar uzun zaman geçtiğini fark ettim. Charlotte’ın gözlerine baktım. “Bu derse ne kadar ciddi bir bağlılıkla devam ettiğini fark ettim. Daha önce bunu takdir edemediğim için özür dilerim. Davranışım konusunda kendimi çok kötü hissediyorum, Charlotte.”

“Kusura bakma ama senin hislerini kontrol edemem,” dedi.

“Ne de olsa özgür bir ülkede yaşıyoruz.”

Gülmeye başladım. Kendimi tutamamıştım. O kadar çok güldüm ki nefes nefese kaldım.

“Ne var?” diye sordu Charlotte. Ben cevap vermeyince devam etti. “Ne oldu? Komik olan ne?”

Sonunda gözlerimi silip nefes alabildim. “Tanrım,” dedim. “Özür dilerim. Galiba ben...” *Galiba ben senin büyük bir anlayış ve minnettarlıkla kollarıma atlayacağını zannettim* mi diyecektim gerçekten? Kafamı iki yana salladım. “Galiba ben biraz fazla film seyrediyorum.”

“Büyükkannem televizyonun beyni çürüttüğünü söylüyor. İzlememize neredeyse hiç izin vermiyor.”

“Eh... büyükannen haklı.” Duvarın önüne gidip eşofman altımı çıkardım.

“Balerin gibi görünüyorsun,” dedi Charlotte pembe çorabımla siyah mayomu görünce.

“Sen yokken çok bale yaptık. Pozisyonları gösterebilmem gerekiyordu.”

“İyi,” dedi Charlotte. Eşyalarını yere koyup spor ayakkabını çıkardı ve çantasını açtı. Kimi zaman yanında getirmeyi unuttuğu bale ayakkabılarını aldı. “Ayakkabılarım yanımda.”

“Harika, Charlotte.” Giymesini izledim. “İstersen ders-ten önce sana kaçırдыңın şeyleri gösterebilirim.”

Charlotte başını yana eğip baktı. “Olabilir,” dedi. “İyi olur.” Sonra, neredeyse zorla, “Teşekkürler,” diye ekledi.

“Ne demek,” dedim.

Charlotte’a hareketleri göstermeye başladığımda zarif hareketlerle ve neredeyse hiç zorlanmadan hepsini yaptı. Doğuştan balerindi, ben de böyle söyledim.

“Teşekkürler,” diye mırıldandı, umursamıyormuş gibi göstermeye çalışsa da gülümsemesini saklayamıyordu.

“Rica ederim,” dedim.

Diğer kızlar geldiğinde pozisyonları sırayla bir kişiden diğerine nasıl yolladığımızı Charlotte’a göstermeye yardımcı oldular. Öğrenmesi gereken, tahmin ettiğimden de çok şey olduğu ortaya çıkınca dersin neredeyse hepsini bununla geçirdik. Son birkaç derste çok yol kat etmiştik. Olivia’ya söyleyebileceğim iyi bir şeyler olduğuna seviniyordum. İşlerin ne kadar iyi gittiğini duymak isteyeceğini biliyordum.

Ama dersten çıkıp Greco'lara gittiğimde Bay Greco benden sonra Olivia'nın çok ağrısı olduğunu söyledi. Hemşire morfine başlamayı önermişti, onlar da kabul etmişlerdi. Ben geldiğimde morfine başlayalı birkaç saat olmuştu.

Olivia, bilinci hiç açılmadan, iki gün sonra öldü.

Olivia'nın cenazesine binden fazla kişi katıldı; okuldan çocuklar, Olivia'nın ailesi, komşular, Bayan Greco'nun vakıflardan tanıdıkları, Bay Greco'nun hukuk firmasından insanlar. Kilise ağızına kadar doluydu. İnsanlar ta bodruma taşmıştı ve kurulmuş büyük ekrandan konuşmaları izleyip müzikleri dinlemişlerdi. Birisi NYBT'ye da haber verdiğinden, birlikte bale yaptığımız kızlar, hatta birkaç eski öğretmenimiz bile gelmişti. Neredeyse kimseyle konuşmadım, başımı yerden kaldırmadım ve annemin beni yönlendirmesine izin verdim. Mezarlıkta Olivia'nın tabutunu toprağı indirdikleri sırada Bayan Greco hastane odasındaki o gün nasıl ağladıysa aynı şekilde ağlamaya başladı, saçını ve kıyafetlerini çekiştirirken Bay Greco, sanki kızıyla birlikte mezara atlayacağından korktuğı için onu sımsıkı kollarında tutuyordu. Daha aylardan nisansandı ama hava aşırı sıcaktı. İki yaşlı bayıldı ve birkaç tanesinin de gölgeye taşınması gerekti.

Ben sığağı hissetmiyordum.

Ben buz kesmiştim.

Sanki yanımda Olivia olmadan Alaska'ya gitmişim de karların arasına uzandığımdan hissizleşmişim gibi. Cenazeden sonra herkes Greco'ların evine döndü, ben de annem ve babamla birlikte salonda oturdum. Birkaç kişi benimle konuşmaya çalıştı fakat sonunda onları korkutup kaçırın iki heceli karşılıklar verdim. Mia bile anlamıştı. Yanıma iki kez yanaşmaya çalıştıysa da ikisinde de onu kovalamıştım. Bizimkiler kalkarken Calvin'in merdivenlerden indiğini gördüm. Beni görüp görmediğini bilmiyordum ama o yanımıza gelmeden önce bizimkilerle çıkmayı başardım.

Günler geçti. Geceleri rüyamda Olivia'yı görüyordum. Bir sürü insanla birlikte onların evindeydik. Onun cenazesi idi. Tek başıma odasına çıkıyor, Livvie'yi yatağında otururken buluyordum. Hastalanmadan önceki gibi görünüyordu; saçları uzun ve gürdü. Bazen üstünde bale mayosu ile çorabı oluyordu, kimi zaman hastane önlüğü... ama üstünde her ne olursa olsun konuşmamız aynıydı.

"İnanamıyorum!" diyordum her seferinde. "Livvie! Seni öldün sanıyordum."

Gülüyordu. "Gerçekten mi? Çok acayipmiş."

"Livvie." Yanına gidiyordum ve o kadar müthiş bir rahatlık hissediyordum ki adeta canım yanıyordu. "Livvie. Seni çok özledim. Çok korkunçtu."

"Ağlama," diyordu. "Sadece bir rüyaydı."

Ve uyanıyordum ve ağlıyor oluyordum ve Livvie yanımda olmuyordu çünkü gördüklerim sadece bir rüyaydı.

Resitali Olivia'ya adama fikri bale dersindeki kızların aklına gelmişti, programda da öyle yazıyordu: *Bugünkü*

bale gösterimiz Olivia Greco'nun anısına adanmıştır. Annem gördüğünde ağlamaya başlamıştı. "Çok güzel," demişti. "Olivia'nın anısına yapmaları çok güzel bir fikir değil mi?"

"Evet," demiştim. "Öyledir herhalde."

Annem endişeyle bana bakmıştı.

"Ne var?" diye sormuştum. "Bana güzel olup olmadığını sordun. Ben de evet dedim. Niye gözünü dikmiş bakıyorsun?"

Annem omzumu sıkmıştı. "Bir sebebi yoktu," demişti.

Annemle babam seyircilerin arasında oturuyordu ama ben kızları sahne arkasından seyrettim. Çok iyi bir iş çıkardılar. O sabah çiçekçiye giden Stacy sayesinde her balerine bir gül verdim ve en sonda onları tutarak sahne de reverans yaptılar. Bittikten sonra hepsi bana sarıldı, Charlotte bile. Ben de onlara teker teker sarılıp her birine ne kadar harika olduklarını söyledim. Bayan Jones kızlarla birlikte başardıklarımızdan ne kadar etkilendiğini ve Olivia'nın da bizimle gurur duyduğuna emin olduğunu söyledi.

Her sabah Mia okula benim için bir latte getiriyordu. "Al bakalım," haricinde pek bir şey söylemiyordu. Cuma sabahları "al bakalım"a ek yapıyordu: "Çıkışta gelip film filan izlemek ister misin?"

Her gün ona latte için teşekkür ediyordum. Ve her cuma ona daveti için teşekkür ediyordum. Ama dördüncü seferin sonunda ona artık sormayı bırakabileceğini söylemiştim. "Beni davet ettiğin için gerçekten çok teşekkürler ama evet demeyeceğim."

“Bak,” dedi Mia. “Çok çok uzun zaman evet demeyeceğini ben de biliyorum. Ama bir gün ki o gün bugünden bir yıl sonra bile olabilir, evet diyeceksin. Ve dediğin zaman birlikte takılıp film filan izleyeceğiz.”

Bir gün bir şeyler yapmak isteyeceğim fikrine –film izlemek bile olsa– komik diyebilirdim, eğer gülmenin neye benzediğini hayal edebilseydim.

Cenazeden iki hafta sonra Jake okula döndü ve birbirimizi her gördüğümüzde sarıldık. Ona ne diyebileceğimi bilmiyordum. Belki o da bana ne diyebileceğini bilmiyordu.

Nasıl bilebilirdi ki? Ben insan değildim. Buz kütlesiydim.

Haziranın ilk haftası Bayan Jones yaşam merkezine gelmemi istedi. Her ne konuşacaksak telefonda da konuşabileceğimizi söylemiştim fakat yüz yüze görüşmek istiyordu. Bu yüzden Newark’a kadar araba sürüp ofisine gittim.

“Genç birisinin ölmesi çok korkunç bir şey,” dedi.

“Öyle,” diye hak verdim. Newark’a kadar onca yolu sırf bunu söylediğini duymak için gitmediğimi umuyordum. Çok uzun bir mesafeydi.

“Evet,” dedi ellerini dikkatle masanın üstünde birleştirerek, “Olivia’yı nasıl yaşatmayı planladığını merak ediyordum.”

Güldüm. “Anlayamadım?” Kafamı sallayıp kendimi kontrol etmeye çalışırken ağzımdaki havayı bıraktım. “Ne demeye çalıştığınızı kesinlikle anlamadım.”

Bayan Jones suratına bakarak kahkaha atmamı umursamamıştı. Göğsümün tam ortasını gösterdi. “Olivia’yı

içinde barındıran parçana sadık kalmalısın. Resitalde kızlarla harika bir iş çıkaran parçana. Charlotte'a yardım eden parçana. Özetle şöyle söyleyeyim, seneye sonbaharda tekrar bale dersi verdiğini görmek isterim.”

Demek derdi *buydu*. İçten içe gözlerimi devirdim. “Bayan Jones, bunca şey söylediğiniz için teşekkür ederim. Gerçekten. Fakat ben Olivia değilim.”

“Kimse olmanı istemiyor ya da böyle bir şey beklemiyor.” Bana karşı gelmiyormuş da benimle aynı fikirdeymiş gibi başını sallıyordu.

“Her neyse.” Kucağımdaki araba anahtarını kurcaladım. “Mesele şu ki, Olivia benden istedi diye bale dersi vermek zorunda kalmıştım zaten.”

Bayan Jones başıyla onayladı. “Ve artık Olivia yok.”

“Öyle gibi görünüyor, evet.”

“Eh, Zoe...” Masasına ellerini bastırıp kollarını gererek arkasına yaslandı. “Bence artık karar vermen gereken en önemli şey onun anısını ne şekilde onurlandıracağın.”

“Çardakla.”

Hafifçe öne eğildi. “Anlayamadım?”

Ben de öne eğildim ve bir devlet sırrını paylaşıyor muşçasına kısık sesle konuştum. “Bir. Çardakla,” dedim yavaş yavaş. “Greco’lar Wamasset Lisesi’ne bir çardak bağışladı. Yaşasaydı on yedinci doğum günü olacak tarihte okulda bir seremoni yapılacak. Olivia’nın anısını bu şekilde onurlandırıyoruz.”

“Çok hoş bir düşünce,” dedi Bayan Jones. “Ama benim aklımda tam olarak bu yoktu.”

“Olmadığını biliyorum.” Ayağa kalktım. “Fakat ne yazık ki elimde ancak bu kadarı var.” Elimi uzattım. “Bana

güvendiğiniz için teşekkür ederim. Bunu tam olarak hak edemediğim için kusura bakmayın.”

“Göreceğiz,” dedi biraz duraksadıktan sonra. O da ayağa kalktı, masanın üstünden elimi sıktı. “Hayat uzun.”

“Her zaman değil,” diye hatırlattım ve ofisten çıktım.

Çardağın açılışının olduğu gün bulutsuz ve sımsıcak bir haziran cumartesisiydi. Müdür Handleman konuşma yapacaktı. Bay Greco da. Wamasset Lisesi orkestrası “Çaykovski’den seçkiler” çalıyordu. Bayan Greco beni aramış, konuşma yapmak isteyip istemediğimi sormuştu ama ona kalabalık önünde konuşmayı sevmediğimi söylediğimde peki demişti. Stacy Shaw’unsu bunu çok isteyeceğini söylemiştim. Olivia’nın ölümünden bu yana yaptığımız tek konuşmaydı. O da Stacy’yi aramış olmalıydı çünkü programda ismi vardı.

Çardağı inanılmaz bir hızla inşa etmişlerdi. İnşaat sürecini fizik sınıfının penceresinden seyretmiştim; bir ikinci vakti kamyonla getirilip yığılmış kerestelerden beyaz ve süslü bir ahşap yapı ortaya çıkarılmıştı. Çardağı koymak için seçilen yer kampüsteki tek tepedeydi; okulu çevreleyen ormanlık alanın yakınlarındaki sahaların hemen ilerisinde. Cumadan sıra sıra sandalye yerleştirilmişti ve cumartesi sabahı seremoninin başlamasına bir saatten de fazla zaman varken dolmaya başlamışlardı.

Bay Greco, aileyle birlikte oturmamı istediğinden sandalye kapma derdim olmayacaktı.

Güneşin altı yanıyordu. Müdür Handleman Olivia'nın hastalığının okuldakileri nasıl bir araya getirdiğinden bahsediyordu. Üç veya dört kere *trajedi* kelimesini kullanmıştı ve yavaş yavaş aklım dağılıyordu. Tepemizden bir grup kuş geçince kaz mı yoksa ördek mi olduklarını merak ettim. Muhtemelen grup değil de sürü demeliydim. Değil mi? Yoksa başka bir terim mi kullanmalıyım? Bir grup ördek? Bir sürü ördek? Yok, ördek sürüsü deniyor olmalıydı. Telefonumu çıkarıp internetten bakasım gelmişti.

Müdür Handleman konuşmayı bitirince Stacy Shaw çardağın basamaklarından kürsüye yavaş yavaş çıkarırken sessizlik oldu. Dar bir siyah elbise, siyah çorap ve siyah topuklu ayakkabı giymişti. Saçlarını fönle dümdüz yapmıştı.

Sanki cenaze giysisi aplikasyonu filan indirmiş de elbiselerini öyle seçmiş gibiydi.

"Ben Stacy Shaw," diye başladı. "Çoğunuz, ponpon kızlarla organize ettiğimiz araba yıkama etkinliğine geldiniz. Bunun, Olivia'yı yaşatmaya yeteceğini ummuştuk ancak yanılmışız."

Sürü deniyordu. Tüm kuşlar için sürü kelimesi kullanılıyordu. Emindim.

Yani bir hayli emindim.

"...çünkü hastalığı süresince Olivia'yı gerçekten tanıma fırsatı buldum. Olağanüstü bir arkadaştı. Komikti. Zekiydi. Yetenekliydi. Hastayken bile hep diğer insanlarla ilgileniyordu. Ona her gün bir e-posta yolladım, o da her gün cevap verdi ve hep *benim* hayatımı sordu. Hasta-

nedeysen bile nasıl hissettiğimi öğrenmek istiyordu.”

Hıhladım. Yanımda oturan Luke göz ucuyla bana baktı. Başımı eğdim.

“Önemli olan Olivia için ağlamamamız.” Stacy’nin sesi güçlüydü. Bu sesle tezahürat yapsa yeriydi. “Olivia daha iyi bir yere gitti. Ve onu özlese de orada olduğunu hayal etmeliyiz. Meleklerle dans ettiğini.” Stacy’nin sesi çatladı.

Meleklerle dans ettiğini mi? Bu kız herhalde dalga geçiyordu!

Ve kendime engel olamayıp, gözlerimi devirerek bakmak için Olivia’yı aradım. Abartmıyorum. Gerçekten kafamı sağa çevirip baktım ve Bayan Greco’nun yaşlarla ıslanmış suratını görmeden önce şunu düşünüyordum: *Bir saniye. Olivia burada değil ki. Olivia ölü.*

Olivia ölü.

Sanki daha yeni haberim olmuş, sanki bu, iki ay önce değil de şimdi, tam şu anda olmuş gibi hissediyordum. *Olivia ölü.* Dudaklarım titremeye, gözlerim dolmaya başladı. Olivia’ya Stacy’nin onun hakkında ne söylediğini anlatmak istiyordum ama anlatamıyordum çünkü Stacy Olivia’nın anma töreninde konuşuyordu.

Son bir şeycik, diye düşündüm ama duadan ziyade bir düşünce gibiydi. *Ona son bir şeycik söyleyebileyim. Meleklerle dans konusunda son bir şeycik.*

Numarası hâlâ cep telefonumda kayıtlıydı. Herhalde mesaj yollasam alırdı. Her şeyin birbiriyle iletişim içinde olduğu, uzayın kilometrelerce derinliklerindeki uydular sayesinde insanların Çin’i arayabildiği bu modern dünyada herhalde ölü arkadaşşıma anma töreninden bir tane siktığının mesajını ulaştırabilirdim.

Ve bir anda ağlamaya başladım. Midenizin acıdığı ve nefes alamadığınız ve suratınızdan sümük aktığı türde bir ağlamadan bahsediyorum. O kadar fena ağlıyordum ki çıkardığım sesleri bile engelleyemediğimden Luke elini sırtıma attı ve herkesin Stacy'nin boktan konuşması yüzünden ağladığımı düşüneceğini düşününce herkesi öldürmek istedim. Birisini öldürmek istiyordum ve ölmek istiyordum ve olabildiğince uzaklara koşarak kaçmak istiyordum çünkü o bir daha asla geri dönmeyecekti. Dünya üzerinden silinip gitmişti ve bir daha da geri gelmeyecekti.

4. Bölüm

yaz

Erimek tam bir işkenceydi.

İçinde donup kaldığım buz kütesinin beni nasıl da koruduğunu değerini bilememiştim; o eridiğinden beri her şey canımı yakıyordu. Gün ışığı. Okula yürümek. Her sabah açtığım dolabımın soğuk metal kilidi. Yine bir gece uyuyamadığım için dakikaların buzullar gibi sürüklenip gittiğini seyrettiğim yatakta uzanıp saatteki sayıları seyretmek.

Şaşırtıcı olan, yani gerçekten olağanüstü olan şey hayatın devam etmesiydi. Final sınavları vardı. Baloyu iptal etmemişlerdi. Stacy bana (ki kesinlikle dalga geçmiyorum) Olivia'nın anısına kızların çoğunun o gece siyah elbise giyeceğini söylemişti. Sonra da (ki hâlâ dalga geçmiyorum) Calvin'in baloya benimle gitmek istediğini bildiğini ve (yine dalga geçmiyorum) dışarı çıkmamın iyi olacağını söylemişti.

Ancak hakkını vermem gerekir ki Calvin o günün sonunda beni bulup baloya gitmeyeceğini söylemişti. Jake'le Jake'lerin evine gidecek ve film izleyeceklerdi.

“Gelmek ister misin?” diye sordu. “Yani... herhangi bir şey olarak değil.”

Koridordaydık. Yanıma geldiği sırada ona bakmamayı başarmıştım ama artık bakıyordum. Yan dolaba yaslanmıştı ve saçlarını kestirmişti. Hoş duruyordu. Bayağı hoş. Olivia’ya Calvin’in çekiciliğinin vampir olmasından kaynaklandığını söylediğimi hatırladım.

Artık hayat böyle akıp geçiyordu... Tüm yollar Olivia’ya çıkıyordu.

“Yapamam, Calvin,” dedim önüme dönerken. Dolabımı kapadım ve kilidini taktım, ellerimle gözlerimin boş kalmasına seviniyordum.

“Peki,” dedi. Sonra ekledi: “Zoe?”

“Efendim?” Ona bakmamı beklediğini anlayabiliyordum fakat ayaklarımın dibindeki linolyum zemini incelemeye devam ettim.

Orada öyle durmuş, birbirimize bakmıyor ve konuşmuyorduk ki sonunda, “Görüşürüz, Zoe,” dedi.

Kafamı kaldırdığımda kalabalık koridorda kaybolmuştu.

Haziran bitti, yaz tatili geldi, ben de artık odamda oturup düşünüyordum. *Bir yıl önce Olivia hayattaydı. Bir yıl önce Olivia’nın hasta olduğunu bile bilmiyorduk.* Sonra annem ya da babam üst kata, altı dersin dördünden yetersiz not aldığım için çalışıp çalışmadığımı görmeye geliyordu. Çalışmadığımı gördüklerinde, daha doğrusu hiçbir şey yapmadığımı gördüklerinde bana sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söylüyorlardı. Haftada bir, birisiyle konuşmak ister miyim diye soruyorlardı. Ben de şunu düşünüyordum:

Evet, birisiyle konuşmak istiyorum.

Onlar terapistten bahsediyordu.

Ben Olivia'dan.

Sonra ağustosun ilk haftasında Bayan Greco aradı ve evlerine kadar gelip gelemeyeceğimi sordu.

Gitmek istemiyordum ancak böyle bir soruya hayır diye yanıt vermek mümkün değildi. Kalkıp şunu diyezmezdiniz mesela: *Kusura bakmayın, Bayan Greco fakat evinize gelmeyi kaldıramam. Eskiden en yakın arkadaşımın yaşadığı eve. Kızınız artık ölü olsa da sizin her sabah içinde uyanmak zorunda kaldığınız eve.*

Böyle bir şey sorulduğunda söylemeniz gereken şeyi söyledim.

Evet dedim.

O ikinci vakti evlerine giderken Bayan Greco'nun gülleri son demlerindeydi. Çimler her zamanki gibi mükemmel bir zümrüt yeşili tonundaydı. Olivia'yla hiç oturmadığımız fakat her defasında ne kadar güzel bir salıncak olduğunu ve oturmamız gerektiğini söylediğimiz salıncak hâlâ verandadaydı.

Her şey en ufak ayrıntısına kadar aynıydı.

Bayan Greco kapıyı açtı. O da değişmemişti. Saçmalık denecek kadar sıcak bir gündü fakat saçları her zamanki gibi bakımlıydı ve suratını çevreliyordu. Ütülü bir yeşil keten elbise ve koyu kahverengi sandalet giymişti. Tırnaklarına uçuk yavruağzı oje sürmüştü.

Karşımda duran süslü püslü kadının, kızının cenezesinde elbisesine parçalarcasına asıldığını asla tahmin edemezsiniz.

Bana uzun uzun ve sıkı sıkı sarıldıktan sonra mutfğa kadar peşinden gittim.

“Su veya limonata ister misin?” diye sordu.

Onu ele veren, sesiydi. Bana altı üstü içecek bir şeyler teklif etmişti ancak sesi hafifçe titremişt ve o pırıltılı maskenin altında hâlâ kıyafetlerini paramparça ettiğini anlamıştım.

“Olur,” dedim. “Limonata alabilirim.” Dolaptan limonata şişesini çıkardığı gibi hata yaptığımı anladım. Livvie’nin ailesi, annemin organik olmadığı için almayı reddettiği harika bir limonatayı dolabından eksik etmezdi. On yıldır hep Olivia’larda içmiştim. Bayan Greco limonatayı getirince teşekkür ettim fakat ağzıma bile sürmedim. Tanıdık içecekten tek bir yudum alırsam sınırlarımı zorlayacağımı biliyordum.

“Aramamın sebebi...” Bayan Greco masaya gidip buzlu kahvesini yudumladı. “Jake sana evi satışa çıkardığınızı söylemiştir herhalde.”

Başımı iki yana salladım. Yetişkinlerin, çocukların konuştuğunu zannettiği konular beni şaşırtmamalıydı fakat her seferinde şaşıırıyordum.

Bardağın üstündeki su damlacıklarını silerek bardağı okşuyordu. “Eh. Biz... yani, tahmin edersin işte.”

“Pek edemiyorum,” diye itiraf ettim. “Yani, burada yaşadığımı.”

Göz göze geldik, gözlerinde o kadar büyük bir acı vardı ki bakmaya dayanamadım. “Ben de.”

Konuşmadan öylece oturduk. Bayan Greco kızaran burnunu çekti ama ağlamıyordu. “Çok fazla eşya var.” Artık biraz ağlıyordu ama konuşmaya devam etti. “Çok

eşya var. Kız kardeşim hepsini toplayıp bağışlamam için yardım etmeye gelecek ama ondan önce istediğin bir şey var mı diye sorayım dedim. Olivia'nın eşyalarından. Üst kata çıkıp bakabilirsin istersen."

Reddedemeyeceğim bir başka istek daha. "Şey, tabii," dedim. Bardağımı masaya bıraktım ve dünyada gitmek istediğim son yer Olivia'nın odası olmasına rağmen yine de üst kata çıktım. Bayan Greco'nun peşimden geleceğini düşünmüştüm ama gelmedi.

Belki o da oraya gitmek istemiyordu.

Yavaş yavaş Greco'ların merdiveninden çıktım. Bunu hayatımın her günü yapmışım gibi geliyordu; hatta bazen günde birkaç kez. O kadar tanıdıktı ki... elimin altında ki pürüzsüz tırabzan, daha küçükken gece geç vakitlerde Olivia'nın annesiyle babası uyuduğunda alt kattan şeker aşırabilmek için üstünden atlamayı öğrendiğimiz gıcırdayan basamak. Midem heyecanla kasılmaya başladı ve odasına doğru son birkaç adımı uçarcasına attım. Kapıyı itip açana dek neden heyecanlandığımı bile anlayamamıştım. Sanki rüyamda gördüğüm gibiydi. Olivia yatağında oturuyor olacaktı. *Seni gördüğüme çok sevindim! Öldün sanıyordum.*

Ölmedim tabii ki, şapşal. Buradaydım.

Ama tabii ki ölmüştü. Bu yüzden kapıyı itip açtığımda odasında değildi.

Etrafa bakındım. Görebildiğim kadarıyla hiçbir şeye el sürülmemişti. Kitapları raftaydı. Fotoğrafları duvardaydı. Onunla beraber hastaneden getirilen battaniyesi yatağa serilmişti; başucu lambası komodinin üstündeydi. Hatta okulun ilk gününün programı bile mantar panoya

asılı duruyordu. Kapıyı açtığımda rüzgârla hafifçe uçuşmuştu.

Bayan Greco ne alabileceğimi düşünmüştü ki? Olivia'nın saatli radyosunu mu? Kuzenlerinden birinin Hindistan'dan getirdiği fil heykelini mi? Beş pale pozisyonunu gösteren posterini mi? Bunların herhangi birini nasıl alabilirdim ki? Hepsi Livvie'nindi.

Yine de içeri girdim, Olivia'nın seçmesine yardım ettiğim tüylü halı ayak seslerimi boğdu. Hiçbir şeye dokunmak istemiyordum. Hiçbir şeyi değiştirmek istemiyordum. Artık insanların neden ölümlerinin ardından mabetler yaptığını anlıyordum ve Greco'ların evi satmamasını, evi asla satmamalarını diliyordum ki –bir gün– kendi kızımı buraya getirebileyim, o da Olivia'nın odasını tıpkı bugünkü gibi, o tıpkı hayattayken olduğu gibi görsün. Burası Olivia müzesi olsun ve ne zaman istersem dönüp onunla sarmalanabileyim.

Dolap kapısını açınca minik ışık düğmesi açıldı ve lamba otomatikman yandı. Tanımadığım tek bir giysisi var mıydı? Doğum günümde giydiği elbiseye dokundum. Masanın karşısında oturduğunu gözümde canlandırabiliyordum. *Bir gün hayatlarımız muhteşem olacak, Zoe. Gerçekten muhteşem.*

Ağladığım için etrafı zar zor görüyordum ama dolaptan geri geri çıkarken bir rafın üstünde Olivia'nın hatıra kutusunu gördüm.

Gözlerimi dikip geometrik süslerini inceledim. İçinde Olivia'nın tüm tarihi yatıyordu. Birlikte geçirdiğimiz hayatın tüm tarihi. Mabede en yakın şeydi, ben de sandalyesini dolabın önüne çektim, üstüne çıkıp kutuyu oradan aldım.

* * *

Alt kata indiğimde Bayan Greco alabilecek bir şey bulduğuma sevindiğini söyledi. Sonra bana sıkı sıkı sarıldı. “Hep bu ailenin bir parçası olacaksın.”

Başımınla onayladım ancak söylediği bu sözün nasıl doğru olabileceğini anlayamıyordum. Bizi birbirimize bağlayan sevgi veya kan bağı değil, sonsuz bir kederdi. Birlikte olmamız o kedere merhem olmuyor, sanki katlanarak artırıyormuş gibi yoğunlaştırıyordu. Kendi kederim *neredeyse* dayanılmazdı. Kendi kederim ile Bayan Greco’nun kederi *dayanılmazdı*.

Tanrı’ya inanmanın işe yarayıp yaramadığını sormak istiyordum fakat cevabı zaten biliyordum. Hiçbir şey işe yaramıyordu. Ne Tanrı. Ne Olivia’yı daha iyi bir yerde hayal etmek. Ne kendinize, birlikte geçirdiğiniz onca güzel zamana müteşekkir olmak gerektiğini söylemek.

Dayanılmazı dayanılır kılacak hiçbir şey yoktu.

Ben de onun yerine Bayan Greco’ya sarıldım ve hatıra kutusunu almama izin verdiği için teşekkür ettim. Sonra kollarımı etrafına saramayacağım kadar büyük olmasına rağmen yerden kaldırıp Olivia’ların evinin kapısından son kez çıktım.

Bizim evin arka bahçesindeki ağaçların gölgesi serindi, piknik masasına oturup tüm öğleden sonra Olivia'nın hatıra kutusundakileri karıştırmıştım.

Sakladığı şeyler akıl almazdı. Gittiğimiz her bale programını saklamıştı, yüz tane filan vardı. Biletler. Sahne aldığımız performanslardan kalan kurutulmuş çiçekler. Olivia'nın çekmecelerinin aksine, kutuda hiçbir düzen söz konusu değildi. Sekizinci sınıf mezuniyet programımızın altında lisenin ilk yılı *Dwell* dergisinden yırttığımız fotoğraf duruyordu. West Village'daki bir çatı katı dairesinin fotoğrafıydı. Fotoğrafçı devasa balkonda durmuş ve dairenin içini cam duvarın dışından çekmişti. Keskin hatlı salonun ortasındaki şık beyaz kanepeye Olivia iki çöp insan çizmişti. Birinin üstüne *Zoe*, ötekine *Livvie* yazmıştı. Pırıl pırıl mutfak tezgâhına yaslanmış iki çöp insan daha vardı ve onların üstüne de ben *Seksi erkek arkadaşlarımız!!!* yazmıştım.

Gülmeye başladım. Sonra elime sarı bir Post-it geldi; üstünde Livvie'nin elyazısıyla *Kesinlikle!*, onun da altında benim elyazımla *Asla!* yazıyordu.

Kesinlikle ne? Asla ne?

Hayatta olsa onu arardım.

Hayatta olsa burada tek başıma oturmuş, arkadaşlığı-mızın hatıra kutusunu karıştırmazdım.

Gülmeye devam edemedim.

Post-it bir ayakkabı kutusunun üstüne yapıştırılmış-tı, onu açabilmek için daha büyük kutudan çıkardım. Fakat ayakkabı kutusunun kapağını kaldırdığımda uçuk gri bir ambalaj kâğıdına sarılmış minik bir kutu buldum. Önüne mavi kalemle Olivia *İyi ki Doğdun Zoe* yazmıştı.

Sanki oradaymış gibi Olivia'nın doğum günümün akşamı, restoranda karşımda oturduğunu gördüm.

Senin batırdığın bir şey değil. Benim batırdığım bir şey. Hediye. Sana ne vermek istediğime karar verdiğimde yapacak vaktim kalmamıştı.

Bana bir şey mi yapıyorsun?

Mümkün...

Titreyen ellerimle kutunun dibinden çıkarıp dikkatle paketini açtım. İçinde bir kat daha ambalaj kâğıdı vardı, kenara çekince benimle Livvie'nin çekilmiş onlarca fotoğrafından oluşan çerçeveli bir kolaj buldum.

Arkadaşlığımızın başlangıcına kadar gidiyordu. Biri, biz daha yedi-sekiz yaşındayken, Wamasset'teki sinema salonu kapanıp yerine American Apparel açılmadan önce salonun önünde çekilmişti. NYBT'nin hemen köşesinde, seneler boyunca haftada en az dört defa pizza dilimi ve gazoz aldığımız pizzacıda pizza yerken. Yaklaşık on bir yaşında birimiz gözünü güneşe doğru kırmış, babasının alıp da birkaç yaz boyunca baktığı fakat çok fazla uğraş

ve paraya mal olduğunu ama karşılığında pek bir şey alamadığını düşünüp sattığı teknede otururken.

Her fotoğrafta aynı renkli farklı giysiler giyiyorduk. Pizzacıdaki üstümde mavi atletim vardı; Olivia beyaz giymişti. Teknedeki mavi yakalı beyaz bir tişört giymiştim, Olivia'nın üstündeyse ince beyaz çizgili koyu mavi bir elbise vardı. Kolajın ortasında bu sene okulun ilk günü çektiğimiz fotoğrafımız vardı; ikimizin de üstünde mavi-beyaz tişörtlerle kameraya bakıp gülümsüyorduk ve hayatlarımızı unufak edecek bombadan mutlu mesut bir şekilde habersizdik.

Sanki çekildiklerinde hissettiğimiz neşeye ulaşabilmişim gibi fotoğraflara dokunuyordum.

“Seni seviyorum, Livs,” diye fısıldadım fotoğrafların üstüne düşmeden önce gözyaşlarımı silerek. “Seni çok seviyorum.”

Kolajı kenara koyunca kutunun içinde bir şey daha olduğunu gördüm. Bir zarftı. Üstünde hiçbir şey yazmıyordu fakat kapağını açınca önünde tütülü iki kız fotoğrafı olan bir kart buldum. Kızlardan birinin saçları sarı, ötekini siyahtı. İkisi de en az onlar kadar büyük birer gül buketi tutuyordu. Birbirlerine bakıp kahkaha atıyorlardı ve Olivia ile bana o kadar çok benziyorlardı ki görünce kalbim acıdı.

Kartın arkasını çevirdim.

Olivia bir mektup yazmıştı.

Bana suratı kadar tanıdık gelen elyazısı hafif eğik ve düzgün harflerle tüm sayfayı kaplıyordu.

Sevgili Zoe,

Ellerim o kadar çok titriyordu ki kartı tutamıyordum adeta, o yüzden okuyabilmek için masaya koydum.

Bu fotoğraflardan da görebileceğin üzere, neredeyse on sene boyunca trajik bir moda akımını her gün tekrar etmekle lanetlenmişiz resmen. Lütfen gelecekte bu kadar sık beyaz veya mavi (veya beyaz ve mavi) giymeyeceğine söz ver.

Seninle on üç muhteşem yıl yaşayabildiğime çok ama çok seviniyorum. Yanında olup da hayatını göremeyeceğim için özür dilerim fakat harika olacağına eminim. Gece de giyilebilecek bol bol şık spor giysin olmasını unutma. Fazladan bir sürü maceraya atılmayı da unutma çünkü onları benim için de yaşaman gerekecek.

Cennete dair konuştuklarımızı düşündüm de bence cennet, hayattayken başından geçenleri bir şekilde hatırlayabildiğin bir yer olmalı. Keşke emin olabilseydim fakat bizi hatırlamadan varlığımı sürdürdüğüm bir yer hayal edemiyorum.

Seninle paylaşmak istediğim bir alıntı bulmuştum. (Çok büyük beklentiye kapılma. Sadece ilgini çekebileceğini düşündüm.) Merce Cunningham'dan.

“Dans etmeyi bırakmamak için onu sevmeniz gerekir. Size hiçbir şey vermez, ne saklayabilecek metinler, ne duvarlarda sergilenecek hatta belki müzelere asılacak resimler, ne basılıp satılacak şiirler, hayatta olduğunuzu hissettiğiniz o tek bir uçucu an haricinde hiçbir şey.”

İster dans et ister etme, umarım tüm hayatın boyunca kendini hayatta hissedersin, Zoe.

Seni seviyorum.

Olivia

Kartta ismini yazdığı yerin hemen altında kırmızı bir kurdeleyle birbirine bağlanmış iki tutam saç vardı. Biri onun saçını tıraşladığımızda sakladığım tutamdı. Öteki benimdi. Kuaför kadın saçımın bir tutamını saklamak isteyip istemediğimi sorduğunda hayır demiştim.

Ama Livvie almıştı.

O kadar çok ağlıyordum ki başta mektubu bitirememiştim. Bir-iki kelime okuyor, hıçkırmaya başlayıp mektubu kenara koyuyor ve nefeslenene dek bekliyordum. Sonra tekrar okumaya başlıyordum ve aynı şey oluyordu. Mektubu baştan sona okuyabilmem yarım saat filan sürmüş olmalıydı. Sonra tekrar tekrar okumuştum. O kadar çok okumuştum ki neredeyse ezberliyordum. Flavia yanıma gelip oturdu, ben de kafasını okşayıp ağlayıp Olivia'nın mektubunu okudum.

Nihayet artık ağlayarak oturamayacak hale geldim. Flavia'nın tasmağını taktım ve çok uzun bir yürüyüşe çıktık. Keşke Olivia'yla hep gittiğimiz özel bir yerimiz olsaydı da Flavia'yı oraya götürebilseydim, ama yoktu. Belki kaleye götürebilirdim fakat oraya da gitmek istemiyordum. Yine de Olivia'yla olmak istiyordum. Hem benim hem de Olivia'nın çok büyük bir parçası olduğundan orada bulunmanın, hâlâ onunlaymışım gibi hissettireceği bir yer istiyordum. Onu çok özliyordum ve bir daha asla göremeyecektim.

Tam o anda, Livvie'nin hastalığı nüksetmeden önce onu gördüğüm son yer, mutfak masasında oturan Livvie'nin capcanlı hatırası gözüme geldi. Bayan Jones'la telefonda konuşuyordu, sonra kapayıp beni seneye onunla birlikte

bale dersi vermek için kandırmaya çalışmıştı.

Livvie orada mıydı acaba? Baledé?

Sonbaharda, henüz Skype’la konuşabilecek kadar iyi-yken onunla verdiğimiz ilk dersi düşündüm; dersin sonunda sanki bir saatimi etrafımı hayaletler sarmış gibi hissetmiştim.

Belki de hayaletlerle sarmalanmak o kadar kötü bir şey değildi.

Belki Bayan Jones, Olivia’nın hatırasını nasıl yaşatacağımı sorduğunda bunu kastediyordu; belki bazı hayaletlerle biraz vakit geçirmeyi kaldırıp kaldıramayacağımı soruyordu.

Bizim evin garaj yoluna gelince Flavia’nın kayışını çözdüm. Delicesine havlamaya başladığında neye havladığına bakmak için kafamı kaldırıncı Calvin’in ön basamaklarda oturduğunu gördüm. Arabası garaj yolundaydı. Düşüncelere öyle çok dalmıştım ki fark etmemiştim bile.

Dik yoldan yavaş yavaş çıktım. Ayağa kalkmadı, Flavia’nın üstüne başına atlamasına aldırmadan orada oturdu.

“Dikkat et,” diye uyardım Calvin’i biraz öteden. “Saldırabilir.”

“Eminim saldırır,” dedi Flavia’nın kafasını okşayarak.

Flavia hafiften inleyip Calvin’in yanına oturdu. Calvin gri bir tişört ve kargo şort giymişti; hafifçe bronzlaşmıştı.

Harika görünüyordu.

“Selam,” dedi gözlerimin ta içine bakarak.

“Selam,” dedim. Ona pek bakamadığımdan omzunun hemen üstündeki bir yeri incelemeye koyulmuşum.

“Nasıldı yürüyüş?” diye sordu.

Flavia’nın kayışıyla oynuyor, parmaklarımı sert kenarını sürtüyordum. “Olivia’yı düşünüyordum,” dedim. “Ve baleyi.”

“Ne gibi?” Calvin kulaklarının arkasını kaşırken Flavia mutlulukla havladı.

“Pek emin değilim. Galiba...” Kayışı birkaç kez elime doladım, hâlâ Calvin’e bakamıyordum. “Galiba benim için bitmedi.”

“Eh,” dedi Calvin, “bunu görebiliyordum.”

Sonunda kendimi zorlayıp gözlerine baktım. Bana bakıyordu. Çenemin titrediğini hissedebiliyordum. “Onu çok özleyorum, Calvin.”

“Biliyorum,” dedi ama yanıma gelmek için ayağa kalkınca Flavia havlamaya başladı.

“Of Flavia, yeter artık!” diye çıktım.

Calvin onu basamaktan hafifçe itti, bir eliyle de kafasını okşuyordu. Sonra öteki elini bana uzattı. Bir saniye sonra elini tutup beni basamağa çekmesine izin verdim. Sadece ellerimiz birbirine değiyordu ama yanımda bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordum.

“Middlebury’ye ne zaman gidiyorsun?” diye sordum elimin tersiyle burnumu silerken.

“Aslında...” Tereddüt etti. “Seneye başlamaya karar verdim.”

“Ciddi misin?” Dönüp ona baktım.

Bir saniye göz göze geldik, sonra başını çevirdi. “Evet. Yaklaşık altı ay boyunca barınma ihtiyacı olanlar için bina filan yapacağız. Annemle babam üniversiteden önce bir yılı böyle geçirmemin iyi olacağını düşündü.” Sesini

kalınlaştırıp ciddileştirdi. “Biraz hayat deneyimi kazanmak gerek.’ Orasını bilemiyorum fakat fikir hoşuma gitti gerçekten. Bu sene olan onca şeyden sonra.” Omuz silk-ti. “Jake uzaklaşmak için hazır olduğunu söylüyor... ama ben şu an üniversiteyi umursayabileceğimi hiç zannetmiyorum.”

Bu sene Jake’in dostu olmanın ne kadar zor olduğunu düşündüm. Hastanedeki ilk gün, hastalananın Olivia değil de Jake olmasını dilediğimi hatırladım. Sanki birkaç derece uzak olsanız ölüm size dokunmazmış gibi.

Ne kadar da aptaldım.

“Evet,” dedim yavaşça. “Anlayabiliyorum.” Kayışın ucunu sanki garaj yolumda balığa çıkmışım gibi ileri fırlattım. “Peki, nereye gidiyorsun? Afrika mı? Ekvator filan mı?” Wamasset’li zengin çocuklar yaz aylarını okul veya ev inşa etmek ya da küçük işletmeler açmak için Latin Amerika veya Kenya’da filan geçirirlerdi. Üniversite başvurularının baş tacıydı resmen. *Quito’da geçirdiğim yaz ve hayatımı nasıl değiştirdiğine dair...*

Gözlerini asfalttan ayırmayan Calvin, “Hayır,” dedi. “Philadelphia’ya gideceğim.”

Philadelphia bizim mahalleye bir saatlik mesafedeydi.

Gözlerimi dikip ona baktım. “Aman Tanrım,” dedim. Çok sessizce söylemiştim.

“Ne oldu?” diye sordu sonunda bana dönerek. Flavia rahatsız olup havladı ama ikimiz de onu umursamadık.

“Ben... Sen öyle deyince mutlu oldum. Yani sadece bir saniyelğine. Şey hissettim...” Gözlerim doluyordu. “Mutlu hissettim.”

“Belli,” dedi Calvin. Gülüp elini uzattı ve ıslanan ya-

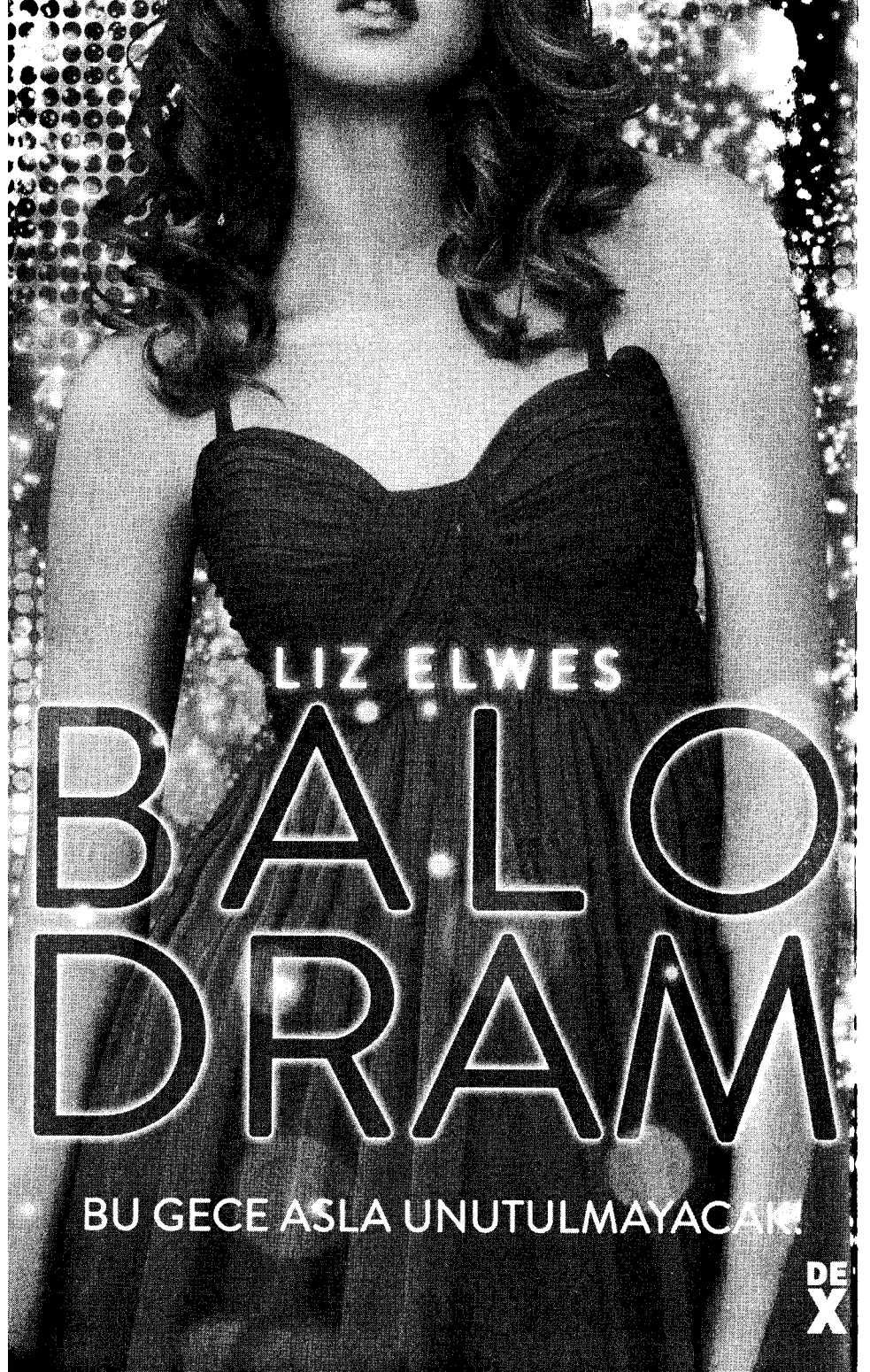
naklarımı sildi. Onu durdurup elini ellerime aldım. Ona dokunmak –sadece elini tutmak bile– iyi hissettiriyordu. Gerçekten iyi. Tıpkı dilimle düşmek üzere olan dişimi yoklayıp kurcalıyormuşum gibi zihnimi yokladım. Oradaydı işte. Geçen senenin korkunç buz fırtınasından arta kalanların arasından başını uzatmıştı. Minicik bir yeşil filiz.

Minicik bir yeşil mutluluk filizi.

Calvin'in eli hâlâ ellerimdeydi. Öteki kolunu omzuma attı, birbirimize baktık. Sonra beni kendine çekti. Alnımın üstünü öptü, ben de avuçlarımdaki elini sıktım.

Uzun süre öylece, hiç konuşmadan oturduk.

Sadece yan yana durarak.

LIZ ELWES

BALO DRAM

BU GECE ASLA UNUTULMAYACAK!

DE
X

Zoe ve en yakın arkadaşı Olivia'nın hayali,
başbalerin olarak dünyayı gezmek ve
Manhattan'da şık bir evde oturmaktı.

Ama bir gün bu hayalleri yıkılıverdi.
Zoe kendini ponpon kızlardan kaçarken, Olivia ise
Zoe'nin katlanamadığı Calvin Taylor'a âşık olurken
buldu. Zoe daha kötüsünün gerçekleşemeyeceğine
emindi... ta ki Olivia korkunç bir hastalığın
pençesine düşene dek.

Ama Zoe cesaretli olmaya ve olumlu
düşünmeye kararlıydı.
Ne söyleyeceğini bilemediği anlarda bile.
Olivia aylarca okula gelemediğinde bile.
Calvin'e âşık olmaya başladığında bile...

Zoe'nin hayatına devam edebilmesini sağlayan tek şey,
Olivia'nın bu hastalığı yeneceğine ve her şeyin
eski haline döneceğine olan inancıydı.

*“Yoğun duygulara kapılacaksınız; hüüngür hüüngür
ağlayacak, kendinizden geçecek, kahkahalar atacak,
çaresizliğe kapılacak ve umutlanacaksınız.”*

E. Lockhart

seri/kitap no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺ 24